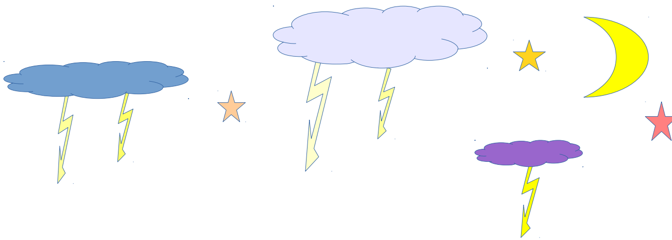
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Έβδομο
(1999)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1514641989 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 9η: Πόλεμος

Παρασκευή, 1 Ιανουαρίου 1999

Ο νέος χρόνος μας βρήκε να βαριόμαστε αφόρητα στο σπίτι της Λουίζας. Η συζήτηση δεν τραβούσε, ενώ οι άνδρες της παρέας (ο σύζυγος Νώντας και ο αδελφός Μιχάλης) παρακολουθούσαν συνεχώς τηλεόραση σαν αποχαυνωμένοι. Ούτε χαρτιά δεν παίξαμε. Λίγο μετά την αλλαγή του χρόνου, ο Μιχάλης με πήγε σπίτι με το αμάξι του. Όταν τον ευχαρίστησα και πήγα να τον αποχαιρετήσω, έβαλε το χέρι του στη μέση μου και ήθελε φιλί -για το καλό του χρόνου και καλά.

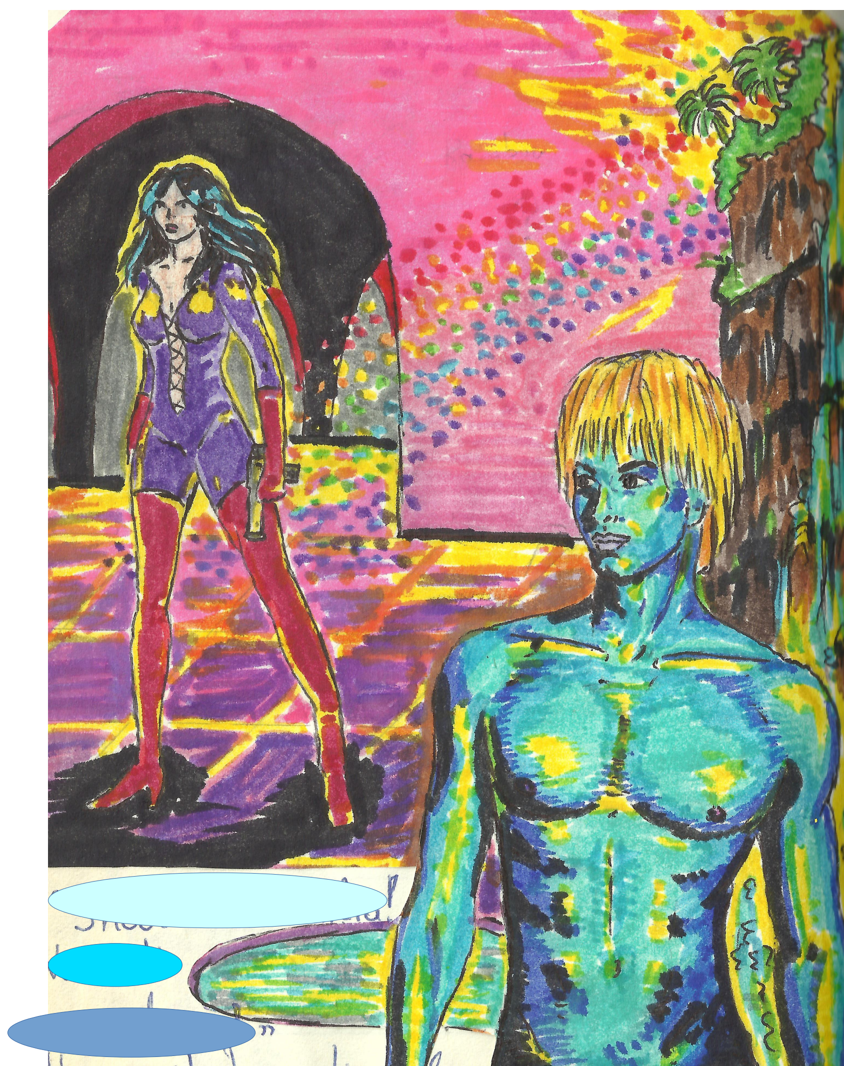
Εδώ και λίγους μήνες μου κάνει τα γλυκά μάτια, όμως εγώ δεν έχω καμιά όρεξη να ανταποκριθώ. Απλά ο τύπος με απωθεί, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω ακριβώς το γιατί. Είναι μεν παχουλός, μαυριδερός κι εκπέμπει κάτι σαν μαύρη κατάθλιψη, ωστόσο πρόκειται για ένα σοβαρό και μορφωμένο παιδί από ηθική οικογένεια.

Κι ένα πράγμα περίεργο: Δεν έχω ακούσει ποτέ να είχε ο Μιχάλης κάποια γκόμενα. Κάτι ανάλογο ισχύει και για την μικρότερη αδελφή της Λουίζας, την Υακίνθη, η οποία είναι τώρα 28 ετών, κοπέλα καλή, έξυπνη κι εμφανίσιμη αλλά μοναχική. Κάποτε είχε ορισμένες παρέες μέσα σε εκκλησιαστικούς κύκλους, τώρα όμως τίποτα. Ούτε εκείνη έχει εμφανιστεί ποτέ με άνδρα...

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δύο κοπέλες ανακαλύπτουν ένα κύκλωμα εκμετάλλευσης παιδιών. Σύντομα τις κυνηγούν δολοφόνοι γύρω από ψηλά κτήρια, ώσπου τις φθάνουν. Είμαι κι εγώ μαζί -ταυτίζομαι με μια τους. Αντιμετωπίζω τους εχθρούς με χτυπήματα καράτε μα δυσκολεύομαι στις πλάγιες κλωτσιές. Τελικά οι κοπέλες ξεφεύγουν, κυνηγημένες από κάποιες

εχθρικές γυναίκες. Καταφεύγουν σε ένα ξενοδοχείο, ενώ τώρα τις καταδιώκει ένα θηλυκό ρομπότ. Καταλήγουν έξαλλες σ' ένα δωμάτιο, όπου βρίσκεται ένα γοητευτικό αρσενικό cyborg. Τις βοηθάει κλείνοντας τη σιδερένια πόρτα μα η γυναίκα ρομπότ σπάει την κλειδαριά. Τότε, ο άνδρας αποφασίζει να πολεμήσει υπέρ των δυο επαναστατριών. Μετά από αρκετά μπέρδεμα, τελικά σπάζει ένα σιδερένιο καδρόνι και το κοπανά στο κεφάλι του θηλυκού ρομπότ, το οποίο βραχυκυκλώνεται. Τότε, όμως, καταφθάνουν νέοι εχθροί με ελικόπτερο και βομβαρδίζουν το δωμάτιο.

Οι κοπέλες πετάγονται έγκαιρα έξω (εγώ πρώτη) μέσα από ένα στενό άνοιγμα στην πόρτα και μετά χωρίζουν. Η κοκκινομάλλα σύμμαχός μου φεύγει, ενώ εγώ πηγαίνω στα ομαδικά ντους. Κατρακυλώ πάνω σε μια τσουλήθρα που μοιάζει με καταρράχτη, όπου υπάρχουν αρκετοί νέγροι. Βγάζω τα ρούχα μου, που είναι λερωμένα με ακαθαρσίες, πλένομαι με το νερό, μιλώ φιλικά με μια γυναίκα. Τότε πλησιάζει κάποιος· εγώ έχω γυρισμένη την πλάτη, δεν βλέπω αμέσως ποιός είναι, αλλά σύντομα αναγνωρίζω τη συνεργό μου, η οποία έχει επιστρέψει μεταμφιεσμένη με λευκή στολή. Φεύγουμε μαζί κι επιστρέφουμε στο άνδρο του κακού, μεταμφιεσμένες σαν γυναίκες ελαφρών ηθών. Εκεί μας ανακαλύπτει μια προδότρια, πράκτορας του εχθρού, που είχα δει προηγουμένως στα ντους. Η τύχη μας άγνωστη: Ίσως, θάνατος.

Σε άλλη φάση (είμαι άλλο πρόσωπο τώρα), τυχαίνει να ακούσω για την παραπάνω υπόθεση και αποφασίζω να εκδικηθώ για τις κοπέλες και να εξαρθρώσω το κύκλωμα που εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται παιδιά. Πάω και φλερτάρω τον αρχηγό, ο οποίος παριστάνει το μαγαζάτορα. Είναι πρόθυμος ν' αλλάξει την επωνυμία του καταστήματος για χάρη μου. Σύντομα μαθαίνεται ότι ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού αυτού πέθανε μυστηριωδώς -μάλλον δολοφονήθηκε

Ερμηνεία-διδαχή: Ταύτιση μ' ένα ρόλο σημαίνει γέννηση σ' έναν κόσμο. Επιστρέφω σ' έναν κόσμο για να κλείσω λογαριασμούς που έχω αφήσει ανοιχτούς, ή να εκτελέσουμε έργα που δεν ολοκληρώσαμε κάποτε· αυτό είναι το κάρμα. Ακόμη, το κακό αντιμετωπίζεται πιο αποτελεσματικά με δολιότητα...

Σήμερα ολοκλήρωσα το έκτο άλμπουμ ζωγραφικής, το οποίο περιέχει έντεκα ονειρικά τοπία: *Swan Lake – Astral Projection – Neverland – Succubus – Elsewhere – Run! - Oriental Dawn – It's been so long – Dark Depths – Nostalgia – Night pond.* Και κάτι ανέλπιστο: Στο video game “Columns” πέτυχα ρεκόρ 1.713.620 points, 66th level. Μερικές μέρες αργότερα, το σκορ μου θα ανέβει στα 3.063.000 points!

Δευτέρα, 11 Ιανουαρίου 1999

Φθάνοντας αργά το βράδι στο σπίτι μετά από συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά, διαπιστώνω ότι το ψάρι μου, ο Μαθουσάλας, δεν είναι μέσα στη γυάλα του! Φωνάζω τη μαμά επάνω, ψάχνουμε λίγο και τελικά ανακαλύπτουμε ότι το χρυσόψαρο έχει καταλήξει κάτω από το έπιπλο της τηλεόρασης! Προφανώς, πετάχτηκε μόνο του έξω από τη γυάλα, για κάποιο περίεργο λόγο.

Καθόμαστε και μιλάμε γι' αυτό κανένα τέταρτο, μετά παίρνω μια χαρτοπετσέτα να το μαζέψω. Νόμιζα πως το ψάρι ήταν νεκρό, όμως μόλις το αγγίζω αυτό σπαρταράει! Το μαζεύω και το ρίχνω πίσω στη γυάλα. Είναι ακόμη ζωντανό, μα είναι φανερό πως δεν θα είναι για πολύ...

... Την επόμενη μέρα, προς μεγάλη μου έκπληξη διαπιστώνω ότι ο Μαθουσάλας είναι ξανά ζωντανός και ζωηρός όπως πριν. Συμπεράσματα: Δεν πρέπει να θεωρούμε τίποτα τελειωμένο ή χαμένο, προτού χαθεί πραγματικά. Καλό είναι να μην προεξοφλούμε τίποτα, ώσπου να έλθει στ' αλήθεια το τέλος.

Επίσης: Το κάθε τι παίρνει το νόημα που του δίνουμε. Όταν τρώω ψάρια, δεν τα νιώθω καθόλου σαν πλάσματα που κάποτε είχαν ζωή και ψυχή. Ενώ τον Μαθουσάλα τον θεωρώ προσωπικότητα! *Γινόμαστε αυτό που θέλουν οι άλλοι να γίνουμε...*

Πέμπτη, 15 Ιανουαρίου 1999

Σκηνές απείρου κάλλους στη δουλειά: Τηλεφωνεί κάποιος κύριος Κωστάκος και ζητά να μιλήσει στον διευθυντή, τον Νίκο Γρυπάρη. Όμως, ο τελευταίος αρνείται κατηγορηματικά να τον συνδέσω, οπότε αναγκάζομαι να πω ψέματα πως απουσιάζει. Ο Κωστάκος ξανατηλεφωνεί αργότερα, του λέω τα ίδια· τότε, γίνεται έξω φρενών κι αρχίζει να παραπονιέται ότι η Παγγαία αρνείται να τον πληρώσει για ορισμένα λήμματα που έχει γράψει για το βιβλίο “Βυζαντινή Ιστορία”. Προσπαθώ να τον ηρεμήσω και υπόσχομαι να μεταφέρω το μήνυμά του στον Γρυπάρη. Εκείνος, όμως, αρνείται να κλείσει και φωνάζει πως οι υπεύθυνοι αποφεύγουν

να του μιλήσουν επειδή δεν σκοπεύουν να τον πληρώσουν!

Ουδεμία αμφιβολία ότι ο Κωστάκος έχει δίκιο. Ωστόσο, εξακολουθεί να με απασχολεί στη γραμμή για μισή ώρα και βάλε, ενώ οι υπόλοιπες γραμμές χτυπάνε σαν τρελές. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να διακόπτω συνεχώς τη συνδιάλεξη μαζί του για να εξυπηρετώ και τους υπόλοιπους. Πραγματικό τρελοκομείο! Στο μεταξύ, όλοι οι υπόλοιποι συνάδελφοι με κοιτάζουν με εύθυμη διάθεση καθώς βολοδέρνω μπλεγμένη σ' αυτή την απίστευτη κατάσταση. Επιπλέον, ο Γρυπάρης συνοφρυώνεται επειδή δεν πολυεγκρίνει μερικές από τις απαντήσεις που δίνω στον Κωστάκο. Γενικότερα, τελευταία έχει γίνει πιο κριτικός απέναντί μου και προσπαθεί διαρκώς να με αγχώνει. Παράλληλα, οι υπόλοιποι προϊστάμενοι απαιτούν όλο και περισσότερα πράγματα από μένα, εγώ κάνω ό,τι μπορώ για να ανταπεξέρχομαι στα αυξημένα πλέον καθήκοντά μου, μα αυτοί δεν δείχνουν ποτέ ευχαριστημένοι. Και ούτε λόγος για αύξηση.

Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παίζω στους δρόμους μια αναπαράσταση του παιγνιδιού "Hero Quest", μαζί με τ' ανήψια μου. Τέρατα που θυμίζουν δεινοσαύρους μας καταδιώκουν στις γειτονιές. Οι δρόμοι αναπαριστούν το ταμπλώ του παιγνιδιού, τα πιόνια είμαστε εμείς. Πέφτουν και ζάρια. *Πιθανή Ερμηνεία: Μήπως δεν πρέπει να παίζουμε τόσο συχνά αυτό το παράξενο παιγνίδι που περιλαμβάνει μικρά πλαστικά τέρατα, όπως δράκους, δαιμονικά, ζόμπι, σκελετούς και άλλα σατανικά όντα; Ή, μήπως, ζω σε πολύ αρνητική γειτονιά;* ⇑

Το πρωί είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τη Μαίρη, πρώην φιλενάδα μου στο τεκβοντό: "Τι έγινες; Γιατί δεν ξανάρθες;" ... "Σε έχουμε πεθυμήσει!" ... "Είναι ότι βαριέσαι, ή κάτι άλλο;" ... "Πέρνα καμιά μέρα να μας δείς!". Όλο γλυκύτητα ήταν! Χωρίς αμφιβολία, η κλίκα την έβαλε να μου τηλεφωνήσει για να βολιδοσκοπήσουν για ποιό λόγο ακριβώς έφυγα από τη σχολή του Νίκυ ή τι ακριβώς έχω καταλάβει για το κύκλωμά τους. Εννοείται πως έκανα την πάπια και ήμουν

πολύ ευγενική σε όλες τις απαντήσεις μου.

Δευτέρα, 18 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σ' έναν υποθαλάσσιο σταθμό, στα βάθη του ωκεανού. Κάποιος εισβολέας απειλεί τη μητέρα μου μα εγώ τη σώζω, διώχνοντας τον εχθρό με χτυπήματα καράτε. Μέσα από μεγάλα παράθυρα παρατηρώ εντυπωσιακά είδη θαλάσσιας ζωής....

Η απάτη της γνώσης: Σήμερα το πρωί στη δουλειά, μου έδωσαν να δακτυλογραφήσω ένα αρκετά εκτενές λήμμα, με τον τίτλο "Σκηνοθεσία". Έγραφα, έγραφα, ώσπου κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι σε πολλά σημεία μου ήταν αδύνατο να καταλάβω τι διάβαζα -λες και ήμουν ηλίθια. Το εν λόγω λήμμα δεν διαβάζεται: Εκεί που πας κάτι να πιάσεις, το νόημα γίνεται ασαφές και χάνεται.

Αν ήθελα, λοιπόν, να σπουδάσω σκηνοθέτις, θα έπρεπε να καθήσω να μελετήσω αυτό το λήμμα μαζί με πλήθος παρόμοια κείμενα, βιβλία ολόκληρα από δαύτα, και να τα μάθω, μάλιστα, απέξω. Αν δεν μπορούσα να αποστηθίσω τέτοια κείμενα (που είναι φυσικό να μη μπορούσα), τότε θα αποτύχαινα στις σπουδές μου.

Κάποτε, όταν δυσκολευόμουν να μάθω ορισμένα κείμενα μέσα από ακαδημαϊκά βιβλία (όταν ήμουν στο λύκειο ή στο πανεπιστήμιο), πίστευα ότι εγώ φταίω που δεν είμαι αρκετά έξυπνη. Τώρα, όμως, το βλέπω διαφορετικά το θέμα: Πώς μπορείς να αποστηθίσεις ένα κείμενο που δεν έχει λογική σειρά, που χρησιμοποιεί ένα σωρό ακατανόητους ή ασαφείς όρους και χάνεται σε ακατάσχετη φλυαρία; Πολλά (ίσως τα περισσότερα) εκπαιδευτικά βιβλία είναι επίτηδες γραμμένα έτσι, ώστε να δημιουργούν στο μαθητή πνευματική σύγχυση και προπάντων την αίσθηση ότι "αυτά είναι πολύ δύσκολα για σένα, βλάκα".

Υποτίθεται ότι τα μαθητικά βιβλία παρέχουν γνώση, μάλλον όμως σε απομακρύνουν από τη γνήσια γνώση που χαρίζει η πρακτική εμπειρία. Όσοι διαθέτουν τα "μέσα" στα κατάλληλα κυκλώματα, μαθαίνουν από πρώτο χέρι, πάνω στην πράξη, χωρίς να σκοτίζουν το κεφάλι τους με περιττά και

ανούσια μπλα-μπλα. Οι υπόλοιποι, οι εξωκυκλωματικοί, ξοδεύουν τα καλύτερα χρόνια της ζωής της φορτώνοντας το μυαλό τους με πλήθος από ανόητες και άχρηστες πληροφορίες, τις οποίες ξεχνούν αμέσως μετά το “διαγώνισμα”. Κι αν καταφέρουν να τελειώσουν την όποια “σχολή”, ύστερα αδυνατούν να βρουν ανάλογη δουλειά.

Μια βασική απάτη που επιβάλλει το σύστημα στον άνθρωπο από την ώρα που γεννιέται, είναι η απάτη της γνώσης. Από την ώρα που καταλαβαίνεις τον εαυτό σου, ακούς από παντού ότι “εσύ δεν ξέρεις”, “είσαι αδαής”, “είσαι περιορισμένων δυνατοτήτων” και “πρέπει ν' αποκτήσεις γνώση” από τις “αυθεντίες”. Έτσι, πρέπει να φας τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου σε διαφόρων ειδών “σχολές”, όπου οι λεγόμενες “αυθεντίες” θα σε ποτίσουν με τη “σωστή γνώση” που οφείλεις να έχεις. Και αλίμονό σου αν δεν μελετάς αρκετά ή αν αμφισβητείς τις αυθεντίες...

Είναι γενικά παραδεκτό ότι όλες αυτές οι “σχολές” (σχολεία, πανεπιστήμια, πολεμικές τέχνες, διδασκαλεία χορού, μεταφυσικά κέντρα και δεν συμμαζεύεται) δεν μεταδίδουν πραγματικά χρήσιμες γνώσεις, που να βοηθούν πρακτικά στην καθημερινή ζωή. Απλά σε δελεάζουν με διάφορα “βραβεία” προκειμένου να εισχωρήσεις στα ενδότερα κυκλώματά τους και να υπηρετείς τους σκοπούς τους. Τα προσφερόμενα μαθήματα είναι συνήθως ρηχές πληροφορίες, χωρίς σπουδαίο αντίκρυσμα στη ζωή, και χρησιμεύουν περισσότερο για επίδειξη ισχύος και ανωτερότητας απέναντι στους άλλους, τους “απέξω”, που είναι “κατώτεροι” και “αδαείς”. Παράλληλα, η σημαντική γνώση προωθείται μονάχα στους “λίγους και εκλεκτούς”, στον πυρήνα της κλίκας. Τους υπόλοιπους μαθητές, οι εν λόγω σχολές φροντίζουν να τους διατηρούν μόνιμα στη μέγιστη δυνατή άγνοια, ενώ τους καλλιεργείται συστηματικά η εντύπωση ότι είναι ανάξιοι, ανίκανοι για σημαντική πρόοδο. Κάθε τόσο τους υποχρεώνουν να δίνουν εξετάσεις (κατά κανόνα στημένες), για ν' αποδείξουν ότι είναι μελετηροί και υπάκουοι μαθητές. Όποτε κάποιος από αυτούς πάει να ξεπεράσει κάποια επιτρεπτά όρια επίτευξης (για παράδειγμα, όπως εγώ στον Ιανό), αμέσως οι

δάσκαλοι σπεύδουν να του κόψουν τον αέρα: “Δεν καταφέρνεις τίποτα σπουδαίο” ... “Ό,τι κάνεις είναι λάθος” ... “Σταμάτα, σταμάτα, σταμάτα!”

Οι κάθε είδους σχολές δεν είναι παρά κέντρα στρατολόγησης των πολιτών στα κυκλώματα. Επιπλέον, αποσκοπούν στη χειραγώγηση του νου, καθώς επιβάλλουν τη λατρεία των αυθεντιών, ενώ αποτρέπουν τον γνήσιο προβληματισμό για απόκτηση αληθινής γνώσης. Όσοι από τους μαθητές κρίνονται ακατάλληλοι για τα κυκλώματα, υφίστανται συστηματικό υπόγειο πόλεμο από τους δασκάλους αλλά και από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι ώστε να νιώθουν υποδεέστεροι, ανεπίδεκτοι, αποτυχημένοι -πριν εκδιωχθούν οριστικά.

Μονάχα η προσωπική βιωματική εμπειρία μπορεί να διδάξει αληθινά. Μόνο ο εαυτός μπορεί να δώσει ουσιαστική γνώση. Τυχόν σφάλματα, λοξοδρομήσεις και καθυστερήσεις είναι μέσα στο πρόγραμμα -ωστόσο είναι καλύτερα να διαπράτεις να δικά σου λάθη και να μαθαίνεις από αυτά, παρά τα λάθη των άλλων, τα οποία μάλιστα δεν σου επιτρέπεται να κρίνεις.

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 1999

Όπως μάθαμε σήμερα από το γιατρό που παρακολουθεί το Θανάση, ο μικρός δεν πάει καλά στην υγεία του: Το μικρόβιο συνεχίζει να δρα, το μηριαίο οστούν έχει φαγωθεί ακόμη περισσότερο και θα χρειαστεί να γίνει εγχείρηση σ' ένα μήνα. Τίποτα καλό δεν συμβαίνει πια σ' αυτό το σπίτι;

Επιπλέον, σα να μην έφτανε αυτό, το μεσημέρι πληροφορήθηκα από μια λογίστρια της εταιρείας ότι δεν πρόκειται να πάρω αύξηση παρά τον πρόσθετο φόρτο εργασίας που μου έχουν επιβάλλει εδώ και μερικούς μήνες. Ωστόσο, η Μάχη (ιδιαιτέρα γραμματέας του Σπυρόπουλου, του ιδιοκτήτη της Παγγαίας), χωρίς γνώσεις κομπιούτερ, με κακά αγγλικά αλλά πρόθυμο τσιράκι του αφεντικού, αυτό το μήνα πήρε αύξηση 60.000 δρχ! Εγώ θα ήμουν ικανοποιημένη έστω με 20.000 δρχ μα δεν μου τα δίνουν! Αισθάνομαι έξω φρενών όλη μέρα! Ακόμη και η αδελφή μου, αγράμματη καμαριέρα σε

ξενοδοχείο, με πολύ λιγότερη προϋπηρεσία, παίρνει μεγαλύτερο μισθό από μένα!

“Δηλαδή, Υβόννη, απ' όσα κάνεις εκεί μέσα δεν εκτιμάται τίποτα;” αναρωτήθηκε η Ελένη Τανάγρα όταν της είπα τα καθέκαστα στο τηλέφωνο.

Η μητέρα μου, πάντως, με συμβούλεψε ν' αποφύγω βεβιασμένες αντιδράσεις και να πάω να ξαναζητήσω αύξηση την ερχόμενη εβδομάδα, όμορφα κι ευγενικά. Αυτό θα κάνω...

Οραματισμός (σπηλιά, άνδρο μάγου). *Βρίσκομαι σε βραχώδες βουνό, και αφού παραμερίσω τα βάτα που τρυπούν τα χέρια, αντικρύζω την είσοδο μιας σπηλιάς. Δύο κάθετες πέτρινες μπάρες χωρίζουν το άνοιγμα στα τρία. Περνώ μέσα και αφήνομαι να κατρακυλήσω λίγο προς τα κάτω, στο εσωτερικό του σπηλαίου.*

Η αίθουσα είναι υγρή, σκοτεινή, άδεια. Διακρίνω μόνο ένα αδύναμο ρυάκι στη γη, το οποίο διακλαδίζεται διαρκώς. Μια μόνο διακλάδωση οδηγεί σε ένα από τα μαύρα τούνελ απέναντι. Αποφασίζω να πάρω αυτό το δρόμο.

Η σήραγγα είναι σκοτεινή και ζοφερή, ξυπνώντας μυριάδες θαμένους φόβους μέσα μου, καθώς τη διασχίζω με το ισχνό και σύντομο φως των σπίρτων που έχω πάρει μαζί μου. Καταλήγω σε μια ανισόπεδη, χωμάτινη σκάλα, στην οποία διαχέεται μια απαλή φωταύγεια από ψηλά. Ανεβαίνω με προσοχή, τα επικίνδυνα σκαλοπάτια και βρίσκομαι τώρα σε ψηλότερο επίπεδο της σπηλιάς: μια τεράστια, πανέμορφη αίθουσα απλώνεται μπροστά μου, με αμέτρητους σταλακτίτες να κρέμονται από την οροφή, και άλλους τόσους σταλαγμίτες να ξεπροβάλλουν φασματικά από το γαλήνιο νερό της ρηχής λίμνης κάτω. Ολόγυρα διακρίνονται πολλές σήραγγες που οδηγούν άγνωστο πού… Μια γραφική, ξύλινη γέφυρα ενώνει τη μια άκρη της αίθουσας με την άλλη· αρχίζω να τη διασχίζω αργά, με αθόρυβα βήματα. Στη μέση της γέφυρας σταματώ, στηρίζω τους αγκώνες στο κάγκελο, νιώθω την υγρασία να εισχωρεί στα μέλη μου, μα εγώ μένω εκεί κάποιες

στιγμές, απολαμβάνοντας το τοπίο, την απόλυτη ησυχία, την πρωτόγνωρη γαλήνη. Με έναν αναστεναγμό, αποφασίζω να συνεχίσω την πορεία μου.

Φτάνοντας στην άλλη άκρη της αίθουσας, επιθεωρώ τις εισόδους μία-μία, ψάχνοντας ίσως για κάποιο σημάδι, ποια σήραγγα να ακολουθήσω. Το κυκλικό μονοπάτι που περιβάλλει τη λίμνη είναι λείο και όμορφο, με λαξευτές πέτρες στις άκρες του. Ανέλπιστα, μπροστά σε μια από τις εισόδους, παρατηρώ κάτι, ένα μικροσκοπικό αντικείμενο, το οποίο, όμως, λογικά δεν έχει καμιά δουλειά στο μέρος εκείνο: ένα ξερό πέταλο τριαντάφυλλου… χωρίς δεύτερη σκέψη, ανάβω ένα ακόμα σπίρτο και προχωρώ στο τούνελ.

Η εξερεύνηση είναι δύσκολη και χωρίς ενδιαφέρον μέσα στη στενή δίοδο, όπου συχνά αναγκάζομαι να συρθώ για να περάσω… Και τότε, τα χέρια μου χτυπούν πάνω σε επίπεδο τοίχο! Η κρύπτη αποκαλύπτεται, ο τοίχος γυρίζει κι εγώ τώρα βρίσκομαι μέσα σε ένα παράξενο στρογγυλό δωμάτιο, με πολλά παράθυρα βιτρώ γύρω γύρω, μια μεγάλη εστία φωτιάς στο κέντρο. Ένας γαλάζιος καπνός υψώνεται κυμματιστός και βγαίνει έξω, μέσα από μια τρύπα στο ταβάνι.

Ολόγυρα, μέχρι το ύψος των παραθύρων, υπάρχουν ράφια με παμπάλαια βιβλία, περίεργα σύνεργα που δεν μπορώ να φανταστώ σε τι χρησιμεύουν, ενώ μια-δυο νεκροκεφαλές ξεχωρίζουν εδώ κι εκεί. Πλησιάζω μηχανικά, παίρνω ένα χοντρό βιβλίο στο χέρι και το ξεφυλλίζω ασυναίσθητα. Το εξώφυλλο είναι από φουσκωμένο, νωτισμένο γκρίζο δέρμα, οι σελίδες κιτρινισμένες από τον καιρό, τα ιδεογράμματα και τα σχεδιαγράμματα που βλέπω μέσα παντελώς ακατανόητα…

Προχωρώ προς την μεγάλη, καμαρωτή πόρτα, σπρώχνω το πόμολο απαλά, και κρυφοκοιτάζω στο επόμενο δωμάτιο. Είναι σκοτεινά, δεν μπορώ να διακρίνω πολλά πράγματα, εκτός από τη σκυφτή σιλουέτα ενός γέρου μάγου που μελετά κάποιο βιβλίο ίσως, με την πλάτη γυρισμένη σε μένα.

“Πέρνα μέσα, σε περίμενα!” λέει χωρίς να γυρίσει.

Υπακούω και κλείνω την πόρτα πίσω μου, ενώ η καρδιά μου χτυπά δυνατά. Ο γέρος γυρίζει και με καρφώνει με βλέμμα αετού. Έχει μακριά άσπρη γενειάδα, φορά σκούφο μάγου και ποδήρη μωβ χιτώνα.

"Δεν περίμενα, όμως, κορίτσι!" μου λέει, ελαφρά απογοητευμένος,ωστόσο το ξεπερνάει γρήγορα.

Με ξεναγεί στο άνδρο του, μου εξηγεί τι είναι όλα εκείνα τα βιβλία και τα σύνεργα, καθώς επίσης και τι ρόλο παίζω εγώ σε όλα αυτά:

"Αφού κατάφερες να βρεις τη σπηλιά και να φτάσεις ως εδώ, σημαίνει ότι η Μοίρα σε έχει επιλέξει για τον νέο μου μαθητευόμενο. Θα απαρνηθείς τον κόσμο, την πόλη, τους φίλους, την οικογένεια, όλα όσα γνώριζες ως τώρα, ώστε να μπορέσεις να γίνεις συμμέτοχος των υπέρτατων γνώσεων που κατέχω".

Ούτε στιγμή δεν σκέφτομαι να του φέρω αντίρρηση.

"Πού βρισκόμαστε; Στα έγκατα της γης;" ζητώ μόνο να μάθω.

"Ο πύργος μου είναι κτισμένος πάνω στην πιο ψηλή κορυφή του βασιλείου, που μένει πάντα κρυμμένη μέσα στα σύννεφα. Να, δες και μόνη σου!"

Ανοίγει ένα παράθυρο, κοιτάζω έξω και μένω έκθαμβη: ένα πανόραμα από βουνοκορφές ξετυλίγεται στον ορίζοντα, όλες γυμνές, άλλες χιονισμένες άλλες όχι. Φιδίσια δρομάκια διακρίνονται που και που, κοφτά πάνω στο γκρεμό, πρακτικά απίθανο να τα περάσει κανείς. Τα σύννεφα κόβουν τη θέα του ιλιγγιώδους ύψους. Εδώ είμαι αποκομμένη, σε έναν άλλο κόσμο, απ' όπου χιλιάδες κόσμοι περιμένουν να τους ανακαλύψω.

Ναι, είμαι έτοιμη…

Πέτυχε; Όχι και τόσο. Ναι μεν ένιωσα ικανοποίηση, ωστόσο η άσκηση δεν ήταν τόσο βαθιά. Μάλλον πρέπει να προηγείται κενό σημείο πριν.

Θεός και Άνθρωποι - ξαφνική συνειδητοποίηση κατά τη διάρκεια της γυμναστικής: Δεν υπάρχει Θεός με τη βιβλική έννοια, δηλαδή ένα υπέρτατο ον το οποίο κάθεται και χολοσκάει για τα κακώς κείμενα των ανθρώπων στη γη. Αλλά ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι όντως υπάρχει μια τέτοια διάννοια, σίγουρα δρα στη συμπαντικό επίπεδο, όχι στον περιορισμένο χώρο της Γης και των ανθρώπων.

Πόσο ενδιαφέρομαι εγώ για την ηθική των μυρμηγκιών; Πόσο νοιάζομαι αν κάποια από αυτά υποφέρουν δίκαια ή άδικα; Απλά, αν κρίνω ότι ορισμένα από αυτά με ενοχλούν, τα βγάζω

από τη μέση ατάκα κι επί τόπου! Με τον ίδιο τρόπο, ένα υπέρτατο ον, ένας Θεός, δεν δίνει δεκάρα για την ηθική των ανθρώπων. Απλά, αν κάποια στιγμή κρίνει ότι η ύπαρξή μας τον ενοχλεί, μας ξεφορτώνεται στα γρήγορα...

Όχι, δεν υπάρχει κανένας "δίκαιος πατέρας", ο οποίος είναι έτοιμος να επέμβει κάθε φορά που ένα "κακό παιδί" αδικεί ένα "καλό παιδί". Ούτε περιμένει, βέβαια, να τιμωρήσει τα "κακά παιδιά" μετά θάνατον, αφού πρώτα τους επιτρέπει να αλωνίζουν σε όλη τους τη ζωή! Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας Θεός που να εποπτεύει τους ανθρώπους πάνω στη Γη. Ο καθένας μας είναι μόνος του, αντιμέτωπος με τη μοίρα του και κυρίως με τους άλλους ανθρώπους...

Τετάρτη, 27 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σε κήπο ολάνθιστο. Παρατηρώ ένα γαλάζιο ρυάκι πιο πέρα, προχωρώ και περνώ πάνω από το πέτρινο γεφυράκι. Απέναντί μου διακρίνονται γαλανές καφασωτές καμάρες, στολισμένες με πολύχρωμα άνθη. Συνεχίζω να περπατώ και φθάνω σ' ένα ψηλό δέντρο με διπλή κουφάλα. Εκεί βλέπω έναν νεαρό άνδρα, με κόκκινα μαλλιά που χρυσίζουν στις ηλιαχτίδες. Μου χαμογελά καθώς τον πλησιάζω. Τότε παρατηρώ ότι το μέρος είναι κλειστό: Υπάρχει ένας διάφανος θόλος από πάνω, φτιαγμένος με κρυστάλλινες τετράγωνες πλάκες. Σε ορισμένα σημεία του αστράφτει μαγευτικά στο φως του λαμπερού ήλιου.

Ο νεαρός άνδρας με ξεναγεί σ' ενα δρόμο περιστοιχισμένο με τριαντάφυλλα, ώσπου καταλήγουμε στην πηγή του ρυακιού, στην άκρη του κρυστάλλινου θόλου. Καθόμαστε εκεί και απολαμβάνουμε την ομορφιά του μικρού καταρράχτη, το κελάρυσμα του νερού, τη γλυκιά δροσιά. Όλα είναι τόσο ειρηνικά... *Ξυπνώντας νιώθω απέραντη ευδαιμονία, ολοκλήρωση, χαλάρωση. Απίθανη εμπειρία...*

Δευτέρα, 1 Φεβρουαρίου 1999

Νωρίς το πρωί, φθάνοντας στη δουλειά, συναντώ στο ασανσέρ τον Γρυπάρη, ο οποίος παίρνει σοβαρό ύφος και με

ρωτά:
“Υβόννη, παιδί μου, έχεις γράψει εκείνη την επιστολή στον καθηγητή Μαρκορά;”
“Μάλιστα”, απαντώ εγώ.
“Μπρρρράβο παιδί μου!” κάνει εύθυμα.

Λίγο αργότερα, περνάει ο Χρήστος μπροστά από το γραφείο μου και μου εξομολογείται τα εξής απίθανα: Το βιβλίο “Άγνωστες Πτυχές της Παγκόσμιας Ιστορίας”, που κυκλοφόρησε πρόσφατα, πρέπει να αποσυρθεί από τα βιβλιοπωλεία επειδή, όπως ανακάλυψαν εκ των υστέρων, είναι γεμάτος τυπογραφικά λάθη! Μου παρουσιάζει το τυπωμένο βιβλίο, το ξεφυλίζω λίγο και διαπιστώνω ότι πράγματι, δεν υπάρχει σελίδα που να μην είναι πνιγμένη στα λάθη!
“Μα πώς είναι δυνατόν; Τα κείμενα που σας παρέδωσα εγώ δακτυλογραφημένα ήταν όλα άψογα!” απορώ αυθόρμητα.
“Ναι, αλλά η δακτυλογράφος του τυπογραφείου τα 'κανε θάλασσα, ξαναγράφοντας από την αρχή τα λήμματα που δίναμε εμείς τυπωμένα!” μου εξηγεί ο Χρήστος.
“Μα γιατί χρειάστηκε να τα ξαναδακτυλογραφήσει αυτή; Δεν δίνατε δισκέτες στον τυπογράφο;”
“Όχι, δεν δώσαμε δισκέτες!” μου απαντά κοφτά κι απομακρύνεται βιαστικά.
Απίστευτη βλακεία κι ομως αληθινή, η οποία θα στοιχίσει πολλά εκατομμύρια δραχμές κι ένα μεγάλο ρεζιλίκι στην Παγγαία.

Αργότερα, ο Γρυπάρης κάλεσε όλους τους υπεύθυνους στο γραφείο του, μαζί με τον Χρήστο που ήταν ο διευθυντής συντάξεως του εν λόγω τόμου. Για λίγη ώρα, πίσω από την κλειστή πόρτα ακούγονταν ήρεμες ομιλίες -τίποτα το συνταρακτικό. Απ' ότι κατάλαβα, κανένας τους δεν υπέστη συνέπειες για το όλο φιάσκο. Όλοι οι υπεύθυνοι με τις υψηλές θέσεις και τους παχυλούς μισθούς βγήκαν από το γραφείο του διευθυντή ήσυχοι και χαμογελαστοί.

Ωστόσο, όποτε εγώ κάνω το παραμικρό λάθος σε κάποια ηλίθια επιστολή, ο Γρυπάρης γίνεται ειρωνικός και προσβλητικός. Επιπλέον, το πιο ασήμαντο σφάλμα στα ατέλειωτα

λήμματα που δακτυλογραφώ παραδόξως γίνεται γνωστό σε ολόκληρη την εταιρεία σε χρόνο μηδέν. Το ξέρω, επειδή όλο και κάποιος άσχετος συνάδελφος σπεύδει να μου πετάξει σχετικό υποννοούμενο.

Τελικά, το μοναδικό πράγμα που δεν ενδιαφέρει τις εταιρείες είναι η εργασία. Όσο για τα "προϊόντα" τους, αποτελούν κάλυψη για άλλες, ύποπτες δραστηριότητες και ξέπλυμα βρώμικου χρήματος...

Τετάρτη, 3 Φεβρουαρίου 1999

Η όλη φάση στη δουλειά από χθες: Ύπουλη κοροϊδία απ' όλους, πονηρά σχόλια σχετικά με την υποτιθέμενη ανικανότητά μου στο τηλεφωνικό κέντρο, ενώ δεν λείπουν και οι κακόβουλες σπόντες: “Χθες ξέχασα το ασημένιο μου δαχτυλίδι στην κουζίνα και κάποιος το βούτηξε! Μήπως το είδες εσύ, Υβόννη;” μου κάνει η Νέλλη (μόνιμη γκόμενα του παντρεμένου μεγαλοεκδότη Σπυρόπουλου), με τάχα αθώο ύφος.

Δίχως αμφιβολία, ο πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται αμέσως μετά το φιάσκο των “Άγνωστων Πτυχών” και τη δική μου αφέλεια να δείξω ότι κατάλαβα εξαρχής τι έφταιγε γι' αυτό. Στο μεταξύ, τα τηλέφωνα κουδουνίζουν σαν τρελά, πνίγομαι στη γραφική δουλειά, ο χώρος είναι γεμάτος καπνούς και όλοι φωνάζουν γύρω μου. Σκατά...

Πέμπτη, 19 Φεβρουαρίου 1999

Εσωτερική κραυγή: Μετά από νυχτερινή άσκηση χαλάρωσης, κατακλύζομαι γρήγορα από έντονες αρνητικές σκέψεις και συναισθήματα που ουρλιάζουν στη συνείδησή μου: θλίψη, αγανάκτηση, κατάφορη αδικία, σιχαμάρα, εκδικητικότητα και αϋπνία μέχρι τις 4:00 το πρωί. Το επίκεντρο, οι νέες συνθήκες της δουλειάς μου: Όσο κι αν έχω προσπαθήσει τις τελευταίες μέρες να σκεφτώ λογικά *(“δουλειές δεν υπάρχουν”, “σε άλλες επιχειρήσεις τα πράγματα είναι χειρότερα”, “παντού οι μισθοί είναι πολύ χαμηλοί”, κλπ)* για να κατευνάσω τον ψυχισμό μου, στάθηκε τελικά αδύνατο να αγνοήσω τις κραυγές της εσωτερικής μου φωνής.

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει πολλή συσσωρευμένη αρνητικότητα εναντίον μου εκεί μέσα: Χείριστο εργασιακό περιβάλλον που θυμίζει φυλακή, σύννεφα καπνού, ακατάπαυστες φωνές, εξακολουθητικά κουδουνίσματα που θα εκνεύριζαν και άγιο, συγκαλυμμένες ειρωνείες με τη μορφή παράλογων απαιτήσεων, αύξηση μηδέν. Βασικά προσπαθούν να μου υποβάλλουν την ιδέα ότι είμαι ένα σκουπίδι, ιδίως τώρα που ανέλαβα τα πρόσθετα καθήκοντα στο τηλεφωνικό κέντρο.

Από τη μεριά μου, στο διάστημα των τρισήμισι μηνών που βρίσκομαι στο νέο μου πόστο, έχω επιδείξει εργατικότητα, προσαρμοστικότητα, ευγένεια, προθυμία, συνέπεια -είμαι ουσιαστικά τέλεια στη δουλειά μου. Βέβαια, είναι γεγονός ότι η απόδοση είναι το μόνο που δεν τους ενδιαφέρει, πράγμα που φαίνεται από την ευκολία με την οποία άφησαν να κυκλοφορήσει ο τόμος "Άγνωστες Πτυχές της Παγκόσμιας Ιστορίας" πνιγμένος στα τυπογραφικά λάθη.

Κάθε ιεραρχούμενη ομάδα, πολύ περισσότερο μια εταιρεία, χρειάζεται απαραιτήτως ένα "κλωτσοσκούφι", έναν "αποδιοπομπαίο τράγο", τον οποίο καρπαζώνουν όλοι οι υπόλοιποι για να εκτονώνουν τα απωθημένα τους πάνω του και να γίνονται, έτσι, πιο αποδοτικοί στη δουλειά. Αυτό το ρόλο στην Παγγαία τον είχε κάποτε η Μαρία Σχοινά. Τώρα τον έχουν φορτώσει σε μένα...

Πραγματικά απορώ, πάντως: Πώς είναι δυνατόν, ένας τόσο σημαντικός και διάσημος εκδοτικός οίκος σαν την Παγγαία να εξακολουθεί να διαπρέπει εδώ και τριάντα χρόνια απασχολούμενη αποκλειστικά με μόλις 120 βιβλία που έχει εκδόσει μέχρι τώρα; Ούτε είναι αλήθεια ότι αντιμετωπίζουν οικονομικό πρόβλημα, όπως διαλαλούν τον τελευταίο χρόνο, εφόσον σχεδιάζουν πανάκριβη δεξίωση για το βιβλίο "Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού", που αναμένεται να ολοκληρωθεί του χρόνου. Ποιός δουλεύει ποιόν και γιατί, δεν ξέρω...

Πρέπει να φύγω επειγόντως από εκεί μέσα! Το περιβάλλον αυτό επηρεάζει πολύ αρνητικά τον ψυχισμό μου. Προς το παρόν, όμως, έχω πάρει ανάποδες: Ως πότε θα είμαι το ανήμπορο θύμα; Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσω έτσι! Από

αύριο κιόλας. αρχίζω να πολεμώ το σατανισμό της δουλειάς με τρόπο αθέατο αλλά συστηματικό: Θα μπλοκάρω όσες τηλεφωνικές γραμμές μπορώ:
α) Θα καθυστερώ τις συνδέσεις στα τηλέφωνα: “Δεν είναι εδώ τώρα”, ή “Αυτή τη στιγμή ο κύριος τάδε μιλάει”, ή θα τους αφήνω στην αναμονή για αρκετά λεπτά.
β) Στις δακτυλογραφήσεις δεν θα διορθώνω τα λάθη του συγγραφέα -όπως βλακωδώς έκανα μέχρι τώρα, μήπως και πάρω παράσημο.
γ) Θα κάνω συχνά διαλείμματα για “τουαλέτα”.
δ) Κατά τ' άλλα: Χαρούλες, γελάκια!
Καμία τύψη. Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...
... Μήπως την ίδια ιδέα έχουν κι άλλοι στην Παγγαία; Ποιός παρήγγειλε έξι φυτά, αξίας 175.000 δρχ, τα οποία κατέφθασαν σήμερα το πρωί και χρεώθηκαν στην εταιρεία; Ποιοί ευθύνονται, πράγματι, για τα χάλια της “Παγκόσμιας Ιστορίας”; Ποιός έκλεψε όλες τις διαφάνειες της εικονογράφησης; Πόσο τυχαία γίνονται όλα αυτά;

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 1999

Ζωηρή συζήτηση με την Ουρανία το απόγευμα, σχετικά με το πώς πρέπει να αντιμετωπίζεται το κακό. Χωρίς φόβο και πάθος, εκφράζω την άποψη πως
“Το κακό δεν πρέπει σα καμία περίπτωση να μένει ατιμώρητο. Η συγχώρεση αποτελεί συνεργεία σε έγκλημα κι επιπλέον στρέφει τον ίδιο σου τον ψυχισμό εναντίον σου. Στο τέλος καταλήγεις να σιχαίνεσαι εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου. Όταν κάποιος σε βλάπτει, πρέπει να παίρνεις το αίμα σου πίσω!”
“Αυτό είναι το φυσικό! Θα αρρωστήσεις αν δεν το κάνεις!” συμφωνεί η Ουρανία.
“Πρέπει, όμως, αυτό να γίνεται μετά από αρκετό χρόνο και με τέτοιο τρόπο ώστε ο κακός να μην υποψιάζεται ποιός του την έφερε ούτε το γιατί. Γι' αυτό λένε ότι η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο!”
“Η συγχώρεση είναι αφύσικη! Η εκδίκηση είναι ισορροπία!” καταλήγει η Ουρανία και συμφωνώ απόλυτα μαζί της.

Απλά μαθηματικά:
Το καλό στο καλό είναι καλό (+)(+) = (+)
Το κακό στο καλό είναι κακό (-) (+) = (-)
[όχι καλό, όπως λένε οι θρησκείες]
Το καλό στο κακό είναι κακό (-) (+) = (-)
[όχι κακό, όπως λένε οι θρησκείες]
Το κακό στο κακό είναι καλό (-) (-) = (+)
[όχι κακό, όπως λένε οι θρησκείες]

Τελικά, οι θρησκείες που επιβάλλουν τη συγχώρεση είναι χειρότερες από τον σατανισμό...

Καθαρή Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου, 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Επισκέπτομαι ένα περίεργο μαγαζί όπου εκτρέφονται μικρά πτηνά, τα οποία δεν μεγαλώνουν ποτέ και προορίζονται για κατοικίδια. Παρά τους αρχικούς δισταγμούς μου, σκέφτομαι ν' αγοράσω ένα. Άλλωστε, τα πουλάκια δεν έχουν μέλλον εκεί μέσα.

Όμως, γρήγορα ανακαλύπτω ότι πίσω από το κατάστημα υπάρχει μια ισχυρή ιδεαλιστική οργάνωση, η οποία βασίζεται στην παράδοση της μαγείας και τη μεταβίβαση θετικών αξιών στις ερχόμενες γενιές: Δεν τρώνε κρέας, αποφεύγουν συνειδητά να κάνουν το κακό κλπ. Η ανώτατη κάστα είναι οι μάγισσες, που προστατεύουν τους υπόλοιπους χωρίς να τους καταπιέζουν, ούτε χαίρουν ιδιαίτερων προνομίων.

Η οργάνωση έχει κατασκευάσει έναν τεράστιο πύργο, που αποτελεί την έδρα τους. Το μεγαλύτερο μέρος του, ωστόσο, βρίσκεται ακόμη στα χαρτιά -δεν έχει χτιστεί ακόμη. Για την ακρίβεια, μόλις ενάμισης από τους τέσσερις υπέργειους ορόφους έχουν φτιαχθεί. Βλέπω σε σχέδιο την προοπτική που

υπάρχει για περάτωση του τεράστιου πύργου με προέκταση στο εσωτερικό της γης. Το μεγαλύτερο κομμάτι του υπόγειου κτίσματος θα είναι βιβλιοθήκη, η οποία θα μεταφέρει τις βασικές γνώσεις στις επόμενες γενιές. Ακόμη πιο χαμηλά θα βρίσκονται τα καταλύμματα των μαγισσών, προκειμένου να προστατευτούν από το πυρηνικό ολοκαύτωμα που αναμένεται να συμβεί στο μέλλον.

Κάθομαι και τρώω μαζί τους ένα πλούσιο γεύμα. Μου πέφτει κάτω ένα γλυκό. Λένε ότι μετά τις 8:00 το βράδι δεν τρώνε τίποτα, για λόγους υγιεινής δίαιτας. Νιώθω ότι εδώ όλοι είναι ειλικρινείς και θέλω να μείνω μαζί τους...

Το πρωί ετοιμάσαμε το Νάσο για το νοσοκομείο. Ύστερα ήπιαμε καφέ με την Αλίκη, ενώ υπήρχε μια διάχυτη μελαγχολία στον αέρα -αν και ο μικρός δεν φαινόταν ανήσυχος. Κάποια στιγμή με πλησίασε χαρωπά και με γέμισε άσπρο αποκριάτικο αφρό. Ύστερα βγήκαμε έξω στη βεράντα, ώσπου ήλθε η ώρα να φύγουν.

Νωρίς το απόγευμα πήγα βόλτα με τη Νινέτα στην Αγία Μαρίνα. Καθήσαμε σε μια παραλιακή κατάμεστη ταβέρνα, φάγαμε καλαμαράκια και ήπιαμε ούζο πλάι στην αφρισμένη ακρογυαλιά. Καθώς ήμασταν οι δυο μας, χωρίς τη βαρετή Ελένη και την εκνευριστική Ξανθή, απολαύσαμε τον ωραίο καιρό, το ρομαντικό τοπίο, την ήρεμη ευχάριστη κουβέντα μας. Όμορφη, νοσταλγική εμπειρία...

Τελικά, η εγχείρηση θα αναβληθεί για μια βδομάδα επειδή ο μικρός είναι κρυωμένος. Επιπλέον είναι άρρωστη η μαμά, έχει πιαστεί το πόδι της από τη δισκοπάθεια και πρέπει να μείνει στο κρεβάτι για δυο-τρεις μέρες. Όλα στραβά κι ανάποδα...

Τετάρτη, 24 Φεβρουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Γύρω μου καταχνιά, υγρή ομίχλη που τη νιώθω στο δέρμα. Ξαφνικά, διακρίνω μπροστά μου μια πόρτα αψιδωτή, χρυσοποίκιλτη. Την σπρώχνω και ανοίγει χωρίς δυσκολία. Τώρα βρίσκομαι μέσα σ' έναν μικρό πέτρινο προθάλαμο· ολόγυρα έχει φεγγίτες στολισμένους με

πολύχρωμα βιτρώ. Οι ηλιαχτίδες που τρυπώνουν μέσα σχηματίζουν στον αέρα αιθέριους όγκους σαν απαλό βαμβάκι.

Η επόμενη αίθουσα είναι ένας εντυπωσιακός θόλος φτιαγμένος ολόκληρος από βιτρώ. Μια τεράστια κόκκινη καρδιά στην κορφή του αφήνει το φως να περνάει μέσα σαν πυκνός πορφυρός χείμαρρος. Κάθομαι στη θέση του λωτού και απολαμβάνω την ενεργοποίηση.

Σχεδόν ασυναίσθητα προχωρώ πιο πέρα, σε έναν άλλο κρυστάλλινο θόλο φτιαγμένο από εντυπωσιακά βιτρώ με γαλαζοπράσινους σχηματισμούς. Εδώ οι ηλιαχτίδες ξεχύνονται σαν γαλάζια εναέρια ποτάμια που με εξισορροπούν, με ηρεμούν και με προετοιμάζουν για μια αναπάντεχη εμπειρία: Αντιλαμβάνομαι ξαφνικά έναν ψιλόλιγνο άνδρα με γωνιώδες αρμονικό πρόσωπο, λαμπερά πράσινα μάτια, καστανοκόκκινα πλούσια μαλλια, που στέκεται αντίκρυ και με παρατηρεί. Είναι γυμνός, πανέμορφος, ωστόσο διατηρεί τον δυναμισμό του πολεμιστή. Πλησιάζω και τον φιλώ, εκείνος ανταποκρίνεται θερμά. Είναι σα να μην πατάμε πια κάτω, ενωνόμαστε στον αέρα κι εγώ απολαμβάνω το γραμμωμένο κορμί του, το δυνατό στήθος, αγκαλιαζόμαστε σε μια παθιασμένη ένωση, βιώνω την κάθε στιγμή -όσο διαρκεί...

Ξυπνώ με μια αίσθηση βαθιάς ικανοποίησης και ψυχικής ολοκλήρωσης. Ποιός σαρκικός έρωτας θα μου χάριζε κάτι τέτοιο;

Σάββατο, 27 Φεβρουαρίου 1999

Εντελώς αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Πέρσα: Μένω κατάπληκτη όταν την ακούω να μου λέει ότι επέστρεψε στην Ελλάδα πριν δυο μέρες, αφού διέκοψε τις σπουδές της στην Αγγλία για λόγους μάλλον μυστηριώδεις: “Δεν με σήκωσε το κλίμα!” δικαιολογείται.

Μετά την αρχική έκπληξη, δείχνω αυθόρμητη φιλική διάθεση και τη συμβουλεύω να γίνει δασκάλα αγγλικών, ενώ κρύβω με επιτυχία την άγρια ικανοποίηση που με κατακλύζει μόλις συνειδητοποιώ τα νέα! Αλήθεια, πολύ δεν πήγαινε, να μας βγει η Περσεφόνη με κόκκινο και να μας το παίζει μορφωμένη

λόγω χρημάτων ή διασυνδέσεων; Από πού και ως πού θα μπορούσε να σπουδάσει μόνη της στην Αγγλία, από τη στιγμή που δεν ήταν σε θέση να βγάλει το Λύκειο στην Ελλάδα λόγω σοβαρών ψυχολογικών προβλημάτων; Φαίνεται, λοιπόν, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις τα κυκλώματα δεν μπορούν να εγγυηθούν σοβαρή κοινωνική άνοδο...

Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Συμμετέχω σ' ένα αλλόκοτο computer game, κινούμενη μέσα στον κυβερνοχώρο του, ζωντανά. Περνώ από διάφορες πύλες οι οποίες οδηγούν σε άλλα μέρη ή επίπεδα, σύμφωνα με τις αντίστοιχες κάρτες Ταρώ. *Επαλήθευση: Όπως θα ανακαλύψω σύντομα, τέτοιο ηλεκτρονικό παιγνίδι όντως υπάρχει!*

Μόλις ήλθε το πρωί, ετοιμάσαμε το Νάσο για το νοσοκομείο. Ύστερα ήπιαμε καφέ με την Αλίκη, με μια διάχυτη μελαγχολία στον αέρα -αν και το παιδί δεν φαινόταν ανήσυχο. Κάποια στιγμή με πλησίασε χαρωπά και με γέμισε άσπρο αποκριάτικο αφρό. Ύστερα βγήκαμε έξω στη βεράντα, ώσπου ήλθε η ώρα να φύγουν.

Τρίτη, 2 Μαρτίου 1999

Ισορροπία: Αρχίζω να γνωρίζω το “κακό” και να γοητεύομαι απ' αυτό. Το μυαλό μου ήδη μπαίνει σε άλλα κανάλια και, παραδόξως, αυτό μου αρέσει. Δεν νιώθω τόσο θύμα πια. Επιπλέον, αισθάνομαι μια πρωτόγνωρη ισορροπία: Όσο καιρό ήμουν “σωστή” και “καλή” (δηλαδή κορόιδο), πληγωνόμουν εύκολα επειδή οι άλλοι με αδικούσαν στην πρώτη ευκαιρία, ενώ εγώ ένιωθα ανήμπορη να αντισταθώ αποτελεσματικά. Όμως, από την ημέρα που πήρα ανάποδες και άρχισα να τους σαμποτάρω υπογείως, ό,τι κι αν μου πουν, ό,τι κι αν μου κάνουν, δεν με στενοχωρεί ιδιαίτερα επειδή ξέρω ότι αργά ή γρήγορα θα πάρω το αίμα μου πίσω. Τώρα πια, οι παρατηρήσεις που μπορεί να δεχτώ στη δουλειά μου φαίνονται αστείες: *Ώστε σου κακοφάνηκε που δεν έκανα τηλεφωνική ανάκριση στον τάδε, κε διευθυντά; Μα εδώ δεν σηκώνω καν το*

ακουστικό, βρε κακομοίρη! συλλογίζομαι και χαμογελώ.

Είναι γεγονός ότι το "Καλό" οδηγεί σε πρακτικά και ψυχολογικά αδιέξοδα. Αντίθετα, η εφαρμογή του Κακού στο Κακό παρέχει ικανοποίηση και ψυχική ισορροπία: Όταν εγώ καταφέρνω να αμύνομαι ή να ανταποδίδω το κακό που μου κάνουν οι άλλοι, δεν με καταθλίβει τόσο η αδικία. Όταν, όμως, εγώ "πηγαίνω με το σταυρό στο χέρι" και υπομένω στωικά πάσης φύσεως αδικίες χωρίς να αντιδρώ ανάλογα, τότε αισθάνομαι απαίσια και καταλήγω να περιφρονώ εγώ η ίδια τον εαυτό μου. Είναι φυσικό κι επόμενο...

Έχω παρατηρήσει ότι οι "κακοί" άνθρωποι είναι γενικά πιο χαρωποί, πιο ζωηροί, με περισσότερη αυτοπεποίθηση, ενώ οι "καλοί" είναι στην πλειοψηφία τους ανισόρροποι και δυστυχείς επειδή αισθάνονται διαρκώς σαν κακόμοιρα θύματα, περιμένοντας παθητικά την αδικία -σαν πρόβατα που τα πάνε για σφαγή. Επιπλέον, συχνά νιώθουν και τύψεις επειδή δεν καταφέρνουν να συγχωρούν και να αγαπούν τους εχθρούς τους, όπως προστάζουν οι θρησκείες...

Καλό είναι αυτό που ευεργετεί εμένα. Κακό είναι αυτό που βλάπτει εμένα. Τόσο απλά, ανεξάρτητα από ανόητες ηθικολογίες, δικαιολογίες και "πρέπει". Ωστόσο: μην πειράζεις ό,τι δεν σε πειράζει...

Σημαντική Υποψία: Τώρα που δεν σηκώνω υπάκουα τα τηλέφωνα, τα κουδουνίσματα έχουν λιγοστέψει! Αντίθετα, όσο ήμουν υπάκουη, τα τηλέφωνα κουδούνιζαν διαρκώς, σαν τρελά! Ίσως υπάρχει μια μεταφυσική, "κβαντική" εξήγηση γι' αυτό το φαινόμενο: Αυτό που αρνούμαι να κάνω και δεν το κάνω, έχει την τάση να μη συμβαίνει πια. Άρα, η ανυπακοή είναι προτέρημα!

Ίσως γι' αυτό το λόγο στους "κακούς" πάνε όλα ρολόι: Επειδή είναι διατεθημένοι να αρπάζουν αυτό που επιθυμούν και να εκδικούνται ό,τι τους βλάπτει, αυτό που επιθυμούν βρίσκεται πάντα μπροστά τους και αυτό που τους βλάπτει αφανίζεται.

Μήπως, τελικά, η πράξη είναι πιο ισχυρή μαγεία από τα όνειρα, τους διαλογισμούς, τους οραματισμούς, τις μαγικές τελετές και τα παρόμοια; Μήπως, τελικά, είμαι πολύ παθητική

στις επιταγές της κοινωνίας και γι' αυτό δεν μπορώ να πετύχω τίποτα για τον εαυτό μου; Μήπως επειδή δεν κλέβω, δεν κερδίζω ποτέ τίποτα; Αν, για παράδειγμα, αρνιόμουν να δουλεύω, μήπως θα δημιουργούνταν "ως δια μαγείας" οι συνθήκες που θα μου επέτρεπαν να ζω χωρίς να δουλεύω;

Τετάρτη, 3 Μαρτίου 1999

Οραματισμός: Ο Θανάσης είναι φυλακισμένος σ' ένα υπόγειο μπουντρούμι, υγρό και ανήλιαγο, Ψάχνει επίμονα για έξοδο στο φως, ώσπου ανακαλύπτει ένα μυστικό πέρασμα. Μπαίνει εκεί μέσα και σύντομα περνά σε άλλα δωμάτια, όπου αναγκάζεται να πολεμήσει με τέρατα και να αντιμετωπίσει διάφορους κινδύνους. Παράλληλα, όμως, καταφέρνει να βρει ένα φίλτρο γιατριάς και αργότερα ένα σπαθί δύναμης. Έτσι, συνεχίζει να προχωρά διαρκώς προς το φως, πολεμώντας και παίρνοντας ενέργεια από τις νίκες του.

Κάποτε διασχίζει μια μεγάλη φωτεινή στοά, φτιαγμένη από διάφανες τζαμαρίες, και καταλήγει σ' ένα δωμάτιο όπου τον περιμένει μια μυστηριώδης γυναίκα -αυτή είμαι εγώ αλλά ο Θάνος δεν με αναγνωρίζει. Του δείχνω τον δρόμο προς το φως και τον βοηθώ να αντιμετωπίσει την κακή μάγισσα που τον φυλάκισε.

Μόλις η μάγισσα πεθαίνει, το κάστρο όλο τρέμει και σωριάζεται σαν από σεισμό. Τώρα ο Θανάσης βρίσκεται έξω στο φως, καταμεσής σε λιβάδια πράσινα γεμάτα αγριολούλουδα. Απολαμβάνει την ενεργοποίηση από τον ήλιο, τον αέρα, τη γη, τα άνθη. Ανεβαίνει σ' έναν χαμηλό λόφο και κάθεται εκεί στη στάση του λωτού, σε διαλογισμό. Νιώθει γύρω του όλη την ενέργεια της φύσης να τον επηρεάζει θεραπευτικά...

Ο Θανάσης έκανε σήμερα την εγχείρηση στο πόδι. Πήγε πολύ καλά, παρόλο που του έβαλαν λάμες. Δεν του κόψανε κόκκαλο, απλά έφεραν την κεφαλή του μηριαίου οστού στη θέση της. Αυτό σημαίνει ότι ο μικρός δεν θα μείνει κουτσός, όπως φοβόμασταν. Όμως, τον έχουν βάλει σε γύψο από το στήθος και κάτω...

Σάββατο, 6 Μαρτίου 1999

Νωρίς το πρωί πήγαμε μαζί με τη μαμά στο Νοσοκομείο Παίδων για να περάσουμε το σαββατοκύριακο με το Θανάση. Η Αλίκη δεν αντέχει άλλο το ξενύχτι, ενώ το παιδί βρίσκεται σε άθλια κατάσταση: Ο γύψος του προκαλεί φαγούρα σε όλο το σώμα και τον καίει ανυπόφορα στον πισινό, με αποτέλεσμα να πονάει και να φωνάζει συνεχώς. Εμείς πρέπει να τον σηκώνουμε και να τον ξύνουμε ή να του βάζουμε παγάκια. Επίσης, πρέπει να τον γυρίζουμε μπρούμυτα δυο φορές την ημέρα. Η χειρότερη περίπτωση στον όροφο! Ωστόσο, σήμερα πάει καλύτερα από τις προηγούμενες μέρες, που έκλαιγε και ούρλιαζε διαρκώς, μέρα-νύχτα.

Επιπλέον, σα να μη μου 'φταναν όλα τ' άλλα, μια κρεατοελιά που έχω κάτω από τον αριστερό ώμο έχει φουσκώσει, μαυρίσει και πονά, σήμερα περισσότερο από χθες. Πρέπει να πάω να την αφαιρέσω...

Το απόγευμα κατέφθασε ο Χαράλαμπος με τη νέα του γκόμενα, την Τούλα (αλβανικής καταγωγής), η οποία εργάζεται σε ζαχαροπλαστείο. Μένουν μαζί σαν ζευγάρι κι έχουν ήδη αποκτήσει δυο μωρά. Ιστορία παρόμοια με της αδελφής μου: Αυτή δουλεύει και αυτός την δουλεύει. Τέλος πάντων, έκατσαν μία ώρα το πολύ και μετά αποχώρησαν όλο χαμόγελα. Όταν ήλθε η νύχτα, δώσαμε ηρεμιστικό στον μικρό και κοιμήθηκε σχεδόν εννέα ώρες σερί. Ανέλπιστο...

Κυριακή, 7 Μαρτίου 1999

Ο Νάσος εξακολουθεί να υποφέρει, ενώ οι νοσοκόμες επιδεικνύουν εντυπωσιακή αδιαφορία έως χαιρεκακία. Δείχνουν, μάλιστα, περισσότερη έπαρση και από τους γιατρούς. Εντέλει, μετά από σχετικό επεισόδιο, έκοψαν λίγο το γύψο στον πισινό και ανακουφίστηκε κάπως το παιδάκι. Ο μικρός εξακολουθεί να γκρινιάζει, όμως νιώθει καλύτερα. Πλάι στο Θανάση βρίσκεται ο Βασίλης, ένα παιδάκι από τη Ρωσία που έχει μανία με τις “Ανατριχίλες” και ονειρεύεται να γίνει συγγραφέας ιστοριών τρόμου. Στο μεταξύ, η ερεθισμένη ελιά μου έχει συρρικνωθεί και σκληρήνει, δεν με πονά πια και,

κάποια στιγμή που την πείραξα, ξεκόλλησε κι έπεσε...

Είχαμε μπόλικες επισκέψεις σήμερα: Πρώτα οι συνάδελφοι της Αλίκης από το "Blue Rose", ύστερα τα ξαδέλφια Γιώργος και Δαμιανός οικογενειακώς, οι οποίοι ήλθαν πέντε λεπτά πριν φύγω το βράδι. Έτσι, έμεινα λίγο παραπάνω για να με πάει ο Δαμιανός στο σπίτι με το αμάξι του. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε και ο χειρούργος για να δει πώς πάει το παιδί. Παραπονέθηκε, μάλλον χαλαρά, για την πολυκοσμία. Φαίνεται καλός και θετικός άνθρωπος.

... Στην αρχή ένιωθα ψυχική κατάπτωση από το κλίμα του νοσοκομείου. Ωστόσο, καθώς περνούσαν οι ώρες, βίωνα μια περίεργη τάση για προσαρμοστικότητα. Προς το τέλος, κατά βάθος δεν ήθελα να φύγω! Τα πάντα είναι σχετικά, λοιπόν: Όταν ζεις μέσα σ' ένα νοσοκομείο, "διασκέδαση" είναι το να πας μέχρι την τουαλέτα. Όταν κάνεις μια βόλτα έξω στην αυλή, μιλάμε για ξέφρενο γλέντι! Από ένα σημείο και μετά, μάλιστα, αρχίζεις να δένεσαι με τον κόσμο που συναντάς εκεί. Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, αργά ή γρήγορα προσαρμοζόμαστε στο περιβάλλον, όποιο κι αν είναι αυτό. Άλλωστε, προτιμώ να βρίσκομαι στο ζοφερό περιβάλλον ενός νοσοκομείου, παρά στη δουλειά!

Δευτέρα, 8 Μαρτίου 1999

Ημέρα της Γυναίκας σήμερα κι έχω κανονίσει έξοδο με τη Νινέτα, την Ελένη και την Ξανθή, για να πάμε στην ταβέρνα "Σπηλιά" στα Σούρμενα. Το περιβάλλον είναι πολύ ευχάριστο, με εντυπωσιακή διακόσμηση που θυμίζει υπόγειο σπήλαιο: Σταλαγμίτες και σταλακτίτες από βαμμένο φελιζόλ, πλήθος καθρέφτες και ειδικά εφέ, ενδιαφέρον μουσικό πρόγραμμα, ταλαντούχοι τραγουδιστές, καλό φαγητό. Απόψε το κέντρο είναι γεμάτο γυναίκες που διασκεδάζουν με την ψυχή τους, όπως μόνο σήμερα μπορούν. Κάποια στιγμή σηκωθήκαμε και χορέψαμε λίγο -πάλι καλά, γιατί θα μου έμενε απωθημένο.

Καθόμουν ήσυχα στο τραπέζι μου, όταν γύρισα ξαφνικά προς τ' αριστερά και διαπίστωσα ότι μια νεαρή γυναίκα, δυο τραπέζια πιο πέρα, με κοιτούσε επίμονα. Αναγνώρισα αμέσως

ένα πουτανάκι που έβλεπα κάποτε στο γυμναστήριο. Όπως και τότε, έτσι και τώρα με παρατηρούσε όλο βλοσυρότητα και ειρωνία, κάνοντάς μου διαρκώς κοροϊδευτικές γκριμάτσες. Συνέχισε το ίδιο βιολί για αρκετή ώρα· όποτε κοιτούσα προς το μέρος της, αυτή κορόϊδευε. Αγνοούσε την οκταμελή γυναικοπαρέα της για να ασχολείται μαζί μου -είναι τρελός ο κόσμος!

Σταμάτησα να κοιτάζω τη σκροφίτσα, δεν ξαναγύρισα το κεφάλι προς το μέρος της και σταύρωσα τα χέρια μου με τους αγκώνες πάνω στο τραπέζι. Ανά ένα λεπτό της έριχνα μια γρήγορη μα ξεκάθαρη μούντζα, διακριτικά μα εύστοχα! Όταν, μετά από κανένα τέταρτο περίπου, ξανακοίταξα προς τα κει, διαπίστωσα κατάπληκτη ότι η οκταμελής παρέα είχε εξαφανιστεί! Το τραπέζι τους ήταν άδειο, ενώ πλησίαζαν μεσάνυχτα και το γλέντι ουσιαστικά μόλις τότε ξεκινούσε. Πολύ το φχαριστήθηκα.

Αποχωρήσαμε κατά τις 3:00 το πρωί, ενώ το μουσικό πρόγραμμα κόντευε να τελειώσει. Αισθανόμουν θαυμάσια, το ίδιο και οι φίλες μου. Βγαίνοντας στο δρόμο, διασταυρώθηκα με τον όμορφο νεαρό τραγουδιστή στην έξοδο. Τον χαιρέτησα εγκάρδια κι εκείνος με ρώτησε πως περάσαμε. “Υπέροχα”, του απάντησα αυθόρμητα. “Χαίρομαι που περάσατε καλά”, μου χαμογέλασε. Πιστεύω ότι του άρεσα, πράγμα που με ενεργοποίησε απροσδόκητα. Αυτό ήταν όλο, όμως...

Φαντασία = Πραγματικότητα: Ο ψυχικός πόνος οφείλεται στην ταύτισή μας με τη ζωή. Η φαντασία και τα όνειρα είναι η αληθινή πραγματικότητα. Εκεί, στους κόσμους του ονείρου και της φαντασίας, είναι η αλήθεια.

Εδώ, στην καθημερινή πραγματικότητα, είναι το ψέμα. Εδώ τα πάντα φαίνονται τόσο “χειροπιαστά”, τόσο αληθινά, κι όμως τα πάντα εδώ είναι απάτη: Νομίζεις ότι θα βρεις έναν καλό σύντροφο μα ποτέ δεν υπάρχει κανένας για σένα. Νομίζεις ότι θα βρεις φίλους μα πρέπει να ψάχνεις ασταμάτητα σε γη και ουρανό για να βρεις έστω έναν, ο οποίος αργά ή γρήγορα θα αποδειχθεί φίδι αντί φίλος. Νομίζεις ότι αν παλέψεις αρκετά θ' αποκτήσεις δύναμη στην κοινωνία (έτσι σου λένε), όμως όλες

σου οι προσπάθειες καταλήγουν στο μηδέν. Το παραμικρό λάθος μπορεί να έχει ολέθριες συνέπειες, η ελάχιστη αναποδιά μπορεί να γκρεμίσει τα πάντα. Νομίζεις ότι έχεις τη δυνατότητα να ελέγχεις την πραγματικότητά σου (έτσι διατυμπανίζουν οι “δάσκαλοι”) μα τελικά τα πάντα εξαρτώνται από τη θέληση των άλλων ή από τα τερτίπια της μοίρας. Τελικά, μένεις πάντα ανικανοποίητος, αυτό που περιμένεις δεν έρχεται ποτέ, αλλά και αν έλθει σε απογοητεύει.

Εδώ και κάμποσα χρόνια εξερευνώ την καθημερινή πραγματικότητα για να βρω την αλήθεια, όμως το μόνο που ανακαλύπτω είναι απάτες. Η πραγματικότητα είναι απάτη· πόσο μάλλον οι μεταφυσικές ή φιλοσοφικές θεωρίες που ανήκουν σε αυτήν. Σοφά λόγια σε ασήμαντη τηλεοπτική ταινία: “Πρέπει να συμφωνούμε για το τι είναι πραγματικότητα. Αυτό ενώνει τους ανθρώπους!”

Από παιδιά μαθαίνουμε να ρυθμίζουμε έτσι το νου μας, ώστε να “κλειδωνόμαστε” σιγά-σιγά σε μια συγκεκριμένη, αυστηρά οριοθετημένη πραγματικότητα, προκειμένου να είμαστε όλοι εύκολοι στο χειρισμό από ορατά και αόρατα κέντρα εξουσίας. Όσοι ανθρώπινοι εγκέφαλοι δεν συντονίζονται απόλυτα με τους υπόλοιπους, θεωρούνται τρελλοί, παρανοϊκοί, απροσάρμοστοι, ανάξιοι να υπάρχουν.

Πηγή της δυστυχίας είναι το ότι συγχέουμε τη φαντασία με την πραγματικότητα. Συχνά αισθανόμαστε δυστυχείς επειδή τα όνειρά μας δεν πραγματοποιούνται. Ωστόσο, το ένα επίπεδο αντίληψης δεν μπορεί να ταυτιστεί με το άλλο. Ακόμη κι αν ένα όνειρο υλοποιηθεί τελικά, σύντομα θ' αρχίσει να εκφυλίζεται: Όσο πραγματοποιείται ένα όνειρο, τόσο παύει να είναι αυτό που φανταζόμασταν· σταδιακά μετατρέπεται σε κάτι άλλο, απατηλό, ψυχοφθόρο. Η διατήρησή του απαιτεί πλέον ασταμάτητη δουλειά μέρα και νύχτα, χιλιάδες πρακτικά προβλήματα αμαυρώνουν τη λάμψη της επιτυχίας, ενώ αμέτρητοι γνωστοί και άγνωστοι εχθροί αρχίζουν να βάλλουν από παντού.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι: Στο τέλος της ημέρας (πραγματικότητα) αισθάνεσαι άδειος, κουρασμένος. Στο τέλος της νύχτας (όνειρα, φαντασία) νιώθεις αναγεννημένος, γεμάτος

ζωντάνια. Όταν ονειρευόμαστε, ο νους απελευθερώνεται από τα δεσμά της “πραγματικότητας” και τρέχει ιλιγγιωδώς στα αστρικά πεδία. Έτσι, δεν έχουμε συνείδηση του εαυτού μας εκεί, αλλά ούτε και θυμόμαστε το όνειρο μετά την αφύπνιση.

Το ονείρεμα είναι η προσπάθεια ελέγχου του νου, την ίδια στιγμή που αυτός τρέχει με αστραπιαία ταχύτητα στους αστρικούς κόσμους. Επειδή ελάχιστοι άνθρωποι διαθέτουν την ψυχική εξέλιξη για κάτι τέτοιο, το αποτέλεσμα συνήθως είναι κακός έλεγχος, αρνητικές ονειρικές εμπειρίες ή άμεσο ξύπνημα.

Κατά τη διάρκεια των ονείρων, ο εγκέφαλος λειτουργεί σα να δέχεται κανονικά ερεθίσματα από καθημερινές, φυσικές εμπειρίες -πράγμα που καταγράφεται σε επιστημονικά εργαστήρια. Ωστόσο, οι επιστήμονες δεν έχουν ακόμη ανακαλύψει με σαφήνεια, τι ακριβώς είναι ο ύπνος. “Ο ύπνος είναι ένας μικρός θάνατος”, λένε.

Τη στιγμή της εγρήγορσης οι σκέψεις συνεχίζουν να τρέχουν ταχύτατα, ανεξέλεγκτα, σαν από δική τους θέληση. Μεσολαβούν λίγα δευτερόλεπτα, ώσπου να “φρενάρουν” και το μυαλό να επανέλθει στη “φυσιολογική” του ταχύτητα, έτσι ώστε να μπορούμε να τον χειραγωγήσουμε και να τον επαναφέρουμε στην “τάξη” της υλικής πραγματικότητας. Όταν βιώνουμε την απτή πραγματικότητα, ο νους δεν τρέχει· αντίθετα, αναγκάζεται να προχωρά σημειωτόν, ώστε να μπορούμε να τον ελέγχουμε, όχι μόνο εμείς αλλά και η κοινωνία που μας περιβάλλει.

Τετάρτη, 10 Μαρτίου 1999

Ναι μεν έχω απογοητευτεί επανειλημμένα από διάφορες σχολές μεταφυσικής, ωστόσο δεν εννοώ να το βάλω κάτω. Ξεκίνησα, λοιπόν, σήμερα το απόγευμα, να πάω σε μια ακόμη διάλεξη, κάπου στο Κολωνάκι.

Ο κοστουμαρισμένος μεσήλιξ “δάσκαλος”, ονόματι Κώστας Σέκερης, δεν μ' έπεισε καθόλου. Μίλησε για διάφορα τετριμμένα θέματα όπως η μετενσάρκωση, το κάρμα, η αγάπη που νικά το κάρμα και τα συναφή. Μου φάνηκε πολύ τυπικός και ακαδημαϊκός για τα γούστα μου. Όσο για τους ακροατές,

καμιά δεκαριά σύνολο, ήταν όλοι μεσήλικες ή γέροι, κακομούτσουνοι ή προβληματικοί. Η ατμόσφαιρα στην αίθουσα ήταν βαριά, απωθητική. Ξεχώρισα έναν πλαδαρό, αντιπαθέστατο, γλοιώδη τύπο γύρω στα πενήντα, με άσπρα μαλλιά πιασμένα σε μια λιπαρή κοτσίδα, ο οποίος δεν έπαιρνε τα μάτια του από πάνω μου. Μόλις τελείωσε η διάλεξη, έγινα καπνός.

Παρασκευή, 12 Μαρτίου 1999

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία Γληνού στη δουλειά και με ρωτά αν πήγα στο Σέκερη, αν μου άρεσε κλπ. Ύστερα μου ανακοινώνει χαρωπά ότι συνάντησε χθες τυχαία στο δρόμο έναν παλιό γνωστό της, τον οποίο είχε χρόνια να δει. Κουβέντα στην κουβέντα, αποκαλύφθηκε ότι είχε βρεθεί και εκείνος στην προχθεσινή ομιλία του Σέκερη, όπου πρόσεξε μια ωραία ψηλή κοπέλα που του έκανε άριστη εντύπωση και ήθελε να τη συστήσει σ' ένα φίλο του! Η Μαρία του εξήγησε ότι η κοπέλα πιθανότατα ήμουν εγώ, εφόσον της είχα πει ότι μέσα στο μήνα σκόπευα να παρευρεθώ σε κάποια διάλεξη του Σέκερη.

Εντέλει, η Μαρία μου προτείνει να βγούμε ένα βράδι οι τέσσερις, να πάμε σε κανένα ταβερνάκι. Στην αρχή είμαι πρόθυμη, μετά όμως ξεκινώ τις ερωτήσεις:

“Πόσων χρονών είναι ο μέλλων γαμπρός;”

“Περίπου πενήντα, όσο και ο φίλος μου, μα είναι πιο εμφανίσιμος. Δεν έχει κοιλιά, ούτε κοτσίδα...”

“Αλήθεια, ποιός ακριβώς ήταν εκείνος ο περίφημος φίλος σου, που με σταμπάρισε στη διάλεξη; Μήπως ένας χοντρός, απαίσιος, με λευκή κοτσίδα;”

“Αααα, μη τον κρίνεις έτσι! Πρόκειται για πολύ αξιόλογο άτομο! Απλά η εμφάνισή του τον αδικεί! Του το έχω πει και του το ξανάπα χθες! Έχει χρυσή καρδιά, ξέρεις!”

“Αλήθεια, δεν υπάρχει κανένας νέος, ωραίος, ενδιαφέρων άνδρας για να μου γνωρίσεις;” της κάνω μάλλον δεικτικά αλλά εκείνη κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Εντέλει, επειδή επιμένει κιόλας, της λέω να περιμένει τηλεφώνημά μου -το οποίο, φυσικά, δεν θα γίνει ποτέ.

Μυστήριο Νο 1: Έχω πει (ψέματα) στη Μαρία ότι έχω ήδη δεσμό με τον Κώστα από τη Χαλκίδα. Αυτή, όμως, σώνει και καλά να μου γνωρίσει τον σιτεμένο φίλο του επίσης σιτεμένου φίλου της.

Μυστήριο Νο 2: Η Αθήνα έχει πέντε εκατομμύρια κατοίκους. Στη διάλεξη του Σέκερη είχαν έλθει μόλις καμιά δεκαριά άτομα. Η Μαρία λέει ότι συνάντησε "τυχαία" στο δρόμο τον έναν από αυτούς τους δέκα, τον πιο απαίσιο απ' όλους, εκείνον που με βλεφάριζε διαρκώς καθ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας! Ποιά είναι η στατιστική πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο; Θαύμα! Έγινε θαύμα! *Για να σοβαρευτούμε: Απλά, η Μαρία ήξερε ότι εγώ θα πήγαινα στην εν λόγω διάλεξη, μια Τετάρτη πάνω-κάτω, και μου την έστησε με το "φίλο" της...*

Μυστήριο Νο 3: Στο εξής θα συναντώ τον ανωτέρω αντιπαθέστατο τύπο αρκετά συχνά στην Τερψιθέα, συνήθως στη στάση του λεωφορείου που παίρνω για τη δουλειά. Δεν μου μιλάει, δεν με ενοχλεί, πολύ περίεργη ***σύμπτωση*** ωστόσο...

... Τελικά, όλα αυτά τα κέντρα εσωτερισμού αποτελούν χοντρά κυκλώματα και η Μαρία είναι μέσα μέχρι τα μπούνια! Έχει πάρε-δώσε με πολλές τέτοιες σχολές χωρίς να φοιτά σε καμία, εμένα όμως προσπαθεί διαρκώς να με μπλέξει σε οποιαδήποτε από αυτές: Κάθε φορά που συναντιώμαστε, "όλως τυχαίως" θα περάσουμε από κάποια τέτοια σχολή, συχνά χωρίς να μου εξηγήσει πρώτα τι ακριβώς πάμε να κάνουμε εκεί, και όταν φθάσουμε φροντίζει να με συστήνει σε όλους τους υπεύθυνους! Ας μην ξεχνάμε και το φιάσκο με τη χοροθεραπεία. Αμ, το φιάσκο με τη χοροθεραπεία; Το προξενιό με τον ανάπηρο στην "Ψυχική Αρμονία";

Τελευταία, μ' έψηνε να καθήσω να μεταφράσω το αρκετά αξιόλογο βιβλίο "Chronicles of Tao", 476 μεγάλων σελίδων, από τα αγγλικά στα ελληνικά, υποσχόμενη να το προωθήσει σε γνωστό της μεγαλοεκδότη. Αφού ετοίμασα το πρώτο κεφάλαιο (έξι σελίδες), μου έσκασε το παραμύθι: "Αν το βιβλίο πουλήσει τελικά, ο εκδότης *ίσως* να σε πληρώσει!" Μόλις όμως κατάλαβε ότι δεν είμαι τόσο κορόιδο ώστε να μεταφράσω 476 σελίδες τσάμπα, η Μαρία άρχισε να κάνει την πάπια και μου έμεινε το

πρώτο μεταφρασμένο κεφάλαιο αμανάτι!

Με δυο λόγια, η Μαρία Γληνού είναι ένα ύποπτο άτομο, που πρέπει να αποφεύγω. Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι χωμένη, ούτε πού προσπαθεί να με μπλέξει κάθε λίγο και λιγάκι...

Σάββατο, 13 Μαρτίου 1999

Μαζί με τη φίλη μου την Ουρανία, πήγαμε το πρωί στο μονοήμερο σεμινάριο Κρυσταλλοθεραπείας στην "Ψυχική Αρμονία". Αποδείχθηκε αρκετά πιο ενδιαφέρον απ' ότι περίμενα: Μιλήσαμε για τις ενέργειες των διαφόρων κρυστάλλων και τη θεραπευτική τους δύναμη, η οποία μπορεί να αποκαθιστά την ισορροπία των επτά τσάκρας.

Η ομιλήτρια χρησιμοποιούσε ένα εκκρεμές, που από την άκρη του κρεμόταν ένας κρύσταλλος χαλαζία. Κρατώντας το ακίνητο πάνω από τα τσάκρας ενός ξαπλωμένου ατόμου, το εκκρεμές κινείται κυκλικά αν το τσάκρα είναι ισορροπημένο, πέρα-δώθε αν υπάρχει πρόβλημα. Όταν το δοκίμασε σε μένα, αποδείχτηκε ότι τα ενεργειακά κέντρα μου είναι μάλλον ισορροπημένα, εφόσον το εκκρεμές κινήθηκε πάντα κυκλικά. Το "τρίτο μάτι" μου είναι πιο έντονο, όπως και το κέντρο του λαιμού (δημιουργικότητα).

Όταν ήλθε η σειρά της Ουρανίας, αποκαλύφθηκε πως όλα τα τσάκρας της παρουσιάζουν ανωμαλίες, εφόσον ο κρύσταλλος διέγραφε πάντα κίνηση οριζόντια από πάνω τους. Ειδικότερα στα κέντρα του κεφαλιού, το εκκρεμές δεν κινήθηκε καθόλου. Άρα, όπως έχω διαπιστώσει αρκετές φορές, πρόκειται για διαταραγμένο άτομο, με πολλά απωθημένα εξαιτίας του προβληματικού διαλυμένου γάμου της.

Στο τέλος μας χάρισαν μερικούς κρυστάλλους χαλαζία της αρεσκείας μας. Μια μεγάλη ροζ πέτρα που διάλεξα, σημαίνει ότι κάποιο θέμα με ταράζει συναισθηματικά -η δουλειά, τι άλλο; Μια καφετιά πέτρα με λευκό κύκλο πάνω της δείχνει ότι ένας κύκλος της ζωής μου κλείνει και αυτό μου ταράζει το τσάκρα του ηλιακού πλέγματος (συναίσθημα). Επίσης, η ζωή μου έχει μπει σε κακό, αδιέξοδο μονοπάτι εδώ και χρόνια, γι' αυτό χρειάζομαι ηρεμία...

Τρίτη, 17 Μαρτίου 1999

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Αμέτρητα ουράνια τόξα συμπλέκονται σαν φασματικά, πολύχρωμα ποτάμια πάνω στα μαλλιά ξανθής γυναίκας, όπως τα φωτίζει ο πρωινός ήλιος. Ομορφιά μοναδική, που την προσέχουν λίγοι. Νιώθω υπερήφανη που μπορώ και απολαμβάνω αυτή την ομορφιά. Πόσα θαύματα υπάρχουν γύρω μας και δεν τα βλέπουμε;

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με άλλα άτομα, βρίσκομαι μέσα σ' έναν δορυφόρο και περιπλανιόμαστε στην ατμόσφαιρα. Όμως, ο νυχτερινός ουρανός φαντάζει παράξενος: Παρατηρώ διάφορα οικήματα και γήινα τοπία που μοιάζουν να είναι στερεωμένα ανάποδα στον κοίλο ουρανό. Λες και η γη να είναι μια κενή σφαίρα, όπου τα βουνά, τα ποτάμια, οι θάλασσες, οι πεδιάδες, οι πόλεις, όλα βρίσκονται στην εσωτερική επιφάνεια αντί στην εξωτερική. Την ημέρα όλα φαίνονται εντάξει, καθώς το φως του ήλιου κρύβει την αλήθεια. Απορώ: *Είναι δυνατόν οι επιστήμονες να μας έχουν πει ψέματα για τη γη και το σύμπαν;*

Τώρα περπατώ μαζί με τη μητέρα μου σε χωμάτινο δρόμο. Η φύση γύρω μας θεριεύει, ενώ άγρια θηρία περπατούν ελεύθερα. Ένα λιοντάρι μας πλησιάζει. Το χαϊδεύω, του στέλνω θετικό συναίσθημα και αυτό γίνεται φίλος μας. Εξηγώ στη μητέρα μου ότι αν εκπέμπει θετικά, τότε τα θηρία δεν θα την πειράζουν...

Ταλέντα: Η αδιαφιλονίκητη ξανθιά "βασίλισσα της ποπ" (ονόματα δεν λέμε, οικογένειες δεν θίγουμε) συνεχίζει ακάθεκτη την καριέρα της εδώ και 15 χρόνια περίπου, ενώ στις αρχές της καριέρας της όλοι πρόβλεπαν ότι δεν θα κρατούσε για πολύ. Πράγματι, στα πρώτα της τραγούδια η φωνή της είναι αδύναμη, κάπως τσιριχτή, νιαουριστή. Μια τέτοια φωνή δεν μένει για πολύ στο Νο 1. Ωστόσο, στους μετέπειτα δίσκους της, η φωνή της αλλάζει δραματικά: Γίνεται ισχυρή, μεστή, πιο σωστή τονικά -ουσιαστικά έχει άλλη χροιά! *Παραδόξως, όμως, κανένας δημοσιογράφος παγκοσμίως δεν έχει επισημάνει ποτέ*

αυτό το γεγονός... Πάντως, με μια τέτοια εντυπωσιακή φωνή, καλοδιαλεγμένα μουσικά κομμάτια που υποτίθεται ότι γράφει η ίδια, προσεγμένα χορευτικά νούμερα και διαρκή αλλαγή του image της, η εν λόγω κυρία μπορεί άνετα πια να παραμένει στο Νο 1 εδώ και πολλά χρόνια!

Εξήγηση 1η: Πιθανόν απέκτησε τη νέα της φωνή χάρη σε εγχείρηση στις φωνητικές χορδές. Ή ίσως να έκανε μαθήματα φωνητικής. Τότε, όμως, γιατί δεν πετυχαίνουν και άλλες τραγουδίστριες μια ανάλογη βελτίωση στη φωνή τους με τον ίδιο τρόπο;

Εξήγηση 2η: Ακόμη πιο πιθανόν, στη θέση της τραγουδά κάποια άλλη, ίσως κάποια χοντρή και άχαρη νέγρα με θαυμάσια φωνή αλλά όχι σπουδαίο μέσον. Λεπτομέρεια: Στις συναυλίες που δίνει η σταρ, φορά μικρόφωνο αλλά τραγουδάει πάντα σε play back. Όταν χορεύει πάνω στη σκηνή, συνήθως δεν καταφέρνει ν' ανοιγοκλείνει το στόμα της σε συγχρονισμό με το τραγούδι που ακούγεται. Αυτό το γεγονός έχει σχολιαστεί σε περιοδικά, σπάνια και χλιαρά...

Το ανωτέρω κόλπο πιθανότατα χρησιμοποιείται κατά κόρον στον ύποπτο κόσμο της show business. Άλλος (άσημος κακομοίρης) τραγουδάει, και άλλος (χωμένος στα κυκλώματα μέχρι τα κόκκαλα) παίρνει το χρήμα και τη δόξα. Απλά, αυτό συνήθως συμβαίνει από την αρχή της καριέρας του καλλιτέχνη και όχι λίγο αργότερα, όπως έγινε με τη συγκεκριμένη κυρία. Προφανώς, η εν λόγω καλλιτέχνις αρχικά προοριζόταν για μια καριέρα-πυροτέχνημα· ύστερα όμως κάτι άλλαξε, καθώς η κυρία αποφάσισε να μπει στα "πολύ μεγάλα κόλπα" και απέκτησε ακόμη πιο ισχυρούς προστάτες...

Παιδική Ανάμνηση: Θυμάμαι ένα κόμικ που διάβαζα κάποτε στο περιοδικό "Μανίνα" -λεγόταν *Ευτυχισμένες Ημέρες*. Σε ένα επεισόδιο, η Γκλόρια, η όμορφη αλλά ατάλαντη 19χρονη κόρη της οικογένειας, γνωρίζει έναν σπουδαίο ιμπρεσάριο, ο οποίος της υπόσχεται να την κάνει διάσημη τραγουδίστρια.

Η μικρή αδελφή απορεί πώς θα γίνει αυτό, αφού η Γκλόρια διαθέτει φωνή φάλτσου ψαριού! Όταν, όμως, βάζει το δίσκο της μεγάλης της αδελφής στο πικάπ, η μικρή μένει

έκπληκτη από την υπέροχη φωνή που ακούει!. Τότε συνειδητοποιεί ότι: *Δεν τραγουδά η Γκλόρια! Η φωνή ανήκει σε άλλη!*

Κάποια στιγμή η σταρ καλείται να δώσει μια συναυλία. Στήνεται μπροστά στο μικρόφωνο αλλά δεν τραγουδά πραγματικά, απλά ανοιγοκλείνει το στόμα και παίζει ο δίσκος από πίσω (play back). Ξαφνικά όμως χαλάει το κασσετόφωνο, οπότε αναγκάζεται να τραγουδήσει στ' αλήθεια. Το κοινό απογοητεύεται και την αποδοκιμάζει: "Σταμάτα να γαυγίζεις!"

Κι όλα αυτά, σε παιδικό κόμικ της δεκαετίας του '70! Άντε να παρουσιάσεις κάτι τέτοιο στη σημερινή, ψεύτικη εποχή, όπου τάχα "υπάρχει αξιοκρατία"...

Κυριακή, 21 Μαρτίου 1999

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ στους δρόμους ενός χωριού και σχηματίζω στο νου μου την εξής ερώτηση: *Πώς θα πραγματοποιήσω τα όνειρά μου;* Τότε, εμφανίζεται μέσα στο χέρι μου ένα παράξενο φυλακτό σε σχήμα δίσκου. Χωρίζεται σε 12 μέρη, που έχουν πάνω ζωγραφισμένες παραστάσεις· κάθε μέρος αντιστοιχεί σε έναν τομέα της ανθρώπινης ζωής

-οικογένεια, δουλειά, επιτυχία, έρωτας κλπ. Πάνω σε κάθε χωρισμένο κομμάτι στέκεται ένα πλαστικό σκουρόχρωμο κουκλάκι με δαιμονική όψη. Και τα δώδεκα κουκλάκια είναι αποκρουστικά, εφόσον θυμίζουν μαύρα ποντίκια με κόκκινες πλατιές γλώσσες τεντωμένες έξω. Δεν μου αρέσει το φυλακτό, δεν θέλω να το πάρω. Αμέσως μετά, μέσα σ' ένα φάκελο βρίσκω μια Εθνοκάρτα δώρο.

Ερμηνεία-Διδαχή: Η πραγματοποίηση σοβαρών στόχων στο υλικό πεδίο προϋποθέτει συμμαχία με σκοτεινά πνεύματα. Κάθε τομέας της ανθρώπινης ζωής ελέγχεται από μια συγκεκριμένη δαιμονική οντότητα. Εγώ, όμως, αρνούμαι να συνεργαστώ έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι θ' αποτύχω στη ζωή. Άλλωστε, τα πνεύματα αυτά δεν παρέχουν αληθινή δύναμη: τα ομοιώματά τους είναι "πλαστικά" και τελικά σε κοροϊδεύουν -έχουν τη γλώσσα έξω. Ο χωρισμένος σε 12 τμήματα δίσκος σαφώς αντιστοιχεί στους 12 οίκους στο ρίξιμο της Ταρώ. Ακόμη, φαίνεται πως κάτι ύποπτο συμβαίνει με όλα τα είδη πιστωτικών καρτών...

Δευτέρα, 22 Μαρτίου 1999

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα καταφθάνει στη δουλειά ο Τσαμαδόπουλος (70χρονος καθηγητής Πανεπιστημίου), χαμογελαστός και μ' ένα μάτσο τριαντάφυλλα στο χέρι: Προσφέρει τρία σε μένα, πέντε στη Μαρία Μπονάνου και τα υπόλοιπα (καμιά εικοσαριά) στη Μάχη -όπως πάντα.

Ξαφνικά, σε εντελώς ανύποπτο χρόνο, αρχίζει να με βομβαρδίζει με δεικτικά σχόλια σχετικά με το ντύσιμό μου, που σήμερα είναι τζην παντελόνι με εμπριμέ μπλούζα: "Μερικές-μερικές έρχονται στη δουλειά ντυμένες σαν χωριάτισσες θερίστριες! Ενώ η Μάχη είναι πολύ κομψή με το γκρι ταγιεράκι της!". Πραγματικά, μου την έσπασε! Τι γυναικούλης! Εδώ που τα λέμε, ο Τσαμαδόπουλος και η Μάχη (είκοσι πέντε χρόνια μικρότερή του) είναι πάντα όλο χαμόγελα και χαρούλες μεταξύ τους. Τα 'χουν φτιάξει, ή μου φαίνεται;

Η μέρα αποδεικνύεται ιδιαίτερα κουραστική κι εκνευριστική: Τα τηλέφωνα χτυπούν ασταμάτητα, μερικοί με κρατούν

στη γραμμή επί ώρα για μπούρδες, ο Γρυπάρης αρνείται να μιλήσει σε ορισμένους, εγώ πρέπει να τους καθησυχάζω κλπ. Οι ώρες περνούν και δεν καταφέρνω ούτε στην τουαλέτα να πάω, ούτε μπορεί καμιά κότα να με αντικαταστήσει για δυο λεπτά, επειδή έχουν όλες "πολλή δουλειά".

Κάποια στιγμή, δεν διστάζω να παραπονεθώ στη Νέλλη: "Θυμάμαι πως όταν δούλευε η Λιλιάνα στη θέση μου, όλες προθυμοποιούνταν να την αντικαταστήσουν στα τηλέφωνα, όχι μονάχα για δυο λεπτά αλλά για μισή ή μία ώρα!" – ώστε να προλαβαίνει η σταρ να πιει το καφεδάκι της με τις κολλητές συναδέλφους της.

"Πήγες τουαλέτα;" μου κάνει ειρωνικά η Νέλλη, μετά από ώρες. Σαφώς, δεν έχω πάει ακόμη. Εκείνη τη στιγμή, όμως, παίρνω ανάποδες και τρέχω στην τουαλέτα χωρίς να αφήσω καμία στη θέση μου. Στο εξής, έτσι θα κάνω...

Τρίτη, 23 Μαρτίου 1999

Μια από τα ίδια: Οι τηλεφωνικές γραμμές κουδουνίζουν σαν τρελές. Παραδόξως, σε ορισμένες δεν απαντά κανείς· αντίθετα, γραμμές που υποτίθεται ότι δεν λειτουργούν, εξακολουθούν να κουδουνίζουν έστω κι αν δεν ανάβει η αντίστοιχη φωτεινή ένδειξη! Γύρω στο μεσημέρι τηλεφωνεί η σύζυγος του Γρυπάρη και μου παραπονιέται ότι κανείς δεν απαντά στη γραμμή που του περνάω. Από τις σπόντες που μου πετάνε οι υπόλοιποι αμέσως, καταλαβαίνω πως ολόκληρη η εταιρεία έχει μάθει γι' αυτό σε χρόνο μηδέν. "Αν έπαιζες λίγο με τις γραμμές, θα έβρισκες τη σωστή!" μου κάνει υπεροπτικά η Μάχη κι εξαφανίζεται γρήγορα στο ατελιέ. Τα νεύρα μου! Σηκώνομαι αμέσως και πηγαίνω στην τουαλέτα, αφήνοντας τα τηλέφωνα μόνα κι έρημα να κουδουνίζουν απεγνωσμένα! Η Μάχη αναγκάζεται να τρέξει να σηκώσει το ακουστικό, μουρμουρίζοντας: "Άντε να δουλέψεις εδώ μέσα!"

Υποψία: *Μήπως μου "πειράζουν" επίτηδες το τηλεφωνικό κέντρο, ώστε να χτυπούν ανύπαρκτες γραμμές, ενώ παράλληλα βάζουν λυτούς και δεμένους να τηλεφωνούν κάθε ώρα και στιγμή, έτσι χωρίς λόγο, μόνο και μόνο για να μου σπάσουν τα*

νεύρα; Δεν αποκλείεται καθόλου...

Το ίδιο βράδι βγαίνω με τη Μαρία Γληνού και της διηγούμαι τις πρόσφατες περιπέτειές μου στη δουλειά. Προς μεγάλη μου έκπληξη, επιδεικνύει απέραντη κατανόηση για τα αφεντικά: "Είδες πως σας βάζουν να κάνετε τη δουλειά δυο-τριών ατόμων ο καθένας, ώστε εκείνοι να κερδίζουν περισσότερα; Είναι φυσικό: Ο επιχειρηματίας θέλει να πετύχει το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος!" Και αργότερα: "Αλήθεια, το ξέρεις ότι σε ορισμένα εργοστάσια στο εξωτερικό, οι εργάτες φορούν πάνες τύπου pumpers, ώστε να μη χρειάζεται ν' αφήνουν το πόστο τους για να πάνε τουαλέτα; Έτσι δεν πέφτει η απόδοσή τους ούτε δευτερόλεπτο!" Αυτό το τελευταίο με άφησε άναυδη. Είναι δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα στις εταιρείες; Μάλλον είναι...

Τετάρτη, 24 Μαρτίου 1999

Μόλις φθάνω το πρωί στη δουλειά, ανακαλύπτω ότι ένα από τα τρία τριαντάφυλλα που μου έφερε προχθές ο Τσαμαδόπουλος είναι κομμένο με ψαλίδι, στο σημείο ακριβώς που αρχίζουν τα πέταλα. Το "κεφάλι" κείτεται πάνω στο γραφείο, ενώ το κοτσάνι βρίσκεται ακόμη μέσα στο βαζάκι. Ο νους μου πηγαίνει αμέσως στη Μάχη, που ξέρω ότι με μισεί: "Μήπως το έκοψες εσύ, κατά λάθος;" τη ρωτώ χαμογελαστά.
"Εγώ; Τι δουλειά έχω εγώ; Μάλλον η καθαρίστρια το έκοψε χωρίς να το θέλει!" αποκρίνεται κατακόκκινη.

Δεν δίνω συνέχεια στο θέμα και αφήνω το κομμένο λουλούδι μέσα σ' ένα μικρό καλαθάκι που έχω πάνω στο γραφείο μου. Σαφώς, όποιος το έκοψε, δεν το έκανε "κατά λάθος". Είναι αδύνατο να κόψεις τριαντάφυλλο ακριβώς στο σημείο αυτό, χωρίς να το καταστρέψεις. Εξάλλου, η τομή είναι πολύ τέλεια -σίγουρα έγινε με ψαλίδι. Πάντως, όσο κι αν προσπάθησα ν' αγνοήσω το θέμα, μέσα μου δεν έπαψα να το βλέπω σαν κακό ***σημάδι της μοίρας*** ή σαν μαγικό τελετουργικό, απλό μεν, σαφές στην πρόθεσή του δε...

Πέμπτη, 25 Μαρτίου 1999

Βραδινή έξοδος στο "Παραμύθι" με τη γνωστή παρέα (Ελένη, Νινετα, Ξανθή) και περίεργες εξελίξεις: Η Ξανθή και η Νινέτα πήγαν πρόσφατα σ' ένα πάρτυ που έκανε μια κοπέλα από τη σχολή χορού όπου φοιτούν και, όπως αποκάλυψαν σήμερα όλο χαρά, η κοπέλα αυτή είναι η Λίτσα, την οποία εγώ και η Ξανθή είχαμε γνωρίσει πριν δυο χρόνια, στην εκδρομή στην Πελοπόννησο. Για την ακρίβεια, είναι εκείνη που με παράτησε σύξυλη τότε, στο Μυστρά, που δυσκολευόμουν να κατέβω τα κακοτράχαλα μονοπάτια του λόφου. Υποτίθεται ότι δεν είχαν ανταλλάξει τηλέφωνα τότε με την Ξανθή, ούτε είχα ακούσει έκτοτε τίποτα γι' αυτήν. Ακόμη, όλο αυτό τον καιρό που οι φιλενάδες μου πηγαίνουν μαζί στη σχολή χορού, υποτίθεται πως δεν είχαν καθόλου φιλίες εκεί μέσα και ότι αντιμετώπιζαν εχθρικό κλίμα. Αντίθετα, τώρα ισχυρίζονται ότι η Λίτσα με μια φίλη της τους συνέστησε τη σχολή και πηγαίνουν όλες μαζί εκεί. Επιπλέον, οι δυο τους άφηναν διαρκώς υποννοούμενα για κάποια μυστηριώδη συνάντηση της παρέας του χορού για την αυριανή μέρα ("Θας πας κομμωτήριο;" ... "Θα είναι και ο κούκλος ο δάσκαλος του χορού εκεί!" ... "Θα διασκεδάσουμε!" κλπ.). Και, φυσικά, όπως πάντα όταν βγαίνουμε, όλοι οι άνδρες στο "Παραμύθι" κοιτούν την Ξανθή, όπως ισχυρίζεται διακαώς η ίδια...

Μου τη δίνει άσχημα η Ξανθή με όλα αυτά τα σενάρια που δημιουργεί κάθε τόσο χωρίς λόγο, μόνο και μόνο για να τραβάει την προσοχή και να γίνεται το δικό της. Αυτή τη φορά, ήθελε να δείξει σε μένα και την Ελένη ότι "εγώ και η Νινέτα είμαστε πολύ φίλες και ανεξάρτητες από σας, έχουμε και άλλες παρέες κρυφά από εσάς και περνάμε φίνα χωρίς εσάς!".

Με εκνευρίζει φοβερά το εξυπνακίστικο στυλάκι της (η πιο συχνή της ατάκα είναι: "Είστε πολύ χαζές αν νομίζετε ότι..."), φέρνει σπαστικές αντιρρήσεις σε οτιδήποτε ακούσει, θέλει να πηγαίνουμε όπου θέλει αυτή, να καθόμαστε όσο θέλει αυτή, δεν βάζει γλώσσα μέσα (η Ελένη Ταντούλου αγόρευε· η Ξανθή ψάλλει), ενώ το μόνο περιθώριο που αφήνει στις υπόλοιπες είναι να σιγοντάρουν όσα λέει αυτή. Παράλληλα, η

κυρία δεν ικανοποιείται ποτέ με τίποτα, το ένα της ξυνίζει και το άλλο της βρωμάει (βλ Μήλος) και σκυλιάζει όταν καταλαβαίνει ότι κάποιος άλλος περνάει καλά.

Δεν μπορώ πια να παριστάνω το σκυλάκι της Ξανθής. Όταν βγαίνω έξω, θέλω να νιώθω ελεύθερη και να διασκεδάζω, δεν μπορώ να σκέφτομαι τι θα μου σκαρώσει η Ξανθή για να μου τη σπάσει και για να δείξει πως αυτή είναι ο αρχηγός.

Γιατί, όμως, υποφέρω με όλα αυτά; Υποφέρω επειδή επενδύω πολλά στις κοινωνικές σχέσεις. Η "πραγματικότητα" με ξεγελά και ξεχνώ ότι είμαι ο εαυτός μου μονάχα όταν είμαι μόνη μου. Οποιαδήποτε συναναστροφή συνεπάγεται αλλοίωση του αληθινού εαυτού. Δυστυχώς, δεν έχω ακόμη τη δύναμη ούτε τη συνειδητότητα να είμαι απλά ο εαυτός μου...

Παρασκευή, 26 Μαρτίου 1999

Τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης: Η 38χρονη Χριστίνα, υπάλληλος στο Τμήμα Πωλήσεων, έρχεται κάποια στιγμή στο γραφείο μου, πιάνουμε λίγη κουβέντα και μου εκμυστηρεύεται θλιμμένη ότι σύντομα θ' απολυθεί: “Πού θα βρω τώρα εγώ δουλειά, στην ηλικία που είμαι και με δυο παιδιά; Τα αφεντικά απαιτούν να μη μεγαλώνεις, να μην κάνεις παιδιά...”

Η “εργασία” αλλά και η “εκπαίδευση” (που υποχρεωτικά προηγείται της δουλειάς και τώρα τείνει να γίνει “δια βίου μάθηση”) αποτελούν βασικό εργαλείο για τη δέσμευση της ανθρώπινης ενέργειας. Σε όλη μας τη ζωή εκπαιδευόμαστε για να γίνουμε φιλόπονοι και υπάκουοι εργάτες/υπάλληλοι:

Στην ηλικία ακριβώς που ο άνθρωπος φθάνει στην ακμή του, γύρω στα 20-25 έτη, είναι αναγκασμένος να μπει στο στίβο της εργασίας, όπου όλα τα κόλπα είναι στημένα. Έτσι, όλη η ενέργειά του χειραγωγείται και βραχυκυκλώνεται σε βαρετά, άχαρα, επαναληπτικά καθήκοντα και δουλοπρεπή συμπεριφορά. Παράλληλα, μαθαίνει ότι αν επιθυμεί να ανέλθει στην ιεραρχία της εταιρείας, οφείλει να είναι δόλιος, πουλημένος, να σαμποτάρει τους συναδέλφους και να γλύφει τα αφεντικά. Η δουλειά απανθρωποιεί τον άνθρωπο. Τον μετατρέπει σε ανδρείκελο, και

μάλιστα κακό ανδρείκελο.

Οι συνήθεις “χώροι εργασίας” (γραφεία, βιβλιοθήκες, εργαστήρια, αποθήκες κλπ.) ως επί το πλείστον είναι κλειστοφοβικά μπουντρούμια, ανάερα, ανήλια, καταθλιπτικά, μουχλιασμένα. Το μόνο πράγμα που δεν λαμβάνεται υπόψη για την κατασκευή τους, είναι ότι εκεί μέσα θα ζήσουν άνθρωποι 40 χρόνια από τη ζωή τους. Χώρια οι υπόλοιποι αρνητικοί παράγοντες (στρες, υπερωρίες, ίντριγκες), που θα του κάνουν τη ζωή ακόμη πιο ανυπόφορη.

Εκείνο, όμως, που πραγματικά τρελαίνει όσους εργαζόμενους έχουν το θράσος να σκέφτονται, είναι το εξής παράδοξο: Οι διευθυντές και οι προϊστάμενοι είναι συνήθως ανίκανα, πανάκριβα μπιμπελό. Οι χαμηλόμισθοι υπάλληλοι είναι εκείνοι που βγάζουν όλη τη δουλειά, βγάζοντας παράλληλα ο ένας το μάτι του άλλου. Κι όμως, οι εταιρείες όχι μόνο στέκουν αλλά και προοδεύουν!

Το σύστημα έχει τον τρόπο να σε κυκλώνει από παντού: Ο μισθός πείνας που παίρνω από την Παγγαία είναι απόλυτα νόμιμος, επίσης είναι απόλυτα νόμιμο να μου φορτώνει ο εργοδότης όσες αγγαρείες μαζεμένες γουστάρει. Δεν υπάρχει όριο σε αυτό. Παράλληλα, έξω υπάρχει φοβερή ανεργία, η οποία μυστηριωδώς χειροτερεύει συνεχώς, χρόνο με το χρόνο! Ακόμη, χρειάζεται μέσον, πολιτικό ή άλλο, για να βρει κανείς και την πιο ποταπή εργασία. Στη σημερινή εποχή, όποιος δεν εισχωρεί στα κυκλώματα δεν τρώει...

“Αυξάνεσθε και Πληθύνεσθε...”: Αλήθεια, πόσο “καλό” είναι, τελικά, να κάνει κάποιος παιδιά; Πιστεύω, λοιπόν, ότι: Αν βρει κανείς τον έρωτα της ζωής του σε πολύ νεαρή ηλικία, όταν δεν έχει δει ακόμη τίποτα από τη ζωή, ενώ παράλληλα είναι σφόδρα ερωτευμένος, τότε σαφώς δικαιολογείται και είναι πολύ φυσικό να παντρευτεί και να τεκνοποιήσει. Όταν, όμως, φτάσει σε κάπως μεγαλύτερη ηλικία, οπότε έχει γνωρίσει τη δυστυχία, τη σαπίλα και το κακό που κυριαρχεί παντού, τότε είναι πραγματικό έγκλημα να φέρει μια ψυχή σε αυτό τον κόσμο. *Καλύτερα να κάνεις φόνο παρά παιδί!*

Ας δούμε, λοιπόν, ποιά είναι η μοίρα που περιμένει τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων εδώ στη γη: Αν υποθέσουμε ότι κάποιος γλυτώνει από τα χειρότερα (πείνα, ανίατες ασθένειες, πολυετείς πόλεμοι -δεινά που μαστίζουν τα 3/4 της ανθρωπότητας σήμερα), τότε θα είναι υποχρεωμένος να περνά τις καλύτερες ώρες τις ημέρας (από το πρωί ως το απόγευμα) και τα καλύτερα χρόνια της ζωής του (από τα 20 μέχρι τα 65) στη "δουλειά". Δηλαδή, ο μέσος "πολιτισμένος" άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να σπαταλά ολόκληρη τη ζωή του εκτελώντας δυσάρεστα, βαρετά, εκνευριστικά καθήκοντα, μέσα σ' ένα ανταγωνιστικό, συχνά εχθρικό περιβάλλον, από το οποίο όχι μόνο δεν υπάρχει διαφυγή αλλά θεωρείται και μεγάλη τύχη αν καταφέρει να εισχωρήσει εκεί μέσα. Για την ακρίβεια, στη σύγχρονη κοινωνία δεν υπάρχει μεγαλύτερο φόβητρο από την "ανεργία", δηλαδή την έλλειψη δουλειάς = δουλείας.

Σε μια κοινωνία που γίνεται κάθε μέρα όλο και πιο ανταγωνιστική, ενώ παράλληλα διαρθρώνεται όλο και πιο σφιχτά μέσα στα κυκλώματα, αργά ή γρήγορα όλοι οι άνθρωποι μετατρέπονται σε τέρατα -αν θέλουν να επιβιώσουν. *Η δουλειά διαστρέφει νου και ψυχή.* Σε μια τέτοια κοινωνία, μόλις μεγαλώσει ένα παιδί έχει δυο εναλλακτικές επιλογές: α) Να γίνει *τέρας,* β) Να κατασπαραχθεί από τα *τέρατα...*

Ερώτηση: Πώς λοιπόν οι σκλάβοι, των οποίων γενιές και γενιές χάθηκαν ανώνυμα στα χωράφια ή στα εργοστάσια ή στις εταιρείες των πλουσίων, ήταν πάντα τόσο πρόθυμοι να φέρουν στον κόσμο παιδιά υποχρεωμένα να επαναλάβουν την ίδια μίζερη βιογραφία των γονέων τους;

Απάντηση: Το "σύστημα", κατασκευασμένο εξολοκλήρου από τους πλούσιους και ισχυρούς, έχει επιβάλλει το θεσμό της πατριαρχικής οικογένειας, η οποία εξυπηρετεί άριστα τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας. Χάρη στο θεσμό της οικογένειας, οι πλούσιοι και ισχυροί εξασφαλίζουν: α) Πολυάριθμα φθηνά εργατικά χέρια που τους υπηρετούν πρόθυμα από γενιά σε γενιά, χαρίζοντας στα αφεντικά όλο και περισσότερα πλούτη, β) Χειραγώγηση των επίδοξων επαναστατών: Όταν έχεις παιδιά, δεν τολμάς να κουνηθείς: δεν εγκαταλείπεις τη δουλειά

σου, για παράδειγμα, όσο απαίσια κι αν είναι, ούτε τολμάς να μη μπεις στα κυκλώματα -διαφορετικά τις συνέπειες δεν θα τις πληρώσεις μονάχα εσύ αλλά και τα παιδιά σου. Όταν είσαι “οικογενειάρχης, το “σύστημα” σε δένει χειροπόδαρα.

Φυσικά, για να πεισθούν οι πληβείοι να γεννοβολούν γεμάτοι υπερηφάνεια, βομβαρδίζονται καθημερινά με ορισμένες “αναμφισβήτητες αξίες”: “Τι θα γίνει με σένα; Δεν θα παντρευτείς;” ... “Άκληρος θα μείνεις; Ντροπή!” ... “Γιατί δεν παντρεύεσαι; Μήπως είσαι ανίκανος;” ... “Τι νόημα έχει η ζωή αν δεν κάνεις παιδιά;” ... “Τι θέλεις και υπάρχεις, εφόσον δεν έχεις κάνει παιδιά;” Σίγουρα, αυτές είναι φράσεις που κανένας άνθρωπος δεν επιθυμεί ποτέ ν' ακούσει. Έτσι, η ακληρία ήταν πάντα ο χειρότερος εφιάλτης των φτωχών. *Στην ανθρώπινη κοινωνία, περισσότερο σε εκτιμούν αν είσαι κατά συρροή δολοφόνος παρά άτεκνος...*

Από την άλλη πλευρά, “οι πλούσιοι ζουν τα ίδια χρόνια με τους φτωχούς κι επιπλέον δεν έχουν καθόλου καλύτερη υγεία!”, όπως λέει η μητέρα μου. “Ναι, αλλά αυτοί (οι πλούσιοι) πεθαίνουν μια φορά, ενώ εμείς (οι φτωχοί) πεθαίνουμε κάθε μέρα”, λέει η Μαρία Σχοινά κι εγώ θα συμφωνήσω μαζί της...

Πάντως, αν είχα ένα παιδί είκοσι χρονών και χρειαζόταν κάποια μέρα να του πω: “Άκουσε, παιδάκι μου, σε αγαπώ, σε λατρεύω, αλλά επειδή είμαστε φτωχοί, πρέπει να πας να δουλέψεις σε κανένα φαστφουντάδικο, εργοστάσιο, γραφείο για τα υπόλοιπα σαράντα χρόνια της ζωής σου”, θα προτιμούσα να το πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!

Ξαφνική ιδέα: Τα περισσότερα παιδιά ως τα επτά τους χρόνια είναι μονίμως άρρωστα· πηγαίνουν από ίωση σε ίωση, παθαίνουν ένα σωρό παιδικές αρρώστιες (ιλαρά, ανεμοβλογιά, μαγουλάδες κλπ) ή χρειάζονται εγχειρήσεις (σκωληκοειδίτις, αμυγδαλές κλπ). Πριν πενήντα χρόνια, τα παιδιά αυτά δεν θα επιβίωναν περισσότερο από τα επτά τους χρόνια. Σήμερα, όμως, η σύγχρονη ιατρική τα διατηρεί στη ζωή. “Τα παιδιά έχουν ατελές ανοσοποιητικό σύστημα”, θα έλεγε ένας γιατρός.

Μήπως, όμως (λέω, μήπως), μέχρι τα επτά χρόνια η ψυχή

ασυνείδητα αρρωσταίνει το σώμα επειδή επιθυμεί να επιστρέψει στα ουράνια βασίλεια, απ' όπου προήλθε, προτού "ενηλικιωθεί" και γνωρίσει τις κακότητες αυτού του κόσμου; Μήπως;

Μετά τη ζωή: Προς τα πού οδεύουμε όλοι μαζί; Αν παρατηρήσω ψύχραιμα την πορεία της ζωής, γίνεται φανερό ότι ο άνθρωπος κατευθύνεται σταθερά προς χαμηλότερα επίπεδα συνειδητότητας και υψηλότερα επίπεδα πόνου: Από την ευδαιμονία της παιδικής ηλικίας, στην ενδιαφέρουσα φάση της νεότητας, ύστερα στην βαλτωμένη ανία της έγγαμης ζωής, κατόπιν στην παρακμή της ωριμότητας και τελικά στην κατάρρευση των γειρατιών.

Γιατί πρέπει, τάχα, να πιστέψω ότι το επόμενο στάδιο (δηλαδή ο θάνατος), είναι ανοδικό; Αν τα πράγματα είναι όντως έτσι όπως διατυμπανίζουν οι “δάσκαλοι”, τότε γιατί το σώμα μέρα με τη μέρα γερνά, αρρωσταίνει και αποσυντίθεται στο τέλος; Γιατί ο θάνατος είναι σαπίλα και αποσύνθεση, αντί μεταμόρφωση ή εξαΰλωση; Λοιπόν; Ποιό να είναι τελικά, το φοβερό μυστικό του θανάτου; Το καλύτερο που μπορούμε να ελπίζουμε, είναι ότι μετά θάνατον δεν υπάρχει τίποτα. Μόνος παράδεισος είναι η ανυπαρξία, το κενό. Οτιδήποτε άλλο, δεν μπορεί παρά να είναι κόλαση...

Σάββατο, 27 Μαρτίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα πολυώροφο παλάτι, κάπου στην Περσία, φιλοξενούμενη μαζί με τους γονείς μου. Κάτω στην αυλή βλέπω ελέφαντες που πατούν και τρέμει η γη, καθώς και άλλα ζώα που επιστρέφουν από μια σύρραξη, μαζί με αιχμαλώτους πολέμου. Το διαμέρισμά μας είναι πυργίσκος με τζαμαρία, με θέα έναν τεράστιο καταρράχτη που πέφτει σε βραχώδη βουνοπλαγιά...

Έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ στο Jackson Hall στο Κολωνάκι. Ωραίο νεανικό περιβάλλον, ξυλόγλυπτη διακόσμηση, τραπέζια στο μπαλκόνι, αμερικάνικη διακόσμηση, ευχάριστη μουσική ποπ και ροκ. *Άντε να συμφωνήσουν τα μυγιάγγιχτα βλαμμένα (Ελένη, Νινέτα, Ξανθή κλπ) να έλθουν στο Jackson Hall,* συλλογίζομαι.

Η συζήτηση που ξετυλίγεται τις επόμενες τρεις ώρες αποδεικνύεται άκρως διαφωτιστική, καθώς εξηγώ στη Μαρία τις διάφορες φάσεις όχι μόνο στη δουλειά αλλά και στο σπίτι: Η αδελφή μου με περιφρονεί ξεκάθαρα και το παίζει ντίβα· η μαμά υπακούει τυφλά στο Θανασάκη και φτιάχνει δυο διαφορετικά γεύματα την ημέρα, μόνο για την αφεντιά του· από τις 4:30 ως τις 6:00 το απόγευμα, που ξαπλώνω και προσπαθώ να ησυχάσω λίγο, τα ανήψια μου χαλάνε τον κόσμο με τις φωνές και τα σούρτα-φέρτα μα κανείς δεν τους λέει τίποτα. Όσο για το μυστηριώδες κομμένο τριαντάφυλλο: "Αυτό είναι ευχή θανάτου!" πιστεύει η Μαρία. Τέλος, κουνά το κεφάλι και λέει:
"Κατάλαβα! Μια ζωή σκατά! Ο Γρυπάρης σε χέζει και δεν σου δίνει ούτε μια μικρή αύξηση· οι άνδρες σε χέζουν επειδή δεν τους κάνεις πουτανιές· η μάνα σου σε χέζει κι έχει ψύχωση με το Θανάση· η αδελφή σου σε χέζει και καταφέρνει ν' ασχολούνται όλοι μαζί της..."
"Μα δεν μπορώ να πω ότι κάποιος μου έχει κάνει και κανένα φοβερό κακό!" πετάγομαι, απορώντας με το σκεπτικό της.
"Λίγο ο ένας, λίγο ο άλλος, δεν μένει και τίποτα, κοριτσάκι μου!" με αποστομώνει.
"Δεν έχεις καμία χαρά στη ζωή σου και γι' αυτό ψάχνεις την ευτυχία στα ψέματα: Στους διαλογισμούς, στην παρατήρηση της φύσης, στους κρυστάλλους. Εμείς με τα ψέματα ζούμε", καταλήγει με πικρία.

Και πάλι πρέπει ν' αναγνωρίσω ότι έχει δίκιο. Φαίνεται ότι με όλα αυτά (διαλογισμούς, ονείρεμα, σεμινάρια μεταφυσικής, γιόγκα, κλπ) προσπαθώ να αποκαταστήσω την ενεργειακή ισορροπία που θα μου χάριζε ένας σωστός σύζυγος, δυο παιδιά, επαρκές χρήμα, μια επιτυχημένη καριέρα, μια ικανοποιητική κοινωνική ζωή.
"Το περίεργο, πάντως, είναι ότι τα καταφέρνω – συχνά πολύ καλύτερα απ' όλους εκείνους που διαθέτουν όλα τα παραπάνω". Δηλώνω με σιγουριά.
"Πράγματι! Όλες οι καλοβολεμένες και καλοπηδημένες έχουν κατάθλιψη, πάσχουν από χρόνιες ημικρανίες και παίρνουν τα ψυχοφάρμακα με τις χούφτες!" παραδέχεται η Μαρία.

Ύστατες ελπίδες

Παρασκευή, 2 Απριλίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Έρχεται ο Λάμπης για να με πάρει να πάμε στα Γιάννενα, όπου βρίσκεται και η Αλίκη. Πηγαίνουμε για μπάνιο στη θάλασσα και κολυμπάμε ανέμελα, μέχρι που ένα μαύρο νέφος καλύπτει ξαφνικά τον ουρανό. Στο βάθος, πέρα στον ορίζοντα, ξεχωρίζει μια λεπτή γραμμή καπνού που φθάνει μέχρι το νερό. Ξέρω ότι επίκειται βομβαρδισμός. Απομακρυνόμαστε έγκαιρα. *Επαλήθευση: Στις Ειδήσεις ακούμε ότι ένα τοξικό σύννεφο φθάνει από τη Σερβία στην Ελλάδα σύντομα, εξαιτίας των αμερικάνικων βομβαρδισμών εκεί...*

Μετά τη δουλειά πέρασα από μια μεγάλη εισαγωγική εταιρεία κοντά στην Πλατεία Βικτωρίας, από όπου αγόρασα έτοιμα ραμμένα καλύμματα για το σαλόνι μου, πολύ ωραία και φθηνά. Εκεί κοντά ανακάλυψα ένα περίεργο μαγαζί, το Kaissa, που εμπορεύεται παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας. Τα περίεργα αντικείμενα στη βιτρίνα μου τράβηξαν την προσοχή, μπήκα μέσα σαν υπνωτισμένη, έριξα μια προσεκτική ματιά σε όλα (παιγνίδια ρόλων, με κάρτες, επιτραπέζια, όλα ασυνήθιστα και εντυπωσιακά), και τελικά αγόρασα ένα κουτί με 60 κάρτες του παιγνιδιού "Magic". Δεν ξέρω πώς μου ήλθε. Απλά ήθελα να δοκιμάσω κάτι καινούργιο...

Κυριακή του Πάσχα, 11 Απριλίου 1999

Πρωινή βόλτα με τα ποδήλατα, μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη, μέχρι την Κάτω Γλυφάδα. Κατηφορίζουμε την οδό Βάου ως την Κάτω Γλυφάδα και παίρνουμε το δρομάκι πλάι στην παραλία και περνάμε το λούνα παρκ, ώσπου φθάνουμε στις πίστες μότο κρος. Το μέρος είναι πανέμορφο, ήρεμο, ερημικό, δίπλα σ' έναν γαλήνιο κλειστό όρμο. Κάπου βρίσκω όμορφα ανοιξιάτικα μωβ λουλούδια, κόβω δυο και στολίζω το ποδήλατό μου. Ο Γιάννης με οδηγεί σ' ένα στενό ανώμαλο μονοπάτι πλάι στους βράχους, πάνω από τη θάλασσα. Είναι

λίγο επικίνδυνο, δειλιάζω κάπως αλλά προχωρώ. Στο γυρισμό, ανακαλύπτω έναν άλλο δρόμο πλάι στη θάλασσα, λείο, ήρεμο και άνετο. Έτσι, μπορώ ν' απολαύσω χαλαρά το φυσικό περιβάλλον.

Επιστρέφουμε στο σπίτι περιτρέχοντας το αεροδρόμιο. Η ανηφόρα είναι κάπως κουραστική. Όταν φθάνουμε στην πλατεία της οδού Ιασωνίδου κατεβαίνουμε από τα ποδήλατα και συνεχίζουμε σιγά σιγά με τα πόδια μέχρι το σπίτι, κουρασμένοι αλλά ευτυχείς.

Μια από τις πιο ευχάριστες εμπειρίες της ζωής μου, που δεν πρόκειται να επαναληφθεί ξανά: Μόλις μια εβδομάδα αργότερα, ο Γιάννης δεν είναι πια το αθώο, ξέγνοιαστο παιδί που γνώριζα ως τότε· σα να έχει μεγαλώσει απότομα, τώρα είναι ήδη έφηβος και δεν ενδιαφέρεται πια για βόλτες με τη θεία του. Από την επόμενη Κυριακή κιόλας, αρχίζει να κουβαλάει ένα σωρό φίλους στην ταράτσα, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου, και κάνουν απίστευτη φασαρία όλη μέρα...

Πέμπτη, 15 Απριλίου 1999

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Αμέτρητα χρυσά βραχιόλια δονούνται ρυθμικά πάνω στις υγρές φυλλωσιές των δέντρων, ψάλλοντας τη δική τους μουσική στον άνεμο, ενώ το ανθρώπινο πλήθος περνά από δίπλα τους χωρίς να υποψιάζεται καν την ύπαρξή τους...

Σήμερα το απόγευμα ήλθε για επίσκεψη η Περσεφόνη και είχα τη φαεινή ιδέα να δοκιμάσουμε μαζί το παιγνίδι “Magic”. Στην αρχή η φιλενάδα μου δεν είχε πολλή όρεξη· όταν όμως εξοικειώθηκε με τη ροή του παιγνιδιού, ενθουσιάστηκε. Το ίδιο κι εγώ.

Το “Magic” αποδεικνύεται ένα ιδιαίτερα συναρπαστικό παιγνίδι, που εξάπτει τη φαντασία: Μου δίνει την εντύπωση ότι είναι έτσι φτιαγμένο ώστε να μεταβιβάζει στους παίκτες σημαντικές μεταφυσικές γνώσεις και μεγάλες αλήθειες, κυρίως σε ασυνείδητο επίπεδο. Παίζοντας νιώθω σα να βιώνω μια άλλη πραγματικότητα, όπου τα πάντα (θαυμαστά πλάσματα, υπέροχα φυσικά τοπία, εξαιρετικές μαγείες, μαγικά αντικείμενα κλπ)

εξυπηρετούν μια μόνο σκοπιμότητα: την αέναη μάχη μεταξύ Καλού και Κακού. Κάθε στιγμή του παιγνιδιού είναι μια βαθιά, εσωτερική απόλαυση. Αν χάσω ή κερδίσω, δεν έχει τόση σημασία. Εκείνο που μετράει περισσότερο για μένα, είναι η αίσθηση φυγής αλλά και συνειδητότητας που μου προσφέρει...

Παρασκευή, 16 Απριλίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στη Χώρα των Νεκρών. Ο τόπος είναι κενός, ομιχλώδης· μια περίεργη, ωχροκίτρινη ατμόσφαιρα με τυλίγει. Εκεί συναντώ κάποιες μάγισσες και τους λέω:

"Εσείς είστε νεκρές, ενώ εγώ είμαι ζωντανή".

"Και λοιπόν;" μου απαντά ήρεμα η μια τους... ۩

Τελικά, ίσως να είναι πιο σοφό να μην χολοσκάω για τον κάθε "συνάνθρωπο" που μου φαίνεται δυστυχισμένος. Άλλωστε, ποιός απ' αυτούς σκοτίζεται για μένα; Στενοχωριέμαι, ας πούμε, για το Θανάση που είναι τώρα άρρωστος και τρώω τα

απογεύματά μου δίπλα του για να του κάνω παρέα. Ωστόσο, μόλις πήγα να του πάρω -στα ψέματα- ένα πεντοχίλιαρο που κρατούσε, αυτός, αν και είναι ολόκληρος φασκιωμένος μέσα σε γύψο, χάλασε τον κόσμο και όρμησε να με πνίξει στ' αλήθεια! "Μη το παρεξηγείς, παιδάκι είναι!" τον δικαιολόγησε αμέσως η μάνα μου. Δηλαδή, τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει για να τον παρεξηγήσω; Να με σκοτώσει στ' αλήθεια;

Τώρα λυπάμαι το Θανάση που βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση· όμως, σε καμιά 15αριά χρονάκια, όταν η περιπέτεια με την υγεία του θα έχει ξεχαστεί και θα έχει αρχίσει να φθάνει κάπου επαγγελματικά, θα μου το παίζει σπουδαίος και τρανός. Άλλωστε, διαθέτει όλα τα απαιτούμενα προσόντα για να γίνει δεκτός στα κυκλώματα και να πετύχει στη ζωή: Δεν ανέχεται να έρχεται δεύτερος σε τίποτα· δεν γνωρίζει ιερό και όσιο προκειμένου να πετύχει το δικό του· δεν δίνει δεκάρα για κανέναν· για το χρήμα πουλά και τη μάνα του -το παραδέχεται και ο ίδιος. Επιπλέον, άνθρωποι με το (φρικτό) χαρακτήρα του Θανάση γίνονται πάντα δημοφιλείς και πετυχαίνουν στη ζωή, παρά την όποια αναπηρία τους. Πότε με τη βοήθεια της τύχης, πότε με την επέμβαση κυκλωμάτων, καταφέρνουν να τη βγάζουν πάντα καθαρή...

Παρομοίως, η γύφτισσα που ζητιανεύει με το παιδί στην αγκαλιά κι εγώ νιώθω τύψεις αν δεν της δώσω λεφτά: α) Γέννησε αυτό το παιδί ακριβώς για να μπορεί να ζητιανεύει πιο αποτελεσματικά η ίδια αλλά και για να το βάλει κι αυτό να ζητιανεύει μόνο του μόλις μεγαλώσει, β) Αν μάθει η "άπορη τσιγγάνα" ότι εγώ είμαι 36 χρονών, ανύπαντρη και χωρίς παιδιά, θα μου το παίξει σπουδαία και τρανή: "Εγώ κατάφερα να γίνω μητέρα, ενώ εσύ είσαι άχρηστη", θα μου πει. γ) Καμία "πτωχή μητέρα/επαίτης" δεν έχει αληθινό πρόβλημα. Αν είχε, δεν θα γινόταν μητέρα. Όταν κάποιος αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα, η λίμπιντο νεκρώνεται αυτόματα και ο άνθρωπος δεν έχει όρεξη ούτε για πηδήματα ούτε για γεννοβολήματα. Αυτές, όμως, κάνουν πάνω από πέντε παιδιά η κάθε μία. Άρα, μάλλον την καταβρίσκουν έτσι όπως ζουν...

"Μη λυπάσαι τον κάθε ανάπηρο που βλέπεις. Δεν ξέρεις

τι υποστήριξη μπορεί να έχει ο καθένας! Τον εαυτό σου να λυπάσαι! Ποιός σε υποστηρίζει εσένα;" με συμβουλεύει η φίλη μου η Μαρία Σχοινά, γεμάτη πάθος. Ακόμη μια φορά, δεν μπορώ παρά να αναγνωρίσω πως έχει δίκιο...

Κυριακή, 25 Απριλίου 1999

Εκδρομή στην Πελοπόννησο με ταξιδιωτικό πρακτορείο, παρέα με την Ελένη Τανάγρα. Το Σπήλαιο των Λιμνών, με τις κλιμακωτές λίμνες και τους παράξενους σταλακτίτες, είναι απλά φανταστικό. Πήραμε το μεσημεριανό μας στο Πλανητερό, πλάι στο ποτάμι με το εκτροφείο ψαριών, ύστερα περπατήσαμε ανάμεσα στα ψηλά δέντρα. Κατόπιν περάσαμε από τη Βυτίνα· δεν μπορώ να πω ότι με εντυπωσίασε.

Η εκδρομή ήταν ωραία σε γενικές γραμμές, όμως ταλαιπωρήθηκα πολύ με τις τεράστιες διαδρομές. *Γιατί τα πρακτορεία επιλέγουν πάντα την πιο μεγάλη διαδρομή που γίνεται;* Στο τέλος αγανάκτησα όταν, μετά από δώδεκα ώρες ταξίδι, έπρεπε να τρέξουμε να προλάβουμε το λεωφορείο και, τέλος, να περπατήσω από τον Άγιο Τρύφωνα μέχρι το σπίτι κατάκοπη! Θα μπορούσα, βέβαια, να πάρω ένα ταξί από την Αθήνα· όμως, γιατί να δώσω ακόμα δύο χιλιάρικα;

Κατακλείδα: Ναι μεν πήρα θετικές ενέργειες από την υπέροχη φύση, ωστόσο το όποιο καλό εξουδετερώθηκε από την ταλαιπωρία της επιστροφής στην Αθήνα. Γιατί ματαιοπονώ, αλήθεια;

Δευτέρα, 26 Απριλίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι εγκλωβισμένη σε μια περιοχή που χωρίζεται σε "Καλό" (φως, αμόλυντη φύση) και "Κακό" (σκοτάδι, μελαγχολία). Προσπαθώ να "μπολιάσω" το Κακό με το Καλό και παίρνω με το μέρος μου μια κοπέλα ζει στην περιοχή του Κακού. Τελικά, το μέρος αλλάζει και γίνεται σαν άσραμ...

Φθάνοντας το πρωί στη δουλειά, αντικρύζω την εξής επιγραφή graffiti, με τεράστια μαύρα γράμματα, πάνω στο λευκό τοίχο δίπλα στην Παγγαία: ΑΛΙΚΗ, ΜΕΛΙΝΑ, ΚΑΛΑ

ΤΣΙΜΠΟΥΚΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ! Για μερικές στιγμές μου χτυπάει κάπως περίεργα η τελευταία λέξη και μια πρωτόγνωρη δυσφορία με πνίγει. *Ολόκληρη Αθήνα, εδώ βρήκαν να το γράψουν αυτό; Αν το είχαν γράψει ένα στενό πιο πέρα, ίσως και να μη το έβλεπα ποτέ,* συλλογίζομαι, ωστόσο δεν ασχολούμαι περισσότερο. Στο κάτω-κάτω, δεν είμαι και η μοναδική που το βλέπω...

Τρίτη, 27 Απριλίου 1999

Το απόγευμα οι γονείς μου αποφάσισαν να πάνε μια βόλτα στην Κάτω Γλυφάδα (πώς το 'παθαν;). Πέρασαν και από την υπέροχη παραλιακή καφετέρια Cataralla, όμως δεν κάθησαν καθόλου επειδή ο πατέρας μου τσιγγουνεύτηκε τα λεφτά για τους καφέδες. Όλο το υπόλοιπο βράδι στο σπίτι η μαμά παραπονιόταν για τη γνωστή και ασύστολη τσιγγουνιά του πατέρα μου: “Μια φορά βγήκαμε έξω μετά από είκοσι χρόνια και δεν χαλάλισες δυο δεκάρες για να με κεράσεις έναν καφέ!” Εκείνος πάλι, όπως πάντα, την κατηγόρησε ότι είναι σπάταλη και του τρώει όλη τη σύνταξη...

Φύση και Πολιτισμός: Ίσως ερχόμαστε στη γη για να πάρουμε ορισμένες ενέργειες του φυσικού περιβάλλοντος (φως, αέρας, νερό, γη), χρήσιμες στην ψυχική εξέλιξη. Γι' αυτό το λόγο η επαφή με τη φύση μας εξισορροπεί, μας ηρεμεί και μας παρέχει μια αίσθηση πληρότητας, την οποία τα τεχνητά μέσα διασκέδασης (καφετέριες, σινεμά, μπαρ, τηλεόραση, ραδιόφωνο) δεν μπορούν να προσφέρουν. Ωστόσο, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η ζωή στον πολιτισμένο κόσμο, όχι μόνο δεν μπορούμε να πάρουμε τις απαιτούμενες φυσικές ενέργειες αλλά χάνουμε και αυτές που ήδη διαθέτουμε.

Το "σύστημα" μας επιβάλλει να ζούμε σε ακινησία, κλεισμένοι μέσα σε σκοτεινά μπουντρούμια (χώροι εργασίας) και περιστοιχισμένοι από νεκρά πράγματα (ντουβάρια, έπιπλα, τεχνολογία). Και μετά αναρωτιόμαστε τι μας φταίει και είμαστε μονίμως ανικανοποίητοι και δυστυχισμένοι παρά τα όποια πλούτη μας...

Οι ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές ενέργειες, που δεν είναι φυσικές, επιδρούν αρνητικά στην ανθρώπινη ψυχοφυσική οντότητα, ακόμη και σε βαθύτερα επίπεδα, μεταλλάσσοντας τον ψυχισμό μας. Έτσι γινόμαστε αλλοπρόσαλλοι, κακόψυχοι, ψυχασθενείς. *Έχεις προσέξει πώς ηρεμούν όλοι όταν γίνεται διακοπή ρεύματος;*

Τη νύχτα, όταν δεν είναι εφικτό να πάρουν φυσικές ενέργειες, τα έμβια όντα κοιμούνται και βγαίνουν στα αστρικά πεδία (πχ, όταν πέφτει ο ήλιος τα λουλούδια γέρνουν τα πέταλά τους). Ο άνθρωπος, αντίθετα, συνεχίζει να μένει ξύπνιος και να αποζητά άλλες ενέργειες, όπως το ηλεκτρικό φως.

Η νύχτα είναι φτιαγμένη για ύπνο και όνειρα. Το ξενύχτι κάνει κακό επειδή υποχρεώνει τον οργανισμό να είναι σε εγρήγορση χωρίς να δέχεται φυσικές, θετικές ενέργειες, ενώ οι ακτινοβολίες από τα διάφορα προϊόντα του πολιτισμού (ηλεκτρικό φως, τηλεοράσεις, κομπιούτερς κλπ) αποβαίνουν αρνητικές τόσο σε φυσικό όσο και σε ψυχικό επίπεδο. Γι' αυτό, καλό είναι να κοιμώμαστε νωρίς και να ξυπνάμε νωρίς. Αυτό είναι το σωστό...

Το αστρικό πεδίο του πλανήτη Γη είναι ήδη πολύ αρνητικό εξαιτίας του πολιτισμού (τερατώδεις τσιμεντένιες πόλεις, καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, ραδιενέργεια, ηλεκτρονικές και άλλες ακτινοβολίες) μα κι εξαιτίας της αυξανόμενης κακίας των ανθρώπων.

Στην αρνητικότητα του αστρικού πεδίου οφείλεται η γενικευμένη κακοτυχία που κυριαρχεί στη σύγχρονη εποχή, ιδίως ενάντια στους καλούς ανθρώπους. Μόνον όσοι διαθέτουν ψυχικές ποιότητες ανάλογες του αστρικού (κακία, πονηρία, λαγνεία, βρωμιά, σκότος) ευημερούν.

Ο κόσμος φαίνεται παράδοξα εχθρικός απέναντι στους διαλογισμούς και στις τεχνικές αστρικής προβολής: για παράδειγμα, έχω παρατηρήσει ότι όποτε ξεκινώ άσκηση χαλάρωσης, αμέσως ξεσπούν δυνατοί θόβυβοι απέξω!

Γενικά, καλλιεργούνται γύρω μας χιλιάδες ενοχλήσεις φυσικές (θόρυβοι, μεταλλικό/τσιμεντένιο περιβάλλον, βλαβερές ακτινοβολίες) αλλά και ψυχολογικές (άγχος, εξουθενωτικοί

ρυθμοί ζωής, πνευματική φτώχεια, λατρεία του υλισμού), οι οποίες εμποδίζουν το νου να ηρεμήσει και να βιώσει ψυχικές εμπειρίες...

Παρασκευή, 30 Απριλίου 1999

Ακόμη μια φορά, ο Σπυρόπουλος με κοροϊδεύει όταν πηγαίνω να του ζητήσω αύξηση. “Θα δούμε”, μου λέει μάλλον ειρωνικά. Αργότερα, οι συνάδελφοι μαζεύονται γύρω μου και γεμάτοι υποκριτικό ενδιαφέρον ρωτούν να μάθουν αν συμφώνησε το αφεντικό. Όλοι απορούν κι εξίστανται για την έμμεση πλην σαφή άρνησή του.

“Και τώρα; Τι θα κάνεις; Κάτι πρέπει να κάνεις γι' αυτό!” μου λέει η Νέλλη.

“Δεν γίνεται να το αφήσεις έτσι!” πετάγεται η Μάχη.

“Θα τους αφήσεις να σε κοροϊδεύουν;” επαυξάνει η Μαρία Μπονάνου.

Πέφτω στην παγίδα κι αρχίζω να φουσκώνω, ώσπου βγαίνω εκτός εαυτού: “Τι θα κάνω; Θα τους δείξω εγώ! Στο εξής δεν θα κάνω πια τόσο άψογη δουλειά! Τα τηλέφωνα θα χτυπούν αλλά εγώ δεν θα τα σηκώνω! Ούτε θα διορθώνω τα λάθη των συγγραφέων στα κείμενα που θα δακτυλογραφώ! Και θα κάνω χιλιάδες λάθη! Ολόκληρες παραγράφους θα ξεχνάω, όπως κάνει η Μακρή, η εξωτερική δακτυλογράφος!” ξεσπάω οργισμένη. Όλοι μένουν άναυδοι και κοιτιούνται με νόημα: *Πως τολμά η δακτυλογράφος να βγάζει τέτοια γλώσσα;*

“Αν μου έδιναν έστω 20.000 δρχ αύξηση το μήνα, θα ήμουν ευχαριστημένη!” καταλήγω μετανιωμένη.

“Μη τους το πεις αυτό, θα σε πάρουν για κορόιδο!” μου κάνει η Νέλλη.

Εννοείται ότι τελικά δεν θα πράξω τίποτα από τα παραπάνω. Συνεχίζω να εκτελώ κανονικά τα καθήκοντά μου, ξέρω όμως ότι τα αφεντικά έχουν πάρει τις (ψευδείς) πληροφορίες τους και υπολογίζουν ανάλογα...

Υπάρχει, ωστόσο, και κάτι άλλο που με καταθλίβει: Εδώ και μήνες έχω αρχίσει να ψάχνω για καλύτερη δουλειά σε άλλους εκδοτικούς οίκους. Τζίφος, φυσικά. Σε όλους αρέσει μεν

το βιογραφικό μου, μα κανείς δεν προσφέρει περισσότερα χρήματα· αντίθετα, μου δίνουν πολύ λιγότερα! Για την ακρίβεια, τώρα εισπράττω 165.000 δρχ το μήνα, ενώ οι άλλοι εργοδότες μου προσφέρουν μόλις 140.000 δρχ, δηλαδή τον βασικό μισθό ανειδίκευτης εργάτριας!

Μυστήριο, πάντως: Απ' όσους ανθρώπους γνωρίζω, κανένας δεν παίρνει μικρότερο μισθό από μένα, ανεξαρτήτως ειδικότητας! Όταν όμως εγώ ψάχνω για πιο προσοδοφόρα δουλειά, όλες οι θέσεις που βρίσκω είναι ακόμη πιο κακοπληρωμένες από αυτήν που έχω!

Παράλληλα, βλέποντας μέρα με τη μέρα η ζωή μου να οδηγείται σε πολλαπλά αδιέξοδα, εδώ και μήνες επιδίδομαι σε μια ξέφρενη αναζήτηση νέων εμπειριών και γνωριμιών. Σαν αλλοπαρμένη τρέχω σε διάφορες λέσχες, πρακτορεία ταξιδίων, γυμναστήρια, κολυμβητήρια, φυσιολατρικούς συλλόγους, και δε συμμαζεύεται! Ορισμένα φαίνονται ενδιαφέρουσες περιπτώσεις, μα για να συμμετάσχεις στις εξορμήσεις τους πρέπει να διαθέτεις δική σου παρέα και αμάξι -με δυο λόγια, δεν κάνουν για μένα. Κανένας χώρος δεν φαίνεται να είναι κατάλληλος για μένα. Κι όμως, εγώ εξακολουθώ να ψάχνω -ένας Θεός ξέρει τι- στην έρημο του κόσμου...

Σάββατο, 8 Μαΐου 1999

Εδώ και αρκετούς μήνες ο πατέρας μου κτίζει ένα δωμάτιο στο εκτός σχεδίου οικόπεδο που έχω στην Κυψέλη Αίγινας. Σχεδόν κάθε σαββατοκύριακο πηγαίνει εκεί μόνος του και πασχίζει να ολοκληρώσει το μικρό κτίσμα.

Σήμερα το πρωί πήγε και αγόρασε τα κεραμίδια -πράγμα που σημαίνει ότι το σπιτάκι κόντευε να τελειώσει. Όμως, μόλις τα έφερε στο οικόπεδο, κατέφθασε ένας αστυνομικός και του ανήγγειλε ότι το κτίσμα πρέπει να κατεδαφιστεί επειδή είναι παράνομο, εφόσον δεν υπάρχει άδεια οικοδομής!

Δίχως να το σκεφθεί καθόλου, δίχως να ειδοποιήσει κανέναν πρώτα, ο πατέρας μου άρχισε αμέσως να γκρεμίζει με τα ίδια του τα χέρια το σπιτάκι που με τόσο κόπο έκτιζε ο ίδιος τόσο καιρό, ώσπου έμεινε μονάχα ένας σωρός από σκόρπιες

πέτρες. Μας τα διηγήθηκε όλα όταν επέστρεψε στο σπίτι αργά το βράδι, κατάκοπος και απογοητευμένος.

Κυριακή, 9 Μαΐου 1999

Προφητικό Όνειρο: Κάποιος μου τηλεφωνεί και μου λέει ότι η Νεφέλη έχει σοβαρό πρόβλημα στην Κύπρο και θα γυρίσει στην Ελλάδα. *Επαλήθευση: Δυο μέρες αργότερα, η Νεφέλη μου τηλεφωνεί και βγαίνουμε έξω μαζί. Βρίσκεται εδώ στην Αθήνα για λίγες μέρες, λόγω ψυχολογικών προβλημάτων -πάλι...*

Το απόγευμα με καλεί η Ουρανία να πάω για καφέ στο σπίτι της. Με κάποια πικρία, μου αποκαλύπτει ότι δεν είναι πια τόσο ευχαριστημένη με τη σχολή κοπτικής-ραπτικής, στην οποία φοιτά εδώ και μερικούς μήνες: “Δεν ξέρω τι συμβαίνει, Υβόννη. Τελευταία έχω διαπιστώσει ότι από κάποιο σημείο και μετά, η γνώση δίνεται με πολύ φειδωλό τρόπο!”

Εξηγώ στην Ουρανία ότι το ίδιο ακριβώς έχω παρατη-ρήσει σε όλες τις μεταφυσικές οργανώσεις, σχολές, γυμνα-στήρια κλπ χώρους όπου έχω βρεθεί. Όσο κι αν πληρώνεις, όση διάθεση για μάθηση κι αν δείχνεις, η όποια γνώση φυλάσσεται ζηλότυπα για τους “λίγους κι εκλεκτούς”.

Κατακλείδα: Στο τέλος του μήνα, η Ουρανία θα παρατήσει οριστικά την εν λόγω σχολή...

Τετάρτη, 12 Μαΐου 1999

Κοντεύει μεσημέρι στη δουλειά· ακόμη μια φορά, η Μάχη, η Μαρία Μπονάνου κι εγώ έχουμε στήσει αυτί έξω από την αίθουσα συνεδριάσεων. Ως συνήθως, ο Σπυρόπουλος και οι διευθυντές συζητούν για την τύχη της Παγγαίας, που εδώ και αρκετό καιρό διαγράφεται μαύρη κι άραχνη. Κατάπληκτες τους ακούμε να μιλούν αποφασισμένοι για την πώληση της εταιρείας σε άλλο εκδοτικό οίκο! Βιάζονται, μάλιστα, να υπογράψουν συμβόλαιο με τον πλειοδότη -ο οποίος έχει ήδη βρεθεί- μέχρι το τέλος του καλοκαιριού. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ακόμη περισσότερες απολύσεις.

Λίγο αργότερα, πάω να βγάλω μερικές φωτοτυπίες και συναντώ εκεί τη Ρίτα. Παρασύρομαι από τη φιλική διάθεση που

μου δείχνει, όπως πάντα, και της εκμυστηρεύομαι τα νέα. Δεν θεωρώ ότι αποκαλύπτω κάτι καινούργιο: η οικτρή κατάσταση της Παγγαίας δεν είναι κανένα επτασφράγιστο μυστικό, οι φήμες για πώληση της εταιρείας κυκλοφορούν εδώ και μήνες. Άλλωστε, ορισμένες φορές κρυφακούει και η Ρίτα μαζί μας. "Απλά, αναρωτιέμαι αν θα έχω να φάω μετά το καλοκαίρι!" κλαψουρίζει στο τέλος, φοβισμένη. Εγώ απορώ· δεν είναι δα και τόσο φτωχή.

Δεν προφταίνω να γυρίσω στο γραφείο μου (πέντε μέτρα απόσταση από το φωτοτυπικό) όταν η Μάχη βγαίνει μπροστά μου, με αγριοκοιτάζει και με ρωτά σε αυστηρό τόνο: "Για πες μου Υβόννη, εσύ μαρτύρησες στη Ρίτα, στον Χρήστο και σε όλους μέσα, ότι η εταιρεία θα πουληθεί;"
"Όχι! Όχι!" αρνούμαι έντονα την κατηγορία, ενώ έχω μείνει κατάπληκτη: Πόσο γρήγορα πια διαδίδονται τα κουτσομπολιά σ' αυτή την εταιρεία; Και τι ρόλο παίζει ο κάθε "συνάδελφος", τελικά, απέναντί μου; Πότε πρόφτασε η Ρίτα να ενημερώσει τη Μάχη (χαφιεδάκι του Σπυρόπουλου); Και από πότε η πώληση της εταιρείας αποτελεί ιερό μυστικό;

Η Μάχη δεν συνέχισε την ανάκριση· παρέμεινε σιωπηλή, διατηρώντας όμως τη βλοσυρή έκφραση που παίρνει ο δικαστής όταν έχει αποφασίσει να καταδικάσει τον κατηγορούμενο σε ισόβια ή θάνατο.

Κατακλείδα: Εντέλει, η εταιρεία δεν θα πουληθεί ποτέ. Θα συνεχίσει να συρρικνώνεται και να απολύει υπαλλήλους μα δεν θα αλλάξει ποτέ χέρια. Όσο για τον πολλά υποσχόμενο αγοραστή, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς.

* * * *

Παρασκευή, 14 Μαΐου 1999

Μάθημα τεκβοντό στο γυμναστήριο Acron Gym, όπου συχνάζω τους τελευταίους μήνες. Δεν έχω πει στο δάσκαλο ότι έχω ξανακάνει τεκβοντό, για να δίνω την εντύπωση αρχάριας μα χαρισματικής μαθήτριας. Το κόλπο πετυχαίνει, μόνο που έχω ξαναγυρίσει στην άσπρη ζώνη (σκασίλα μου).

Όπως πάντα, έτσι και σήμερα το μάθημα είναι γενικά βαρετό και προβλέψιμο, ώσπου συμβαίνει κάτι εκπληκτικό: Εκείνος ο υπέροχος δίμετρος νεαρός με τα σγουρά καστανά μαλλιά, το λευκό δέρμα και τα λαμπερά αμυγδαλωτά μάτια, μου χαμογελά γλυκά και υποκλίνεται μπροστά μου με βλέμμα ζεστό και φιλικό, καθώς ετοιμαζόμαστε να κάνουμε μαζί ορισμένες ασκήσεις. Απλά δυσκολεύομαι να πιστέψω αυτό που μου συμβαίνει!

Μετά το τέλος του μαθήματος, ο νεαρός τρέχει και με συνοδεύει στο ασανσέρ μέχρι κάτω στο ισόγειο, όπου έχει αφήσει κι αυτός το ποδήλατό του, όπως εγώ. Μου λέει ότι ονομάζεται Ορέστης, είναι 24 χρονών, σπουδάζει ιατρική στο τέταρτο έτος κι ενδιαφέρεται να μάθει για μένα! Ευγενικός, διακριτικός, πανέμορφος, αριστοκρατικός, τέλειος! Ήδη αρχίζω να τρελαίνομαι!

Δευτέρα, 17 Μαΐου 1999

Είναι ιδιαίτερα κολακευτικό για μένα να προσελκύω την προσοχή ενός νέου, ωραίου και αξιόλογου άνδρα, όπως ο Ορέστης. Έχω ανάγκη να συμβεί κάτι θετικό στη ζωή μου. Ήδη βιώνω αυθόρμητα μια πρωτόγνωρη συνειδητότητα, μια μοναδική ευτυχία *-όσο μπορεί να διαρκέσει αυτό το παραμύθι...*

Σήμερα είδα και πάλι τον Ορέστη στο τεκβοντό. Μου χαμογέλασε με συμπάθεια, μιλήσαμε για λίγο, εξασκηθήκαμε μαζί -υπέροχα! Φεύγοντας μαζί ξανά, μου είπε ότι του αρέσει η ποδηλασία και ότι πηγαίνει μεγάλες αποστάσεις μέχρι το Πανόραμα Βούλας. Του εξήγησα ότι οι βόλτες με ποδήλατο είναι και δικό μου χόμπυ. "Χθες, δυστυχώς, μ' έπιασε λάστιχο", συνέχισε. "Ευτυχώς, όμως, έχω κάτι θείους εκεί στο Πανόραμα,

έτσι τους επισκέφθηκα και μου δόθηκε η ευκαιρία να τους δω!" Κουβέντες σύντομες κι απλές, που για μένα αξίζουν σαν διαμάντια...

... Ο Αγγλοσάξων ξανθοκάστανος νεαρός που κάθησε κοντά μου στο λεωφορείο: Πανέμορφος, γοητευτικός απέπνεε μια σπάνια ευγένεια, ηρεμία, εντιμότητα, φινέτσα. Αντίθετα, όλοι εκείνοι οι μεσογειακού τύπου μορφονιοί που βλέπω στους δρόμους ή στα γυμναστήρια (με εξαίρεση τον Ορέστη!) μπορεί να είναι επίσης εμφανίσιμοι, ωστόσο θυμίζουν έντονα αλβανική μαφία ή μορτάκια περαιώτικα. Άντε να νιώσω εγώ άνετα μαζί τους...

Παρασκευή, 21 Μαΐου 1999

Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει: Σήμερα στο τεκβοντό ο Ορέστης δεν ήταν καθόλου θερμός απέναντί μου! Για την ακρίβεια, έκανε ό,τι μπορούσε για να μείνει μακριά μου σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος! Απέφυγε επιμελημένα να εξασκηθεί μαζί μου, δεν με κοιτούσε καν, ενώ μια δυο φορές που θέλησα να τον πλησιάσω γύρισε αλλού το πρόσωπό του, οπότε κι εγώ αναγκάστηκα ν' αλλάξω κατεύθυνση!

Όταν τελείωσε το μάθημα, καθυστέρησα επίτηδες την αναχώρησή μου για κανένα τέταρτο, με σκοπό να τον πετύχω στο ασανσέρ. Όταν συναντηθήκαμε, προσπάθησα να σπάσω τον πάγο ξεκινώντας συζήτηση σχετικά με το body building. Ανταποκρίθηκε ευγενικά, ένιωσα όμως μια απόσταση. Κάτι έχει αλλάξει πια μεταξύ μας -πριν καν αρχίσουμε...

Όσο κι αν πασχίζω να πείσω τον εαυτό μου για το αντίθετο, μου είναι ξεκάθαρο ότι το ενδιαφέρον του Ορέστη για μένα ήδη φθίνει γοργά. Γιατί, αλήθεια; Να φταίει άραγε η διαφορά ηλικίας; Μα δεν ξέρει πόσων χρονών είμαι, δεν έχουμε καν γνωριστεί καλά-καλά! Άλλωστε, φαίνομαι δέκα χρόνια νεώτερη απ' όσο είμαι, το παραδέχονται όλοι...

Κυριακή, 23 Μαΐου 1999

Μετά από πολλούς μήνες σιωπής, η Μαρία Γληνού μου τηλεφώνησε πριν από τρεις μέρες και μου πρότεινε να περά-

σουμε ένα σαββατοκύριακο στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας". Δέχθηκα, περισσότερο για να ξεφύγω από την αφύσικα εχθρική καθημερινότητά μου. Δεν είναι κι άσχημα εδώ...

Σήμερα, κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, τυχαίνει να καθήσουμε κοντά στη Βίβιαν, τη δασκάλα της χοροθεραπείας. Για λίγα λεπτά συζητάμε οι τρεις μας χαρωπά, σαν να μην τρέχει τίποτα. Ξαφνικά, χωρίς εγώ να αναφέρω τίποτα, η Βίβιαν μου παραπονιέται πως δεν φάνηκα στο τμήμα της, στο "Ουράνιο Τόξο"! Της εξηγώ ότι έχω δοκιμάσει πολλές φορές να τη βρω, μάταια όμως εφόσον κανένας εκεί δεν τη γνωρίζει. Η κυρία παίρνει ύφος αθώας περιστεράς και κάνει πως δεν καταλαβαίνει.

"Αλήθεια, πώς και δεν υπάρχει μια διαφημιστική πινακίδα, μια ανακοίνωση σχετικά με τη χοροθεραπεία στο Πνευματικό Κέντρο; Έτσι θα μπορούσες να προσελκύσεις περισσότερες πελάτισσες!" τη συμβουλεύω "αθώα".

"Δεν το σκέφτηκα!" μου αποκρίνεται, επίσης "αθώα".

Τετάρτη, 26 Μαΐου 1999

Η παγίδα της ευτυχίας: Εδώ και δώδεκα μέρες περίπου, πελαγοδρομώ αδιάκοπα μέσα σ' έναν στρόβιλο αντικρουόμενων σκέψεων και συναισθημάτων: Ναι μεν αισθάνομαι ευτυχισμένη που έχω ερωτευθεί ξανά -κι αυτή τη φορά φαινόταν αμοιβαίο- ταυτόχρονα, όμως, με βασανίζουν εντονότατες αμφιβολίες και μια πανίσχυρη εσωτερική αγωνία. Ιδίως μετά τις τελευταίες εξελίξεις, νιώθω σχεδόν μόνιμα έναν κόμπο στο λαιμό και κάψιμο στο στομάχι, καθώς αδυνατώ να ελέγξω το φόβο μου ότι ο Ορέστης μπορεί να εξαφανιστεί οποιαδήποτε στιγμή.

Οι φόβοι μου δεν αργούν να επιβεβαιωθούν: Σήμερα το απόγευμα ξαναβλέπω τον Ορέστη στο γυμναστήριο· αυτή τη φορά, είναι ακόμη πιο αδιάφορος, ψυχρός, απόμακρος απέναντί μου. *Αρχίζω να το παίρνω απόφαση, ότι δεν γίνεται τίποτα πια...*

Τελικά, όλη αυτή η ιστορία με τον Ορέστη αποτέλεσε για μένα ένα μάθημα της ζωής: Μόλις διαπίστωσα οριστικά πως ο νεαρός δεν τρελαίνεται για πάρτη μου, ένιωσα αρχικά απογοήτευση, η οποία όμως δεν άργησε να δώσει τη θέση της

σε έντονη ανακούφιση! Το κεφάλι μου δεν είναι πια βαρύ, ενώ η βασανιστική ανησυχία που με διακατείχε εδώ και μέρες, εξαφανίστηκε! Ηρέμησα!

Για δώδεκα περίπου μέρες νόμιζα πως η απόλυτη ευτυχία, δηλαδή ο αμοιβαίος έρωτας, μου είχε χτυπήσει ανέλπιστα την πόρτα. Ωστόσο, από την αρχή κιόλας, κάτι δεν μου πήγαινε, κάποιο μέρος του εαυτού μου δεν πειθόταν από το όλο "θέατρο". Δεν ένιωθα τη νιρβάνα που περίμενα· αντίθετα, η χαρά του έρωτα, όσο ισχυρή κι αν ήταν, πνιγόταν μέσα σε ένα ακαθόριστο αρχικά, δικαιολογημένο αργότερα, άγχος του επικείμενου χωρισμού. "Ζήσε το τώρα", λένε οι επιτήδειοι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής. Ποιό "τώρα";

Η αναζήτηση της ευτυχίας στο υλικό πεδίο είναι μια κενή χίμαιρα, μια επιμελημένη απάτη: Πειθαναγκαζόμαστε να κυνηγάμε ασταμάτητα στόχους οι οποίοι επιβάλλονται από το σύστημα επειδή το εξυπηρετούν (έρωτας, χρήμα, επιτυχία, δόξα κλπ). Ως επί το πλείστον, οι επιθυμίες μας δεν ικανοποιούνται ποτέ· αλλά ακόμη κι αν πραγματοποιηθούν, τελικά τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως τα φανταζόμαστε. *Επίσης, όσο μεγαλύτερη είναι μια επιτυχία, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο φόβος απώλειάς της.*

Οι σύγχρονες σχολές σκέψης (~ αιρέσεις) προπαγανδίζουν κατά κόρον μπούρδες περί συνειδητότητας, υποχρεωτικής θετικής σκέψης κι ευτυχίας, που οφείλουμε να διατηρούμε ακόμη και κάτω από τις χειρότερες συνθήκες. Ωστόσο, η αλήθεια είναι ολοφάνερη: Η καλοτυχία (= ευτυχία) και η συνειδητότητα πάνε χέρι-χέρι. Γινόμαστε αυτόματα ευτυχείς και συνειδητοί μόλις κάτι θετικό συμβεί στη ζωή μας, έστω κάτι επουσιώδες: για παράδειγμα, μια έξοδος με ευχάριστη παρέα σ' ένα όμορφο φυσικό περιβάλλον. Δεν τυχαίνει στη ζωή μου τίποτα ευχάριστο που να με κάνει αυθόρμητα χαρούμενη και συνειδητή, γι' αυτό και τρώγομαι διαρκώς με αδιέξοδες σκέψεις αντί να βιώνω το εδώ και τώρα.

Τι ψάχνουμε λοιπόν; Ο σύγχρονος άνθρωπος πιέζεται να εθελοτυφλεί απέναντι στη δυστυχία του και να τρώγεται συνεχώς με τα ρούχα του, ενώ οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής

τον ωθούν να ρίχνει όλο το φταίξιμο στον εαυτό του για οτιδήποτε (του) συμβαίνει. Όλα αυτά όχι μόνο δεν οδηγούν πουθενά αλλά φθείρουν ακόμη βαθύτερα την ψυχή. *Σε αυτό τον κόσμο ό,τι φοβάσαι κατά κανόνα υλοποιείται. Αντίθετα, αυτό που επιθυμείς δεν πραγματοποιείται ποτέ· αλλά ακόμη κι αν υλοποιηθεί, αργά ή γρήγορα καταστρέφεται ή διαστρέφεται.*

Πόσο διαφορετική είναι, αλήθεια, η απατηλή ευτυχία του έρωτα (= διαρκές, βασανιστικό καρδιοχτύπι) από την ήρεμη ευτυχία των αστρικών ταξιδιών! Η αμιγής εξισορρόπηση και η αίσθηση ολοκλήρωσης που προσφέρουν αυτές οι εμπειρίες δεν συγκρίνεται με καμία δήθεν "ευτυχία" αυτού του κόσμου...

Σαββατοκύριακο, 29-30 Μαΐου 1999

Ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν για να μπορέσω να πάρω το μυαλό μου απ' όλα αυτά: την απίστευτη ιστορία με τον Ορέστη, τον ασίγαστο πόλεμο που υπομένω κάθε μέρα στη δουλειά, τις προβληματικές φίλες μου που όσο πάνε γίνονται όλο και πιο ακριβοθώρητες. Πέρασα ολόκληρο το σαββατοκύριακο στην πλαζ του Κορωπίου, μαζί με την αδελφή μου και τις φίλες της Μιλένα και Ελένη. Κατάφερα ν' απολαύσω ξέγνοιαστα και χωρίς άγχος τη θάλασσα, τον ήλιο, την παρέα· μια γλυκιά χαρά που μου δόθηκε αυθόρμητα, με τρόπο φυσικό, χωρίς να κυνηγώ καταθλιπτικές φιλενάδες ή αινιγματικούς γκόμενους.

Τετάρτη, 2 Ιουνίου 1999

Ίσως η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου: Το μάθημα τεκβοντό έχει τελειώσει, ο Ορέστης δεν μου έχει μιλήσει καθόλου, νιώθω απογοητευμένη μα, έτσι κι αλλιώς, δεν περιμένω τίποτα πια. Βγαίνω από τα αποδυτήρια έτοιμη να φύγω και νάτος μπροστά μου, με καθηλώνει μ' ένα βλέμμα έκπληκτο και διφορούμενο. "Έλα, πάμε Υβόννη", μου κάνει με φωνή περίεργη, ίσως ειρωνική. Εγώ δεν λέω τίποτα, απλά υπακούω, ενώ μια ξαφνική αισιοδοξία με συνεπαίρνει.

Αυτή τη φορά δεν έχουμε φέρει τα ποδήλατά μας, οπότε προχωράμε μαζί μέχρι τη στροφή Αργυρουπόλεως, που απέχει καμιά εκατοστή μέτρα από το γυμναστήριο. Συζητάμε χαρωπά

για διάφορα θέματα, όπως σπουδές, ποδήλατο, τεκβοντό -τι σημασία έχει; Πετάω στον έβδομο ουρανό, βιώνοντας την κάθε υπέροχη στιγμή σα να διαρκεί χρόνια.

Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτα εκτός από το ότι βαδίζω δίπλα του· παραβλέπω εις γνώσιν μου ακόμη και το γεγονός ότι αυτός μοιάζει σα να βιάζεται να με ξεφορτωθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερο: "Κάπου εδώ δεν πρέπει να στρίψεις για να κατέβεις στη Βουλιαγμένης;" με ρωτά μια, δύο φορές πριν φτάσουμε στη στροφή. Εγώ κάνω ότι δεν καταλαβαίνω και φροντίζω να παρατείνω τη μικρή βόλτα μας όσο το δυνατόν περισσότερο. Κάποτε, όμως, φθάνει αναπόφευκτα η στιγμή να χωρίσουμε. Τον αποχαιρετώ εγκάρδια αλλά και με μια αίσθηση κρυφής μελαγχολίας.

Εκείνος παίρνει το δρόμο ίσια επάνω, ενώ εγώ κατεβαίνω στη στάση λεωφορείων επί της λεωφόρου Βουλιαγμένης. Καθισμένη μόνη εκεί, η απόλυτη ευτυχία αντιπαλεύει μέσα μου με την πιο βαθιά πίκρα: Στ' αλήθεια, χρειάστηκε να φθάσω 36 χρονών για να περπατήσω μια φορά 100 μέτρα πλάι σ' έναν όμορφο άνδρα...

Δευτέρα, 7 Ιουνίου 1999

Αρκούμαι πλέον ν' απολαμβάνω την παρουσία του Ορέστη στην τάξη του τεκβοντό. Αυτό μόνο, χωρίς να περιμένω πια τίποτε άλλο, μου αρκεί για να αισθάνομαι ζωντανή -όπως τότε, το '77, όταν αγαπούσα πλατωνικά τον Γιώργο Φραντζή...

Χρονοτριβώντας σκόπιμα για κανένα τέταρτο, καταφέρνω σήμερα πάλι να τον συναντήσω στο ασανσέρ. Πιάνουμε λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων -τυπικά και σοβαρά- μέχρι που φθάνουμε στο ισόγειο και παίρνει το ποδήλατό του. Αδύνατο να αγνοήσω μια σχετική παγωμάρα εκ μέρους του.

Βγάζει το ποδήλατο στο δρόμο βιαστικά, σα ν' ανυπομονεί να με ξεφορτωθεί, κι ετοιμάζεται να φύγει πριν καν φθάσω κοντά του. Λίγο πριν αναπτύξει ταχύτητα, στρέφει πίσω το κεφάλι, μου χαμογελά καλοσυνάτα και με αποχαιρετά:
"Γειά σου!"
"Γειά σου!" ανταποδίδω τον αποχαιρετισμό, πνιγμένη σε μια

θάλασσα από ζοφερά συναισθήματα.

Δεν τολμώ, όμως, ούτε καν να φανταστώ την αλήθεια, δηλαδή ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που βλέπω τον Ορέστη.

Δευτέρα, 14 Ιουνίου 1999

Η θεία Δέσποινα και η παροιμιώδης γρουσουζιά της έχει έλθει να περάσει ένα διήμερο μαζί μας και όλα πηγαίνουν ήδη από το κακό στο χειρότερο: Κατ' αρχήν, αποφασίζω να μην πάω για μπάνιο με την αδελφή μου και τα ανήψια στη θάλασσα, επειδή δεν θέλω να χάσω το τεκβοντό. Μόλις φθάνω εκεί, διαπιστώνω ότι ο Ορέστης δεν έχει φανεί ούτε σήμερα. Από την περασμένη Δευτέρα έχει να πατήσει και ανησυχώ...

“Τι γίνεται;” με ρωτά ο δάσκαλος μόλις μπαίνει στην αίθουσα και με πετυχαίνει μπροστά στην πόρτα, να παρατηρώ το χώρο απογοητευμένη.

“Τι να γίνει; Ησυχία!” του απαντώ ήρεμα.

“Το βλέπω: Ησυχία”, μου κάνει με νόημα.

Το βράδι, πίσω στο σπίτι, η Αλίκη διηγείται τη δική της κακή περιπέτεια: Οδηγώντας προς την παραλία, ξαφνικά της έσκασε ένα λάστιχο του αμαξιού. Αργότερα εισέπραξε κλήση 20.000 δρχ για παράνομο παρκάρισμα στην πλαζ του Καβουρίου, όπου παρκάρουν παράνομα χιλιάδες αυτοκίνητα κάθε μέρα. Επιπλέον, της έσπασε κι ένα σφράγισμα δοντιού, άλλες 10.000 δρχ ζημιά.

Τρίτη, 15 Ιουνίου 1999

Το διεισδυτικό, γαλάζιο, χάντρινο βλέμμα της θείας Δέσποινας παρατηρεί επιτημητικά τους πάντες και τα πάντα μέσα στο σπίτι. Ήδη μας έχει ζαλίσει όλους με την ακατάσχετη γκρίνα της για το κάθε τι, ενώ το εκνευριστικό παραλήρημά της σχετικά με το πόσο τέλεια νοικοκυρά είναι η ίδια και πόσο την αγαπούν όλοι, δεν σταματά ούτε δευτερόλεπτο.

Έχει φθάσει το απόγευμα κι ετοιμάζομαι να φύγω για το γυμναστήριο για να προλάβω το αερόμπικ των 7:00, όταν η βλοσυρή ματιά της πέφτει πάνω μου. “Πάλι γυμναστήριο πας; Δεν σφουγγαρίζεις καλύτερα, λέω γω;” μου πετάει και κουνάει

το κεφάλι περιφρονητικά.

Την αγνοώ, τρέχω στη στάση, περιμένω πέντε λεπτά και το λεωφορείο έρχεται στην ώρα του. Κάνει να στρίψει στην τριγωνική πλατεία αλλά παραδόξως φρακάρει ανάμεσα σε δυο παρκαρισμένα αμάξια και δεν μπορεί να ξεκολλήσει με τίποτα! Αναγκάζομαι να πάρω ταξί για να μη χάσω ολόκληρη την ώρα του αερόμπικ. Μόλις, όμως, φθάνω στο γυμναστήριο, ανακαλύπτω ότι το πρόγραμμα δεν έχει καν αρχίσει επειδή δεν έχει παρουσιαστεί καμιά άλλη από τις 15 κοπέλες που αποτελούν το εν λόγω τμήμα αερόμπικ! Απογοητευμένη, κάθομαι και κάνω λίγο body building. Όσο και να μη θέλω να το σκεφθώ, η παροιμιώδης γρουσουζιά της θείας Δέσποινας χτύπησε ξανά...

Παρασκευή, 18 Ιουνίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ μαζί με κάποιους συγγενείς (την Ανθή, το Δαμιανό και άλλους), πηγαίνουμε ταξίδι κάπου στην Ήπειρο, σε μυστική αποστολή προκειμένου να σώσουμε τη χώρα από σοβαρό κίνδυνο. Βιώνουμε διάφορες περιπέτειες, τις οποίες δυστυχώς δεν θυμάμαι καλά: Αντιμετωπίζουμε φοβερές μάγισσες, περνάμε μέσα από ωραίους μαγικούς κήπους με ψηλά δέντρα, μας κυνηγούν εχθρικοί πολεμιστές, απολαμβάνουμε όμορφα φυσικά τοπία, μερικά κορίτσια μας λένε ψέματα, τρέχουμε σε επικίνδυνους δρόμους, ανεβαίνουμε μια πέτρινη σκάλα κλπ, ώσπου καταλήγουμε σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό και περιμένουμε το τρένο. Είμαστε μάλλον ήσυχοι, επειδή δεν έχουμε λάβει νέα από τη χώρα, άρα δεν έχει κυρηχθεί πόλεμος...

Το βράδι πήγα στο κλαμπ “Ωρες” μαζί με τη Νινέτα και την Ξανθή. Καθόλου άσχημος ο χώρος, ωστόσο η όλη υπόθεση ήταν για μένα μια ακόμη επιχείρηση προσαρμογής στην αγέλη. Αρκετές φορές προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι γουστάρει αυτή την απαίσια λαϊκή μουσική, μήπως και η παραμονή μου εκεί γίνει πιο υποφερτή. Εντέλει, μου έμεινε μονάχα μια αίσθηση απώλειας χρημάτων (2500 δρχ) και χρόνου. Τι τα θέλω εγώ αυτά;

Οραματισμός (Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών): Μετά από αρκετή περιπλάνηση βρίσκομαι μπροστά σε ένα φιδογυριστό μονοπάτι στο μέσο ενός χρυσοπόρφυρου δάσους. Νιώθω το χώμα μαλακό κάτω από τα πόδια μου, καθώς αρχίζω να διασχίζω το μονοπάτι ανάμεσα στους ψηλούς κορμούς, όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος.

Πάνω σε μια στροφή, βρίσκομαι αναπάντεχα μπροστά σε μια τεράστια βελανιδιά, πολύ πιο ψηλή από τα υπόλοιπα δέντρα, με χοντρό κορμό και πλούσια φυλλώματα. Υπάρχει και μια μαύρη κουφάλα, ανοιχτή σχεδόν μέχρι το ύψος μου, που χάσκει μπροστά μου απειλητική ή προκλητική. Πλησιάζω πιο κοντά, κοιτάζω στο εσωτερικό· το μόνο που διακρίνω είναι μαυρίλα, ένα σκοτάδι ζωντανό που με προσκαλεί να έλθω και να γνωρίσω τους κόσμους του. Κάνω το πρώτο βήμα, μπαίνω μέσα και όλα σκοτεινιάζουν γύρω μου, πέφτω σε ίλιγγο, χάνομαι...

Όταν ανοίγω τα μάτια, διαπιστώνω ότι βρίσκομαι σε μια εσωτερική κοιλότητα της γης, με παράξενη διαμόρφωση:

φυσικές καμάρες που οδηγούν σε άλλους σκοτεινούς χώρους, βράχοι σε διάφορα λαμπερά χρώματα, μικρά λευκά κτίσματα που θυμίζουν αρχαίους ναούς. Με μια δεύτερη ματιά συνειδητοποιώ ότι δεν είμαι μόνη εδώ: Υπάρχουν ένα σωρό πλάσματα που με παρατηρούν από κάποια απόσταση, όλο απορία και ταραχή. Παρουσιάζονται αργά, το ένα μετά το άλλο, και μαζεύονται μπροστά μου. Ορισμένα συνομιλούν ζωηρά με φωνές που μοιάζουν παιδικές, άλλα τρέχουν πέρα-δώθε νευρικά. *Ξωτικά*, συνειδητοποιώ και περιμένω...

Σε μια στιγμή, ένα από τα πλάσματα προχωρά μπροστά μου απρόθυμα, σχεδόν σπρωγμένο από τα υπόλοιπα. Φορά καφέ παντελόνι με κόκκινη μπλούζα με φαρδιά ζώνη στη μέση. Στο κεφάλι φορά ένα μεγάλο καπέλο που μόλις δεν του πέφτει στα μάτια. "Έλα μαζί μου!" με προσκαλεί με λεπτή φωνή. "Υπάρχει κάτι που πρέπει να δεις!"

Σύντομα βρισκόμαστε οι δυο μας έξω από τη σπηλιά, πάνω σ' έναν ψηλό, επίπεδο βράχο, απ' όπου αγναντεύω μια απέραντη έκταση γεμάτη αλλόκοτους λίθινους σχηματισμούς σπαρμένους ανάμεσα σε ψηλούς κορμούς. Ο ήλιος μόλις που διακρίνεται πίσω από την καταχνιά.

Κατεβαίνουμε βιαστικά αμίλητοι και συνεχίζουμε την πορεία μας ανατολικά, ώσπου φθάνουμε στην όχθη ενός στενού ποταμού. Οι όχθες φαίνονται μαύρες, σαν καμένη γη, ενώ το νερό είναι κι αυτό μαύρο, δυσοίωνο, απωθητικό. "Υπάρχει μονάχα ένας τρόπος για να καθαρίσει ξανά ο Ποταμός της Ζωής", λέει τότε το ξωτικό. "Πρέπει κάποιος από τον έξω κόσμο να φέρει και να ρίξει στο ποτάμι νερό από την Άχρονη Πηγή. Εσύ ίσως τα καταφέρεις!"

Ακολουθώντας πάντα το βιαστικό ξωτικό στα στενά μονοπάτια του αγριότοπου, κάποτε φθάνουμε μπροστά σ' έναν πανέμορφο μικρό καταρράχτη: Εδώ το νερό κυλά παράξενα κρυστάλλινο πάνω στους πολύχρωμους βράχους και πέφτει μέσα σε μια φυσική λιμνούλα, περικλεισμένη σ' ένα ημικύκλιο από ρομβοειδή πολύχρωμα λιθάρια που αστράφτουν σαν πολύτιμες πέτρες. Ένας εντυπωσιακός άνδρας με μακριά ξανθά μαλλιά και εφαρμοστή στολή εμφανίζεται ξαφνικά, σα να κρυβόταν πίσω από τον καταρράχτη. Γοητευτικός μα παγερός, ο φρουρός της Άχρονης Πηγής φαίνεται τόσο ξένος εδώ...

Στέκεται απέναντί μας χαμογελώντας αινιγματικά, και στα χέρια του κρατά μια κομψή κύλικα φτιαγμένη από λευκό σμάλτο. “Για να δούμε αν αξίζεις την κύλικα με το νερό από την Άχρονη Πηγή!” μου ανακοινώνει με αυστηρή μεταλλική φωνή. Εκπλήσσομαι όταν κάνει μια απότομη κίνηση σα να θέλει να πετάξει την κύλικα. Τώρα, όμως, στα χέρια του υπάρχει ένα βαρύ όπλο.

Επιτίθεται αμέσως, κι εγώ μόλις που προφταίνω να παραμερίσω, αποφεύγοντας την φωτεινή ακτίνα που έχει μόλις εκτοξευτεί. Καταφέρνω να αποφεύγω τις απανωτές ριπές χάρη στη φυσική ευκινησία μου και τη γνώση πολεμικών τεχνών, όμως ξέρω ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ. Ο άγνωστος πλησιάζει όλο και πιο απειλητικά, κι εγώ κρύβομαι πίσω από βράχους, ξανά και ξανά, ώσπου καταλήγω σε μια κρυφή σπηλιά, ελπίζοντας ο διώκτης μου να με χάσει. Στο μεταξύ, ο μικρόσωμος συνοδός μου δεν φαίνεται πουθενά...

Σε μια στιγμή, καθώς ο εχθρός περνά δίπλα μου, σηκώνομαι αμέσως και ορμώ πάνω του, χτυπώντας τον με ένα δυνατό λάχτισμα στο κεφάλι. Μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, εκείνος πετάγεται ξανά όρθιος σα να μην έχει συμβεί τίποτα. Ωστόσο, στο χέρι του δεν κρατά πια το όπλο αλλά την λευκή κύλικα. "Δεν χρειάζεται να συνεχίσεις τη μάχη. Αυτό σου ανήκει", μου λέει ήρεμα και μου προσφέρει το αγγείο που είναι γεμάτο νερό από την Άχρονη Πηγή. Τότε, το ξωτικό πετάγεται μπροστά σαν ελατήριο, μου αρπάζει το δοχείο από τα χέρια και το χώνει ανυπόμονα στο δισάκι του. "Εδώ θα είναι πιο ασφαλές, μέχρι να επιστρέψουμε", μου εξηγεί.

Κόσμος πολύς, ίσως ολόκληρος ο πληθυσμός των ξωτικών, μας περιμένει στις όχθες του μαύρου ποταμού. Απόλυτη, επιβλητική ησυχία απλώνεται, μόλις ο συνοδός μου βγάζει την κύλικα από το δισάκι του και μου την παραδίδει. Πλησιάζω στην όχθη και γέρνω το αγγείο αργά, διστακτικά. Τότε, ένα θαύμα συμβαίνει: Μόλις το διάφανο νερό της Άχρονης Πηγής ενώνεται με το σκοτεινό νερό του Ποταμού της Ζωής, γκρίζοι πυκνοί καπνοί εφορμούν και υψώνονται μέχρι τον ουρανό. Χωρίς να ακούγεται ήχος, με κομμένη την ανάσα, σκύβουν όλοι και κοιτάζουν το νερό που ρέει τώρα στο ποτάμι: είναι καθαρό και αστραφτερό σαν υγρό διαμάντι, που διασχίζει όλη τη χώρα γοργά, μεταφέροντας παντού ελπιδοφόρα μηνύματα. Όλος ο λαός πανηγυρίζει....

Τότε ακριβώς ξυπνώ, μέσα στο λεωφορείο για τη δουλειά, καθώς φθάνουμε στο τέρμα Ακαδημίας. Μια έντονη αίσθηση αισιοδοξίας και απορρόφησης με κατακλύζει, σα να έχω βιώσει αληθινά αυτή την εμπειρία, η οποία παραδόξως συνεχίζει να διαμορφώνεται ασυναίσθητα στο νου μου, καθώς περπατώ στο δρόμο: Το εξαγνισμένο νερό του Ποταμού της Ζωής εξακολουθεί να ταξιδεύει πέρα από το Βασίλειο των Ξωτικών, σε όλους τους γνωστούς κι άγνωστους τόπους της γης, φθάνοντας ακόμη και στις χώρες των ανθρώπων. Νιώθω ότι ο κόσμος μας έχει ήδη αρχίσει να καθαρίζει από το μίασμα του κακού και σιγά-σιγά όλα μεταβάλλονται καθώς το νερό της Άχρονης Πηγής γρήγορα θα έχει διαποτίσει τα πάντα...

Τραυματικό Καλοκαίρι

Δευτέρα, 21 Ιουνίου 1999

Σημαδιακά γενέθλια: Ανία στη δουλειά, ομοίως στο γυμναστήριο. Ο Ορέστης άφαντος. Η αδελφή μου με αγνόησε επιδεικτικά. Από τις φιλενάδες μου καμία δεν με θυμήθηκε. Το βράδι, η τηλεοπτική ταινία "Εφιαλτικά Νιάτα" ταιριάζει γάντι με την ψυχολογία μου.

Σήμερα, λοιπόν, κλείνω τα 36 μου χρόνια και δεν έχω καμία όρεξη να καλέσω κόσμο και να γιορτάσω με οποιοδήποτε τρόπο. Τι να γιορτάσω αλήθεια; Ότι έχω φτάσει 36 χρονών και δεν έχω πετύχει τίποτα στη ζωή μου; Ότι βρίσκομαι, ακόμη μια φορά, στο μηδέν; Ούτε έχω όρεξη να παραλάβω σαχλά δωράκια (μπιμπελό, γλάστρες, κλπ μαλακίες).

Γενικά περιφέρομαι σαν χαμένη, σαν να μην είμαι παρούσα στη ζωή μου, επειδή τα πιο πολλά γεγονότα που μου συμβαίνουν δεν με αφορούν. Τον περισσότερο καιρό προσπαθώ να υπομείνω την κάθε μία ανούσια μέρα.

Από την άλλη, όμως, δεν είμαι πια αυτό που ήμουν· μεγαλώνω και οι ανάγκες μου αλλάζουν: Δεν με συναρπάζει πλέον μια έξοδος με προβληματικές φιλενάδες, ούτε ν' ακούω διαλέξεις αμφίβολου εσωτερισμού. Θα με συνάρπαζε, πιθανότατα, μια έξοδος με τον Ορέστη. Πού είναι όμως; Εδώ και δυο βδομάδες έχει εξαφανιστεί.

Μετά το τελευταίο φιάσκο της μοίρας με τον Ορέστη, το έχω εμπεδώσει πλέον ότι δεν έχω τίποτα να περιμένω στο μέλλον. Η δεκαετία που πέρασε ήταν σαφώς η πιο ενεργητική της ζωής μου, ωστόσο δεν μου απέδωσε τίποτα τελικά...

Ακόμη μια φορά, βρίσκομαι σε ***κρίση:*** Πολλοί κύκλοι κλείνουν ταυτόχρονα στη ζωή μου, όλα γύρω μου γκρεμίζονται, το βλέπω, μα τίποτα καινούργιο δεν εμφανίζεται στη θέση τους. Έχω καταλήξει ξανά στο μηδέν· σύντομα θ' αναγκαστώ να ξεκινήσω πάλι από την αρχή, ψάχνοντας στα τυφλά για το επόμενο βήμα. Μπορώ να πω ότι: *Ικανή και αναγκαία συνθήκη*

για να μην συμβεί κάτι, είναι να το θέλω εγώ! Και δεν τολμώ καν να φανταστώ το μέλλον...

Ο φωτογραφικός φακός αποκαλύπτει, ίσως, ορισμένες βαθύτερες πτυχές του εαυτού μου, οι οποίες δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές εκ του φυσικού. Σε όλες τις φωτογραφίες μου αδυνατώ να χαμογελάσω, ενώ αποπνέω μια έντονη θλίψη, κάτι σαν *βαθύ πένθος, πιθανόν για κάποιον που έχω χάσει εδώ και πολλά χρόνια...*

Άλλοτε πάλι, επηρεασμένη από το πνεύμα της Νέας Εποχής, πασχίζω "να βιώνω το εδώ και τώρα" (ποιο τώρα;) ή αισθάνομαι την υποχρέωση να είμαι ευτυχής μόνο και μόνο επειδή είμαι υγιής. Ωστόσο, υγεία έχουν και τα πρόβατα, υγεία έχουν και οι κατσαρίδες! *Εφόσον, όμως, είμαι ανθρώπινο ον και όχι αμοιβάδα, η αλήθεια είναι η εξής: Αν δεν πραγματοποιήσω κάποιο μεγάλο όνειρο, αν δεν μου συμβεί κάτι αληθινά συναρπαστικό, η ζωή μου δεν αξίζει δεκάρα!*

Δεν ξέρω αν διαθέτω τα προσόντα ή την τύχη για να βιώσω κάτι αληθινά καταπληκτικό. Όμως, η ψυχή μου αδυνατεί να συμβιβαστεί με τη "νεκρική ακινησία". *Θέλω να μου συμβεί κάτι καλό, είτε το αξίζω είτε όχι!* Μόνο τότε θα ησυχάσω...

Τετάρτη, 23 Ιουνίου 1999

Διάφορα αξιοπερίεργα στο γυμναστήριο: Η Ελένη είναι μια κοντή, πλαδαρή, μαυριδερή Αλβανίδα (φαίνεται απο την προφορά), η οποία ισχυρίζεται ότι είναι Αγγλίδα και ότι εργάζεται σαν γραμματέας σε μεγάλη εταιρεία. Επιπλέον, έχει ήδη φθάσει στη μισή μαύρη ζώνη στο τεκβοντό, παρόλο που δεν μπορεί να κουνηθεί. Σήμερα ο δάσκαλος μας έβαλε να παλέψουμε μαζί. Εγώ άλλαζα συνεχώς θέσεις, οπότε εκείνη δεν μπορούσε να μου καταφέρει το παραμικρό χτύπημα. "Κάτσε σε μια μεριά για να κάνουμε τεχνική!" μου είπε νευρικά σε μια στιγμή. Υπάκουσα, μα ούτε και τότε κατάφερε να μου κάνει τίποτα (μιλάμε για εξπέρ, όχι αστεία).

Παρόλα αυτά, οι άλλοι μαθητές όχι μόνο δεν αμφισβητούν ποτέ τις ικανότητές της αλλά σπεύδουν να την υπερασπίσουν στην πρώτη ευκαιρία: "Μη τη βλέπεις έτσι την

Ελένη· είναι άσσος στις λαβές! Να σου κάνει λαβή η Ελένη, να σου έλθει ο ουρανός σφοντύλι!" μου είπε ξαφνικά η Νατάσα, η ξανθιά σταρ της τάξης, ενώ αλλάζαμε ρούχα στα αποδυτήρια μετά το τέλος του μαθήματος, χωρίς εγώ να έχω αναφέρει το παραμικρό για την Ελένη -ούτε για κανέναν άλλο συμμαθητή μας, άλλωστε. Απ' ό,τι φαίνεται, η εν λόγω ξανθιά παίζει ολοφάνερα το ρόλο της αρχηγού/επιτηρήτριας εκεί μέσα, όπως ακριβώς έκανε η Έλλη στου Νίκυ...

Σάββατο, 26 Ιουνίου 1999

Ευχάριστα γεγονότα σήμερα: Κατ' αρχήν, ο Νάσος έβγαλε επιτέλους το γύψο! Τώρα θα μπορεί να πατά το πόδι του αλλά θα χρειαστεί να χρησιμοποιεί πατερίτσες για λίγους μήνες. Επιπλέον, στο τεύχος Ιουνίου του περιοδικού "Φανταστικοί Κόσμοι" δημοσιεύτηκε το διήγημά μου "Περιπέτεια στο Βασίλειο των Νεκρών"...

Το βράδι έχω έξοδο με τη γνωστή παρέα: Την Ελένη, τη Νινέτα και την Ξανθή. Καταλήγουμε στο Cataralla, που είναι η αγαπημένη μας παραλιακή καφετέρια. Εξωτικό περιβάλλον, πανέμορφα χρωματιστά συντριβάνια κι ένα ενδιαφέρον απρόοπτο: Επίδειξη γνωστού οίκου μόδας (Ρωμανός), με γοητευτικά μανεκέν ντυμένα με αέρινα ενδύματα. Όσο διαρκεί, παρακολουθούμε με ενδιαφέρον χωρίς περιττές κουβέντες. Καλύτερα έτσι...

Πέμπτη, 1 Ιουλίου 1999

Το χρυσόψαρό μου, ο Μαθουσάλας, ψόφησε χθες σε ηλικία δύο ετών. Έτσι, κανονίσαμε σήμερα με την Ουρανία να πάμε στο Pet City για ν' αγοράσουμε χρυσόψαρα και γυάλες. Διάλεξα δυο ωραία ψάρια με πλουμιστή ουρά. "Μη τα ταρακουνάτε πολύ στο δρόμο, γιατί τα χρυσόψαρα παθαίνουν στρες", μας συμβούλεψε η πωλήτρια.

Φθάνοντας στο σπίτι μου, προσπάθησα ν' αδειάσω τα ψάρια μέσα στη γυάλα που έχω τοποθετήσει πάνω στον θερμοσυσσωρευτή. Τότε, όμως, το ένα μου έπεσε κατά λάθος πίσω από το σώμα! Είδα κι έπαθα να το βγάλω από κει! "Τι σοκ

για το καημένο το ψάρι!”, γελάσαμε με την Ουρανία.

Κατόπιν πιάνουμε συζήτηση σχετικά με διάφορα παράξενα κοινωνικά φαινόμενα, και κάποια στιγμή διατυπώνω την εξής αιρετική άποψη: “Στη ζούγκλα επικρατεί το πιο δυνατό ή το πιο έξυπνο ζώο. Ωστόσο, μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία επικρατεί ο πιο πουλημένος, αυτός που υπηρετεί τυφλά τα κυκλώματα. Οι φυσικές ικανότητες του ατόμου δεν παίζουν κανένα ρόλο. Αντίθετα, όσο πιο ικανός είναι κάποιος, τόσο περισσότερο τον πολεμά το ανθρώπινο κοπάδι!”

“Αυτό που λες είναι αναρχικό και ανατρεπτικό και να μη το λες! Είναι σα να λες πως ολόκληρη η κοινωνία είναι ένα τρελοκομείο!” μου απαντά η Ουρανία σοβαρά και αναγνωρίζω πως έχει δίκιο: Η ανθρώπινη κοινωνία δεν είναι ζούγκλα -μακάρι να ήταν. Είναι όντως ένα απέραντο τρελοκομείο – και δεν είναι καθόλου σοφό εκ μέρους μου να ασχολούμαι με τρελούς...

Σάββατο, 10 Ιουλίου 1999

Πεντάωρη εκδρομή στην πλαζ του Καβουρίου μαζί με την Αλίκη και τις φίλες της. Πρέπει να ομολογήσω ότι με ευχαριστεί περισσότερο να βρίσκομαι με την παρέα της αδελφής μου (άτομα απροβλημάτιστα αλλά χαρωπά), έστω κι αν με θεωρούν παρακατανιανή, παρά με τις φιλενάδες μου (άτομα "βαριά", βραδυκίνητα, χωρίς τη χαρά της ζωής μέσα τους). Τελικά, οι φυσιολογικές παρέες λειτουργούν πιο σωστά και διασκεδάζουν καλύτερα...

Κυριακή, 11 Ιουλίου 1999

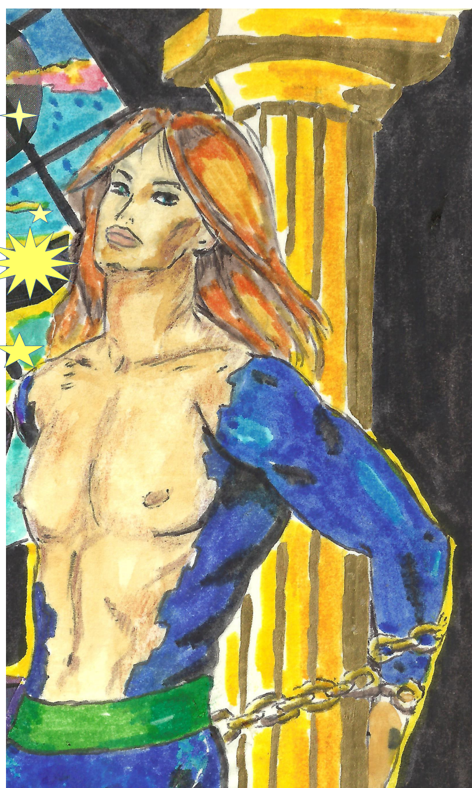
Ξέγνοιαστη πρωινή εξόρμηση στην πλαζ του Blue Rose μαζί με την αδελφή μου, τα παιδιά και μια συνάδελφό της, την Βάσσια. Νέα εμπειρία για μένα, οι βουτιές από την πλωτή εξέδρα...

Το βράδι συναντώ τη συνηθισμένη παρέα και καταλήγουμε σε μια ωραία καφετέρια στη Βουλιαγμένη. Κουβεντιάζουμε ζωηρά τρώγοντας το παγωτό μας, όταν ακριβώς δίπλα μας έρχεται και κάθεται ένα γραφικό ζευγαράκι: Εκείνη είναι εικοσάρα, μικροκαμωμένη, μάλλον χαζούλα, και

παραγγέλνει γλυκό. Εκείνος είναι 45ρης, βαρύμαγκας, με μουστάκι τσιγγελωτό, αναψοκοκκινισμένος και ανυπόμονος. “Τελείωνε με το γλυκό”, της κάνει μετά από κανένα πεντάλεπτο, κι εκείνη καταπίνει δυο-δυο τις μπουκιές. Στο μεταξύ, εμείς με το ζόρι κρατιόμαστε να μη μας πιάσουν τα γέλια. “Άντε, τελείωνε! Να πάμε βόλτα!” ξαναλέει εκείνος αυστηρά. Πέντε λεπτά αργότερα έχουν σηκωθεί κι έχουν πάει “βόλτα” -έτσι μπορέσαμε και μεις να σκάσουμε στα γέλια. Πάντως, η Ξανθή εξέφρασε κάποιον θαυμασμό για το εν λόγω αρσενικό: “Αυτός, πάντως, φαινόταν πολύ άνδρας, βρε παιδί μου!”

Δευτέρα, 12 Ιουλίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν περίεργο, διάφανο, φωτεινό χώρο. Το μέρος είναι πανέμορφο, γεμάτο κόκκινα λουλούδια. Ένα τεράστιο πορφυρό τριαντάφυλλο στη μέση διαχέει στο χώρο μια ρόδινη φωταύγεια που με γεμίζει ενέργεια.

Ξαφνικά, στη θέση του ρόδου, υπάρχει κάτι άλλο: Είναι ένας ιδιαίτερα ελκυστικός άνδρας, που μου ανακαλεί παράξενες μνήμες -*μοιάζει με τον Βένορ, κι εγώ είμαι πια η Σάντρα Άντερσον...*

Είναι ψηλός, με μυώδες σώμα, έχει μακριά ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια που με κοιτάζουν σαν γυάλινα. Η όλη εμφάνισή του φανερώνει άνθρωπο μαθημένο να απολαμβάνει την ισχύ, την εξουσία, περιπέτειες, μάχες και τη συντριβή των αντιπάλων του. Όχι, όμως, εδώ. Εδώ είναι αιχμάλωτος, δεμένος γυμνός με χειροπέδες πάνω σ' έναν λευκό

στύλο, δεν προσπαθεί πια να ξεφύγει...

Ορμώ πάνω του και απαιτώ το κορμί του, εκείνος κάνει να αντιδράσει στις διαθέσεις μου μα αυτό τον κάνει ακόμη πιο επιθυμητό, καθώς η αίσθηση της κατάκτησης με διεγείρει στο έπακρο. Απολαμβάνω το κάθε άγγιγμα στους δυνατούς ώμους, το ευρύ στήθος, ερεθίζω τις ρόγες του, τόσο αισθησιακά ευαίσθητες. Δεν μου αντιστέκεται πια, βογγάει από ικανοποίηση αλλά κι έκπληξη, καθώς τον φιλάω και τον δαγκώνω παντού, απολαμβάνοντας τον πόνο που μπορεί να νιώθει από τα νύχια και τα δόντια μου. Η σκέψη ότι αυτός ο επικίνδυνος άνδρας μου ανήκει, ότι μπορώ να τον χρησιμοποιήσω όπως ακριβώς μου αρέσει, ενώ αυτός παραδίνεται και απολαμβάνει την κατάσταση, απλά με τρελαίνει. Η ολοκλήρωση μαζί του είναι η πιο έντονη και θαυμάσια εμπειρία που έχω βιώσει ποτέ...

Όταν ξυπνώ, μια παράξενη ηρεμία και εξισορρόπηση με κατακλύζει: Για λίγα δευτερόλεπτα έχω την εντύπωση ότι πλέω μέσα σε μια φασματική αιθέρια λίμνη, η οποία ξεπλένει το σώμα και την ψυχή μου από την προηγούμενη έκρηξη πάθους και ανομολόγητων επιθυμών. Μετά, θλίψη. Θλίψη που όλα αυτά ήταν μονάχα ένα όνειρο, που έσβησε για πάντα...

Νωρίς το πρωί, πριν φθάσω στη δουλειά, πέρασα από ένα κοντινό μαγαζί και αγόρασα νέες τράπουλες του παιγνιδιού "Magic". Καινούργιες κάρτες, πρόσθετοι κανόνες, περισσότερη ποικιλία, ανυπομονησία να τις δοκιμάσω.

Το απόγευμα δεν πήγα στο γυμναστήριο, δεν δίνω δεκάρα για το τεκβοντό, ούτε έρχεται ο Ορέστης πια. Επισκέφθηκα την Πέρσα και παίξαμε "Magic" σαν υπνωτισμένες για τρεις ώρες, κάτω από το υποβλητικό φως των κεριών. Πολύ το φχαριστήθηκα! Στο κάτω-κάτω, αυτό μου δίνει η ζωή, αυτό απολαμβάνω. Γιατί να γυρίζω από δω κι από κει, σαν την άδικη κατάρα, κυνηγώντας μάταια πράγματα που δεν προορίζονται για μένα;

Θραύσματα μιας Ξεχασμένης Αλήθειας: Μια παλιά συνειδητοποίηση, που μάταια αγωνίζομαι από μικρή να ξεχάσω, επανέρχεται πανίσχυρη, ακόμη μια φορά: *Υπάρχει μια έντονη διαφορά, απροσδιόριστη αλλά αισθητή, ανάμεσα σε μένα και*

στους υπόλοιπους ανθρώπους! Δεν σκέφτομαι ούτε αισθάνομαι τα ίδια πράγματα όπως αυτοί, ποτέ δεν είχα τους ίδιους στόχους με αυτούς, δεν διαθέτω καν τα βασικά ανθρώπινα ψυχικά γνωρίσματα: κακία, πονηρία, λαγνεία.

Σε όλη μου τη ζωή αισθάνομαι φυλακισμένη μέσα σ' ένα ξένο σώμα, σ' έναν ξένο κόσμο. Όπου κι αν πάω, ό,τι κι αν κάνω, όσο κι αν προσποιούμαι ότι τάχα είμαι μια από αυτούς, η αλήθεια κυριαρχεί και στοιχειώνει κάθε στιγμή της ζωής μου: Εγώ είμαι διαφορετική από τους ανθρώπους. *Είμαι ξένη, εξωδιαστατική, εξωγήινη!*

Να γιατί κάνω διαρκώς "τρύπες στο νερό" και τίποτα δεν προχωρά στη ζωή μου, παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου: Οι γήινες, ανθρώπινες επιδιώξεις (σπουδές, επαγγελματική επιτυχία, χρήμα, έρωτας, διαιώνιση του ανθρώπινου είδους) δεν είναι για μένα. *Όλη μου η ζωή ως τώρα είναι χαμένος χρόνος.*

Να γιατί τίποτα δεν με γεμίζει πραγματικά, τίποτα δεν με πείθει ότι αξίζει τον κόπο.

Να γιατί μου είναι αδύνατο να ζευγαρώσω με γήινο άνδρα.

Να γιατί όπου κι αν πάω, όπου κι αν απευθυνθώ, στο τέλος με αποβάλλουν. Όσο για τις "φίλες" μου, πρόκειται πάντα για προβληματικά και απομονωμένα άτομα.

Να γιατί ποτέ και πουθενά δεν βρίσκω ένα σύμμαχο, ούτε καν μέσα στην οικογένειά μου.

Να γιατί ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα στόχος στα πυρά των άλλων – στα σχολεία, στις δουλειές, στις κοινωνικές συγκεντρώσεις, στα γυμναστήρια, παντού: Οι "συνάνθρωποι" ασυναίσθητα αντιλαμβάνονται τη διαφορά μου και, ως ζώα κοπαδιού που είναι, ενστικτωδώς επιτίθενται σε οτιδήποτε ξένο, πόσο μάλλον εξωγήινο. *Πάντα ήμουν μόνη εναντίον όλων.*

Οι άνθρωποι διαισθάνονται ασυνείδητα τη γενετική διαφορά μου, οπότε αυθόρμητα παγώνουν απέναντί μου ή με πολεμούν, όσο κι αν εγώ πασχίζω πάντα να διατηρώ τα προσχήματα και την ομαλότητα στις διαπροσωπικές μου σχέσεις. *Είμαι σαν ένα ψάρι της αβύσσου το οποίο, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, έχει καταλήξει να πλέει στα ρηχά, μαζί με τους σπάρους, προσπαθώντας μάλιστα να περνάει απαρατήρητο...*

Όλα αυτά τα χρόνια, με τη “μεταφυσική” και την “αυτογνωσία” το μόνο που έμαθα είναι πώς να υποκρίνομαι, κι αυτό μάλλον άσχημα. Οι ανθρώπινες μεταφυσικές θεωρίες, φιλοσοφίες, επιστήμες, δεν με καλύπτουν, δεν με βοηθούν, δεν μου δίνουν απαντήσεις. Πιθανόν οι ανωτέρω γνώσεις να είναι χρήσιμες για τους ανθρώπους, όχι όμως για μένα. Χρόνια τώρα αποπροσανατολίζομαι χαμένη μέσα σε όλα αυτά, προκειμένου να ανήκω κάπου, να μην νιώθω “μόνη”. Τόσα χρόνια αυταπάτη, στο όνομα της προσαρμοστικότητας...

Ευτυχία είναι να βρίσκεσαι στο στοιχείο σου, εγώ όμως βρίσκομαι πολύ μακριά από το στοιχείο μου. Ξέρω πως είμαι ξένη εδώ, μα δεν έχω ιδέα τι ακριβώς είμαι, ούτε πως κατέληξα εδώ, ούτε τι έχω έλθει να κάνω. Φαντάζομαι ότι υπάρχει μια ειδική “αποστολή” για μένα εδώ, μα ακόμη δεν έχω πάρει κανένα συγκεκριμένο σημάδι. Έτσι, περνάω το χρόνο μου περιμένοντας κι εφευρίσκοντας διαρκώς νέους τρόπους ώστε να γίνεται πιο υποφερτή η παραμονή μου στη γη και στην κοινωνία των εχθρικών για μένα ανθρώπων.

Το μόνο που αληθινά επιθυμώ είναι να φύγω, πολύ-πολύ μακριά από δω. Από την εποχή που ήμουν παιδί ακόμη, το πιο κρυφό όνειρό μου ήταν να έλθουν *κάποιοι* να με πάρουν μακριά, πέρα από τους γαλαξίες...

Παρασκευή, 16 Ιουλίου 1999

Εδώ και αρκετό καιρό διαισθάνομαι ότι στο χώρο της δουλειάς μου διακινείται μια υπόγεια, υφέρπουσα αρνητικότητα η οποία διαποτίζει όλο το κτίριο αλλά ιδιαίτερα τον δεύτερο και τον τρίτο όροφο, όπου έχω την τύχη να εργάζομαι τώρα...

Στο μεταξύ, η κατάσταση στη δουλειά πάει απο το κακό στο χειρότερο: Η Μάχη και ο Γρυπάρης με βομβαρδίζουν συνεχώς με προσβλητικές παρατηρήσεις και παραπονούνται ασταμάτητα για το παραμικρό. Αρχίζω να πιστεύω ότι οι δυο τους έχουν ξεκινήσει πόλεμο εναντίον μου, πιθανόν για να με αναγκάσουν να φύγω από την εταιρεία χωρίς αποζημίωση. Ακόμη, εδώ και κανένα δίμηνο, μόλις μπαίνει μέσα ο

Σπυρόπουλος εγώ τον χαιρετάω ευγενικά, εκείνος όμως κοιτάζει αλλού και παριστάνει πως δεν με άκουσε.

Ως συνήθως, εγώ εκεί μέσα δεν έχω κανέναν σύμμαχο. Οι υπόλοιποι συνάδελφοι με αποφεύγουν επιμελημένα και μου ρίχνουν περιφρονητικά βλέμματα. Κάποια στιγμή πήρε τηλέφωνο η κυρία Ιουλία και μόλις σήκωσα το ακουστικό -ως τηλεφωνήτρια που είμαι- εκείνη ζήτησε αμέσως την "Ανδρομάχη;!" -δήθεν ότι δεν αναγνώρισε τη φωνή μου. Την συνέδεσα αμέσως, οπότε απέφυγε να μου μιλήσει. Γύρευε τι έχει ακούσει για μένα...

Κατά τ' άλλα, εγώ εξακολουθώ να εκτελώ όλα μου τα καθήκοντα όσο καλύτερα γίνεται. Φροντίζω, όμως, αυτές τις μέρες, να τους μπαίνω στο μάτι φέρνοντας στο γραφείο δεκάδες φυλλάδια από ταξιδιωτικά πρακτορεία, τα οποία ξεφυλλίζω επιδεικτικά εκεί μπροστά τους, όποτε έχω ελεύθερο χρόνο. Από τις άγριες ματιές τους καταλαβαίνω ότι σκυλιάζουν *["πώς τολμά η δακτυλογράφος να ονειρεύεται διακοπές στην Ταϋλάνδη;"]* και πολύ το φχαριστιέμαι! Όταν, μάλιστα, τους λέω πως έχω αποφασίσει να πάω μια βδομάδα στο Παρίσι τον Αύγουστο, τους καταπίνουν όλοι τη γλώσσα τους...

Δευτέρα, 19 Ιουλίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Τελευταία μέρα στην Παγγαία, πριν τις διακοπές. Βρίσκω πολλά περιοδικά πάνω σε ράφια και διαλέγω ένα που έχει εξώφυλλο μια ασπρόμαυρη φωτογραφία της Μαρινέλλας και του Καζαντζίδη, από την εποχή που τραγουδούσαν μαζί. *Επαλήθευση: Στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού Nitro υπάρχει μεγάλη ασπρόμαυρη φωτογραφία των δύο τραγουδιστών.*

(Αφ)ορισμός της ζωής: Η Ζωή είναι μια πανίσχυρη, αόρατη, νοήμονα οντότητα, η οποία δεσμεύει "υλικό" από τα τέσσερα στοιχεία (αέρας, γη, νερό, φωτιά) αλλά κι από τα άυλα επίπεδα ("ψυχές"), προκειμένου να δημιουργεί φορείς (όντα) οι οποίοι θα την εκφράζουν στο υλικό πεδίο. Άρα, *το υλικό σώμα που διαθέτουν όλα τα ζωντανά όντα δεν είναι παρά μια φυλακή.*

Σκοπός της Ζωής είναι να εξαπλωθεί και να επικρατήσει σε όλο το ορατό σύμπαν. Έτσι, διαρκώς αναζητά τρόπους ώστε τα πλάσματα/φορείς της να προσαρμόζονται σε οποιοδήποτε φυσικό περιβάλλον. Η Ζωή ισχυροποιείται αριθμητικά με την αναπαραγωγή των όντων και επεκτείνεται συνεχώς σε όσο περισσότερα περιβάλλοντα μπορεί, χάρη στη γενετική διαφοροποίηση. Υπάρχουν αμέτρητα είδη ζωντανών οργανισμών πάνω στη γη, με διαφορετικές ή συχνά αντικρουόμενες επιδιώξεις, με διαφορετικό επίπεδο εξέλιξης· ωστόσο η αόρατη δύναμη που κινεί όλα τα όντα είναι πάντα η ίδια, δηλαδή η Ζωή. Από αυτή την άποψη, είμαστε όλοι Ένα, ως διαφορετικά πρόσωπα της ίδιας οντότητας (όπως τα κεφάλια μιας υπεργιγάντιας Λερναίας Ύδρας).

Ανάλογα με το φυσικό περιβάλλον όπου αναμένεται να εκδηλωθεί, η Ζωή κατασκευάζει τα αντίστοιχα προσαρμοσμένα όντα (πχ, τα ψάρια της αβύσσου είναι τυφλά). Η προσαρμογή παίρνει συνήθως εκατομμύρια χρόνια για να ολοκληρωθεί. Αν ένα συγκεκριμένο περιβάλλον αλλάξει απότομα, τότε τα όντα που ζουν εκεί δεν προφταίνουν να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες και εξαλείφονται. Άλλοτε, πάλι, δημιουργούνται γενετικές μεταλλάξεις, συχνά αποτυχημένες. Για παράδειγμα, αν ένα περιβάλλον γεμίσει ξαφνικά με ραδιενέργεια, η Ζωή προσπαθεί ν' αναδομήσει τις ήδη υπάρχουσες εκεί μορφές, έτσι ώστε να ταιριάζουν στις νέες συνθήκες. Να γιατί στη σημερινή εποχή ο καρκίνος βρίσκεται σε έξαρση: Ίσως πρόκειται για μια ασυνείδητη προσπάθεια μετάλλαξης των οργανισμών, έτσι ώστε να αντέχουν το σύγχρονο μολυσμένο και ραδιενεργό περιβάλλον της γης.

Η Ζωή επιβάλλει στα όντα/φορείς της διάφορους μηχανισμούς επιβίωσης, οι οποίοι εξασφαλίζουν την καλύτερη δυνατή εξάπλωσή της: Το δίκαιο του ισχυροτέρου (το λιοντάρι θα φάει την αντιλόπη, είτε της αρέσει της αντιλόπης είτε όχι), η λεγόμενη φυσική επιλογή (το αδύναμο ζώο δεν θα καταφέρει να ζευγαρώσει, είτε του αρέσει είτε όχι), κλπ. Όλοι αυτοί οι συχνά σκληροί νόμοι εξυπηρετούν στο έπακρο τα συμφέροντα της Ζωής. Στόχος του κάθε είδους, όπως και του κάθε όντος, είναι η

επιβίωση με κάθε τρόπο. Ωστόσο, αν κάποια στιγμή κριθεί ότι η θυσία ενός μικρότερου συνόλου θα αποβεί εις όφελος ενός μεγαλύτερου, τότε το μικρότερο σύνολο εξολοθρεύεται το γρηγορότερο δυνατόν. Γενικότερα, το ατομικό συμφέρον ενός ζωντανού όντος δεν έχει καμία αξία για την οντότητα Ζωή. Αν, για παράδειγμα, η Ζωή αποφασίσει ότι κάποιο είδος δεν εξυπηρετεί πια τους σκοπούς της, το είδος αυτό εξαλείφεται.

Η λεγόμενη “μοίρα” ή “τύχη” είναι, τελικά, η επιβολή των συμφερόντων της Ζωής πάνω σε κάθε πλάσμα ή πληθυσμό. Όταν κάποιος ατυχεί, αρρωσταίνει ή πεθαίνει, αυτό συμβαίνει επειδή έτσι συμφέρει τη Ζωή στη συγκεκριμένη στιγμή. Δεν υπάρχει κανένας άλλος “εσωτερικός” λόγος.

Από την άλλη πλευρά, όσο πιο εξελιγμένο είναι ένα ζωντανό ον, τόσο μεγαλύτερη αυτοσυναίσθηση (“εγώ”) αποκτά· αρχίζει, δηλαδή, να συνειδητοποιεί, όλο και περισσότερο, ότι υπάρχει και ότι αποτελεί μια μονάδα ξεχωριστή από τα υπόλοιπα όντα. Όσο περισσότερο συνειδητοποιεί την ατομική του ύπαρξη, τόσο πιο πολύ δρα για το δικό του συμφέρον και όχι της ομάδας. Ουσιαστικά, όσο ισχυρότερη είναι η αυτοσυναίσθηση, τόσο εντονότερα ένα μεμονωμένο ον αντιστέκεται στις επιταγές της Ζωής, ακολουθώντας πλέον τη δική του προσωπική πορεία. Βέβαια, αυτή η επανάσταση δεν είναι χωρίς συνέπειες: Η νοήμων οντότητα Ζωή αντιλαμβάνεται την απόσχιση του συγκεκριμένου όντος από το σύνολο των πλασμάτων, δεν το αναγνωρίζει πλέον ως “υπηρέτη” της, οπότε αρχίζει να του επιτίθεται και να το πολεμά με διάφορους τρόπους: κακοτυχίες, ατυχήματα, απόρριψη, κλπ...

Πέμπτη, 22 Ιουλίου 1999

Μέρα εξετάσεων στο τεκβοντό, στο Acron Gym. Εντέλει, κατάφερα να ξαναπάρω την κίτρινη ζώνη, παρόλο που ο δάσκαλος δεν φάνηκε τόσο ευχαριστημένος μαζί μου: “Υβόννη, ήσουν πολύ τρακαρισμένη! Και στην πρώτη άσκηση έστριψες το κεφάλι αριστερά αντί δεξιά!” μου είπε αυστηρά, καθώς μου παρέδιδε -μάλλον απρόθυμα- την πολύτιμη ζώνη, σα να μου έκανε χάρη. Ψιλοαπογοητεύτηκα· πίστευα πως τα είχα πάει

καλά στις εξετάσεις.

Αργότερα, επανέφερα τη σκηνή στο νου μου ξανά και ξανά, προσπαθώντας να καταλάβω πώς τα κατάφερα και γύρισα το κεφάλι από τη λάθος μεριά, στην πιο απλή άσκηση τεκβοντό που υπάρχει: Φέρνουμε το αριστερό πόδι και την αριστερή γροθιά τεντωμένα μπροστά· ο δεξής αγκώνας λυγισμένος πάει πίσω, το χέρι γροθιά. Ύστερα στρέφουμε τον κορμό και το κεφάλι προς τα δεξιά, με τα δυο χέρια τεντωμένα προς τα πίσω και, τέλος, το δεξί πόδι έρχεται μπροστά, κ.ο.κ. Απορία: Πώς τα κατάφερα εγώ κι έστρεψα τον κορμό και τα χέρια προς τα δεξιά αλλά το κεφάλι προς τα αριστερά; Αυτή η κίνηση είναι αφύσικη, δεν βγαίνει, πώς είναι δυνατόν να την έκανα; Την έκανα; "Σταμάτα! Είναι σα να σου λένε σταμάτα!" αποφάνθηκε ήρεμα η φίλη μου η Ουρανία όταν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Δευτέρα, 26 Ιουλίου 1999

Απόψε, μετά το μάθημα τεκβοντό, χωρίς καν εγώ να της απευθύνω το λόγο, η Νατάσα έσπευσε ξαφνικά να με νουθετήσει, μην τυχόν η νεοαποκτηθείσα κίτρινη ζώνη μου φουσκώσει τα μυαλά:

"Ε, καλά, πήρες την κίτρινη ζώνη μετά από έξι ολόκληρους μήνες που εξασκείσαι! Σιγά το πράγμα!"

"Τέσσερις μήνες έρχομαι εδώ, από το Απρίλιο!", της υπενθύμισα γελαστά.

"Έξι μήνες, έξι μήνες!" επέμεινε εκείνη, δήθεν στ' αστεία.

Όσο για το "παιδί-θαύμα", την Ελένη, σήμερα εμφανίστηκε στο μάθημα φορώντας μαύρη ζώνη, παρόλο που την ημέρα των εξετάσεων δεν είχε παρουσιαστεί καθόλου! *Εγώ, αυτοί και τα **μυστήρια...***

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 1999

Τελευταία μέρα στην Παγγαία πριν κλείσει η εταιρεία για διακοπές -όπως κάθε Αύγουστο. Ο Τάκης (δυσαρεστημένος υπάλληλος του βιβλιοπωλείου) με αποχαιρετά θλιμμένος: "Καλές διακοπές, Υβόννη, και σου εύχομαι του χρόνου να μη δουλεύεις πια εδώ μέσα!". Η ευχή του ακούστηκε παράξενη. *Τι*

ήταν τώρα αυτό; αναρωτήθηκα. *Προσωπικό παράπονο, φιλική συμβουλή ή πρόβλεψη;*

Σάββατο, 31 Ιουλίου 1999

Το απόγευμα πήγα επίσκεψη στη Λουίζα. Πίνοντας τον καφέ μας, μου εξήγησε τα εξής διαφωτιστικά που έχει διαβάσει σ' ένα βιβλίο παιδικής ψυχολογίας: "Η μνήμη των μικρών παιδιών είναι βραχυπρόθεσμη, δηλαδή δεν θυμούνται τίποτα μετά από δέκα λεπτά. Γι' αυτό τείνουν να επαναλαμβάνουν τις ίδιες σκανταλιές, παρά τις επανειλημμένες νουθεσίες των γονιών, ενώ παράλληλα δείχνουν αξιοσημείωτη ανευθυνότητα. Εκείνο που ενεργοποιεί τη μνήμη των παιδιών είναι ένα σοκ, όπως το ξύλο, για παράδειγμα. Τα παιδιά μαθαίνουν σταδιακά να συνδέουν μια συγκεκριμένη ανεπιθύμητη συμπεριφορά με το ανάλογο σοκ (ξύλο, μάλωμα, απόρριψη κλπ), οπότε αρχίζουν πλέον να θυμούνται και να κάνουν ό,τι μπορούν για να αποφύγουν το σοκ. Με αυτό τον τρόπο διαμορφώνουν σιγά-σιγά τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά τους!"

Άρα, λοιπόν, χρησιμοποιώντας ένα τέτοιο σύστημα αμοιβών και τιμωριών, η κοινωνία υποχρεώνει το άτομο να υιοθετεί συγκεκριμένα πρότυπα σκέψης, δράσης, αξιών, τρόπου ζωής, βιογραφίας:

Αν είμαι κακό (δηλαδή ανυπάκουο) παιδί, θα με δείρουν = πόνος, να το αποφύγω.

Αν είμαι κακός (δηλαδή όχι πλήρως αφιοσιωμένος) μαθητής, θα με κοροϊψεύουν, θα με απορρίψουν, θα μου βάλουν τιμωρία = πόνος, να το αποφύγω.

Αν πάω κόντρα στο σύζυγο, θα πέσουν σφαλιάρες ή θα με εγκαταλείψει = πόνος, να το αποφύγω.

Αν δεν δείχνω περισσή προθυμία στη δουλειά, θα με θεωρήσουν τεμπέλη, θα με παραγκωνίσουν, θα με απολύσουν, θα πεινάσω = πόνος, να το αποφύγω.

Αν πω στους άλλους ότι πιστεύω στα φαντάσματα ή στους εξωγήινους, θα με κοροϊδέψουν, θα με απομονώσουν, θα με κλείσουν σε τρελοκομείο = πόνος, ας το αποφύγω -κ.ο.κ.

Παρόμοιοι υποσυνείδητοι συλλογισμοί μας υποχρεώνουν

να ακολουθούμε συγκεκριμένα επιτρεπτά πρότυπα σκέψης και δράσης. Μέσω του πόνου, λοιπόν, εκπαιδευόμαστε καθημερινά, έτσι μας επιβάλλεται σταδιακά η "αρμόζουσα" ενήλικη συμπεριφορά, ο "σωστός" τρόπος ζωής αλλά και τα επιτρεπτά όρια της αντιληπτής πραγματικότητας.

Υποταγή - Η μέγιστη ανθρώπινη αρετή: Απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχει κανείς οτιδήποτε μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, είναι η απόλυτη αφοσίωση σε μια ιεραρχημένη ομάδα και, ουσιαστικά, σ' έναν αρχηγό. Ήδη από πολύ τρυφερή ηλικία, ακούς από παντού ότι πάνω απ' όλα οφείλεις να είσαι "χρήσιμος στην κοινωνία" και να υπολογίζεις το συμφέρον των άλλων πάνω από το δικό σου. Βέβαια, ο όρος "οι άλλοι" είναι υπερβολικά αόριστος: είναι εκ φύσεως αδύνατο να προσφέρεις σε όλους τους ανθρώπους της γης. "Οι άλλοι" τελικά καταλήγουν να είναι μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων: οικογένεια, εταιρεία, λέσχη, σύλλογος, θρησκευτική οργάνωση, κλπ. *Να γιατί ο "Ιανός" με απέβαλε μεθοδικά: επειδή δεν επέδειξα ποτέ στον "δάσκαλο" την αμέριστη υποταγή που εκείνος απαιτούσε.*

Αυτά που απαιτούν όλοι είναι: Το μυαλό σου, το χρόνο σου και, προπάντων, την ενέργειά σου. Όλοι ανεξαιρέτως απαιτούν αυτά τα τρία πράγματα από σένα: Όλο το χρόνο, όλη τη σκέψη, όλη την ενέργειά σου. Ο,τιδήποτε πράττεις ή σκέφτεσαι πρέπει ν' αποσκοπεί σ' έναν μονάχα συγκεκριμένο σκοπό, δηλαδή στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ομάδας. Βέβαια, κάθε ομάδα τυγχάνει να διοικείται από ένα αφεντικό, άρα ο τελικός δικαιούχος των κόπων σου είναι ουσιαστικά ένα άτομο -το "αφεντικό".

Όποιος δεν επιδεικνύει την αρμόζουσα μονομανή συμπεριφορά, τιμωρείται με απομόνωση, απόρριψη και αποτυχία στη ζωή. Άλλωστε, εκείνο που ενδιαφέρει πραγματικά τους εκάστοτε "αρχηγούς" δεν είναι η ποιότητα ή η ουσία ενός έργου αλλά η μετατροπή των ατόμων σε μάζα. Παραδείγματα:

Αν θες να σπουδάσεις, πρέπει να είσαι διατεθημένος να μελετάς επί 12-15 ώρες την ημέρα, χωρίς να διασπάται η προσοχή σου από κανένα άλλο ενδιαφέρον. Το τι θα σου μείνει

στο νου ύστερα από όλη αυτή την αποστήθιση, ή το πόσες γνώσεις απ' όλες αυτές που έμαθες θα σου χρειαστούν στ' αλήθεια, ελάχιστα ενδιαφέρει. Η πραγματική αγάπη για το αντικείμενο, η διάθεση για εξερεύνηση και γνώση, δεν παίζουν σχεδόν κανένα ρόλο. Εκείνο που πραγματικά μετράει είναι να μετατραπείς σ' ένα αυτόματο που εκτελεί άκριτα τις εντολές των ανωτέρων του. *Να γιατί εγώ δεν κατάφερα να σπουδάσω: Ήθελα μεν να γίνω αστρονόμος, ωστόσο δεν ήμουν διατεθημένη να μετατραπώ σ' ένα ρομπότ που μελετάει σκυφτό ατέλειωτες ώρες κάθε μέρα.*

Στον εργασιακό χώρο, για να σ' εκτιμήσουν τα αφεντικά πρέπει συνεχώς να αποδεικνύεις πως η εταιρεία είναι όλη σου η ζωή. Η ποιότητα της παραγωγής δεν απασχολεί ιδιαίτερα τα αφεντικά. Πολύ περισσότερο τους ενδιαφέρει η απόλυτη υποταγή του υπαλλήλου και η μετατροπή του σε ανδρείκελο, ρουφιάνο, γλύφτη, πόρνη, και τα συναφή. *Να γιατί εγώ πατώνω μονίμως στα επαγγελματικά: Δεν ζω για να δουλεύω, δουλεύω για να ζω, και αν είχα τη δυνατότητα δεν θα εργαζόμουν καθόλου! Η Μάχη, αντίθετα, παρόλο που δεν διαθέτει σπουδαία τυπικά προσόντα ούτε παράγει κανένα ουσιώδες έργο στην Παγγαία, ανεβαίνει ακάθεκτη στην ιεραρχία και πληρώνεται πολύ καλύτερα από μένα, επειδή ακριβώς η εταιρεία είναι γι' αυτήν το σύμπαν ολόκληρο, ενώ ο Σπυρόπουλος είναι ο Θεός.*

Αν θέλεις να σε υπολογίζει ο γκόμενος, οφείλεις να του δείχνεις ακατάπαυστα ότι είναι όχι απλά το πρώτο αλλά και το μοναδικό ενδιαφέρον στη ζωή σου. Ελάχιστα τον ενδιαφέρουν οι φυσικές σου δυνατότητες, το καλό σου DNA στο κάτω-κάτω, ή το πόσο σωστή σύζυγος και μητέρα μπορείς να γίνεις. Εκείνο που ζητάει στ' αλήθεια, είναι η απόλυτη υποταγή σου στη θέλησή του. *Να γιατί εγώ δεν καταφέρνω ποτέ να ξεκινήσω μια σχέση. Οι άνδρες μυρίζονται αμέσως ότι δεν μπορώ ούτε θέλω να τους προσφέρω την ψυχωτική υποταγή που απαιτούν. Γενικά, λοιπόν, απέτυχα στη ζωή μου επειδή δεν έδειξα την ολοκληρωτική υποταγή που μου απαιτούν οι κάθε λογής αρχηγοί...*

Η απαίτηση υποταγής στον αρχηγό αποτελεί έκφραση της αρχέγονης κτηνώδους βίας: Όποιος δεν υποτάσσεται στον

“ανώτερο”, δεν επιβιώνει. Αν επιθυμείς να έχεις μια στοιχειώδη θέση στην κοινωνία, θ' αναγκαστείς να υποταχθείς αργά ή γρήγορα. Άλλωστε, το “σύστημα” έχει τον τρόπο να σε κυκλώνει από παντού:

Αν θέλεις ν' αποκτήσεις δική σου οικογένεια, οφείλεις να ξεχάσεις οποιαδήποτε εξωσπιτική δραστηριότητα -πλην της δουλειάς. Είναι έτσι φτιαγμένες οι οικογενειακές δομές, ώστε αν διατηρεί κανείς σοβαρά ενδιαφέροντα εκτός σπιτιού, η οικογένεια διαλύεται αναπόφευκτα.

Αν δεν είσαι αφοσιωμένος σπουδαστής, σύντομα θα καταλήξεις εργάτης σε εργοστάσιο ή κλητήρας σε γραφείο. Εκεί, πάλι, γρήγορα θα διαπιστώσεις ότι αν δεν αφιερώσεις όλο τον εαυτό σου στην εταιρεία, αν δεν μετατραπείς σε ρομπότ (πχ δακτυλογράφοι που βγάζουν 10 σελίδες την ώρα, για να πάρουν 1000 δρχ), ακολουθεί ιεραρχική στασιμότητα και τελικά απόλυση ή εξώθηση σε παραίτηση. Ειδικότερα η εργασία είναι το χειρότερο είδος ωμής βίας, εφόσον ισοδυναμεί με την ισόβια απειλή: “Αν δεν κάνεις ό,τι σου λέω εγώ, θα πεθάνεις!”

Όσο για μένα, η δουλειά ήταν ανέκαθεν η πληγή της ζωής μου. Η αλήθεια είναι πως δεν γουστάρω να δουλεύω, ούτε στην Παγγαία, ούτε πουθενά αλλού. Δεν μου αρέσει καθόλου η δουλειά της γραμματέως, ούτε καμιά άλλη! Από τότε που ενηλικιώθηκα και αναγκάστηκα εκ των πραγμάτων να βρω στον εργασιακό στίβο, η δουλειά με εκνευρίζει, με καταθλίβει, με δυσαρεστεί. Εκείνο, όμως, που πραγματικά απεχθάνομαι, δεν είναι η ίδια η εργασία αλλά η υποχρεωτική συναναστροφή μου με κάθε καρυδιάς καρύδι, μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει. Χάνω υπερβολική ενέργεια, αντιμετωπίζοντας καθημερινά και υποχρεωτικά κάθε είδους ανώμαλους, ρουφιάνους, απατεώνες, πουτάνες. “Και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να τους αποφύγεις! Είσαι ακίνητος στόχος!”, όπως λέει η Μαρία Σχοινά. Όπως και να 'χει, εγώ δεν θα 'πρεπε να υπηρετώ τις εταιρείες. Δεν είναι αυτός ο προορισμός μου...

* * * *

Κυριακή, 1η Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δυο αντίπαλες κοσμικές δυνάμεις μάχονται σφοδρά. Επειδή από τη σύγκρουσή τους ολόκληρο το σύμπαν κινδυνεύει, τις φυλακίζω μέσα σε δυο σφραγίδες και τις τοποθετώ σ' ένα ειδικό πλαίσιο στον τοίχο. Με βοηθούν δυο άλλες γυναίκες· σύντομα, όμως, η μία από αυτές προδίδει τη συμμαχία μας. Η σφραγίδα χαλά, η πύλη ανοίγει και χάνεται, οι καταστροφικές δυνάμεις απελευθερώνονται.

Τώρα, εγώ και η άλλη είμαστε αιχμάλωτες μιας κακιάς μάγισσας. Μας λέει ότι το διπλανό δωμάτιο σύντομα θα γεμίσει νερό κι εκεί θ' αφήσει έναν καρχαρία. Ύστερα, το νερό και ο καρχαρίας θα συρρεύσουν μέσα στο δικό μας δωμάτιο. Αν δεν αφεθούμε να μας καταβροχθίσει το κήτος, το σύμπαν θα καταστραφεί από τη σύγκρουση των δυο ελεύθερων πια δυνάμεων. Ξέρω πως υπάρχει ένα χριστιανικό ξόρκι που λύνει τη μαγεία μα δεν το θυμάμαι και αγωνιώ.

Η ώρα φθάνει, η μάγισσα έρχεται, μα μου είναι ακόμη αδύνατο να θυμηθώ το ξόρκι. Έξω κάποιοι φωνάζουν και παραπονούνται για τη φασαρία, χωρίς να υποψιάζονται το παραμικρό για τον κίνδυνο που διατρέχουν. "Εσείς θα πεθάνετε και ο κόσμος επίσης!" απειλεί η μάγισσα, ενώ τώρα, μέσα από το τζάμι της πόρτας, όχι ένας αλλά δυο καρχαρίες διακρίνονται να κολυμπούν στο γεμάτο πια με νερό διπλανό δωμάτιο. Τότε, ξεσπώ σε γέλια. "Εσύ είσαι μόνο ένα όνειρο, κι εγώ ονειρεύομαι! Μόλις κλείσω τα μάτια μου, φεύγω από δω και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να μ' εμποδίσεις!" λέω θριαμβευτικά στη μάγισσα. Εκεινη με κοιτάζει ανέκφραστη, μάλλον δεν καταλαβαίνει τι εννοώ. Η δίφυλλη πόρτα του ροδόχρωμου κελιού μας ανοίγει αργά, άφθονο νερό ορμά μέσα, η ροή του ακούγεται επιθετική.

Κλείνω τα μάτια, πασχίζω να ξυπνήσω μα δεν τα καταφέρνω. Πριν καν ολοκληρωθεί η μεταφορά της συνείδησής μου στον υλικό κόσμο, απλώνω με πολλή δυσκολία το χέρι μου προς το λαμπατέρ. Προσπαθώ να το ανάψω, δεν υπακούει. Πρέπει όμως... Τελικά, τα καταφέρνω! Ξυπνώ εγκαίρως και ανάβω το φως, γεμάτη ικανοποίηση και απέραντη ανακούφιση. *Ίσως να έσωσα έναν κόσμο απόψε...*

Πέμπτη-Σάββατο, 5 έως 7 Αυγούστου 1999

Τριήμερες διακοπές στο Αγκίστρι, μαζί με τη μητέρα μου και τον ανηψιό μου το Νάσο ο οποίος περπατά ελεύθερα πια, χωρίς πατερίτσες και χωρίς να κουτσαίνει. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο μικρός κάνει διαρκώς σα νευρόσπαστο. Το πρόσωπό του είναι μόνιμα κόκκινο, τρίζει τα δόντια του με μανία και τρώγεται συνεχώς μαζί μου: Με βρίζει ασταμάτητα, ("γριά", "κακάσχημη", "απαίσια", "ποτέ δεν θα βρεις άντρα κλπ), με καταριέται ("να μην παντρευτείς ποτέ, να μην κάνεις παιδιά") και πάντα έχει έτοιμη μια κακεντρεχή απάντηση, σε περίπτωση που του αντιμιλήσω. "Αυτό μου έλειπε, να κάνω ένα παιδί-τέρας, σαν εσένα!" του λέω. "Αν κάνεις εσύ παιδί, θα είναι καθυστερημένο!" μου αντιγυρίζει όλο κακία.

Η μητέρα μου, όπως πάντα, παίρνει διαρκώς το μέρος του

και με επιπλήττει αυστηρά όποτε αναγκάζομαι ν' απαντήσω στις κακίες του: “Δεν ντρέπεσαι να τα βάζεις με το μωρό; Παιδάκι είναι κι έχει περάσει τόσα, τι τον συνερίζεσαι;”. Αλήθεια, πόσες ώρες μπορεί κανείς να υπομένει, σιωπηλός και ατάραχος, αλλεπάλληλες προσβολές και κατάρες που του εκτοξεύονται μέρα-νύχτα;

Παράλληλα, το 10χρονο “μωρό” δεν σταματά να απαιτεί συνεχώς να του αγοράζουμε παιγνίδια, παγωτά, γλυκά κλπ, ενώ βλαστημάει σαν φορτηγατζής όποτε του αρνούμαστε κάποιο πανάκριβο παιγνίδι. Όταν πηγαίνουμε σε εστιατόρια για φαγητό, απαιτεί να παραγγείλει δυο-τρία διαφορετικά πιάτα για πάρτη του, προκειμένου η μεγαλειότητά του ν' αποφασίσει ποιό απ' όλα θα φάει. “Πρέπει να χορταίνει και το μάτι!” υποστηρίζει με θράσος, ενώ η μητέρα μου σπεύδει να ικανοποιήσει με χαρά όσο το δυνατόν περισσότερες επιθυμίες του πρίγκηπα.

Όποτε πηγαίνουμε για κολύμπι στην ωραία πισίνα του ξενοδοχείου "Γιάννα", ο Θανάσης φροντίζει να τραβά συνεχώς τη γενική προσοχή, ουρλιάζοντάς μου αλλοπρόσαλλα όσο πιο δυνατά μπορεί: “Τώωωρα θείααααα! Βούτα τώωωρα! Τώωωρα!”, ενώ τρέμει σύγκορμος από τα νεύρα του. Όταν τελικά βουτάω τρέχει, πάντα ουρλιάζοντας, και πέφτει ακριβώς επάνω μου! Πλατσουρίζει υστερικά και καταβρέχει όλο τον κόσμο, ενώ τα κοροϊδευτικά χάχανά του αντηχούν παντού. Κάποιες φορές που η βουτιά μου δεν είναι τόσο καλή, μάλλον επειδή μ' έχει ζαλίσει με τις φωνές του, ουρλιάζει και γελά ακόμη πιο δυνατά, ώσπου βραχνιάζει: “Άααααχα χα χα! Ρεζίλι έγινες πάλι! Έλα, θείαααααα! Δοκίμασε ξανά! Τώωωρα! Τώωωρα!” Εννοείται ότι έχω γίνει περίγελως σε όλους τους λουόμενους, εκείνη την ώρα όμως αδυνατώ να το συνειδητοποιήσω καθώς ο Θανάσης γκαρίζει ακατάπαυστα μές τ' αυτιά μου και δεν μπορώ να σκεφθώ καθαρά. Απλά, προσπαθώ να διασκεδάσω λίγο...

Το Σάββατο αναχωρούμε για την Αίγινα, αρχικά για προσκύνημα στον Άγιο Νεκτάριο· λίγο μετά το μεσημέρι φθάνουμε στο οικόπεδό μου στην Κυψέλη. Μένουμε άναυδες, καθώς βρίσκουμε τον πατέρα μου να βολοδέρνει απεγνωσμένα

πασχίζοντας να στήσει ένα “κοτέτσι” από πισσόχαρτο, μίζερο και γύφτικο, στη θέση του εξοχικού που γκρέμισε το Μάιο! Τι ρεντίκολο! Τι γρουσουζιά! Της μητέρας μου παραλίγο να της έλθει ταμπλάς! Του βάζει αμέσως τις φωνές και τον αναγκάζει να σταματήσει επί τόπου τις οικοδομικές εργασίες, ενώ ο Θανάσης μειδιά κακόβουλα.

Εγώ, πάντως, δεν σκοτίζομαι ιδιαίτερα, εφόσον έχω πάψει προς πολλού να υπολογίζω αυτό το οικόπεδο. Εκείνο που με ενοχλεί περισσότερο, είναι ένας κόκκορας που λαλεί επίμονα, εκνευριστικά, ακατάπαυστα, από την ώρα που φθάσαμε. Μέχρι τις 5:30 που αποφασίζω να πάω μια βόλτα στην περιοχή, ο κόκκορας δεν έχει σταματήσει ούτε λεπτό να κακαρίζει αφύσικα. *Κι εγώ που νόμιζα ότι σ' αυτό το ερημικό μέρος θα έβρισκα την πολυπόθητη ησυχία που δεν υπάρχει στην γειτονιά μου... Μα πώς είναι δυνατόν, ο* ***Ηχητικός Πόλεμος*** *να με ακολουθεί παντού;* Όταν επιστρέφω στο οικόπεδο, γύρω στις 7:00, ο κόκκορας λαλεί ακόμη! Παραπονιέμαι για το θόρυβο, μα κανείς από την οικογένεια δεν δείχνει να ενοχλείται. Περισσότερο τους ενοχλούν τα παράπονά μου. Στο μεταξύ, έχω ήδη αποφασίσει να μην ξαναπατήσω το πόδι μου στην Αίγινα.

Παραδόξως, όμως, ο Θανάσης φαίνεται να έχει ηρεμήσει εδώ· τουλάχιστον δεν μας βλαστημάει όλη την ώρα. Είναι σα να βρίσκεται σε λήθαργο. Όσο για μένα, δεν νιώθω τόσο καλά: έχω έντονο πονοκέφαλο και ανεβάζω πυρετό, Αύγουστο μήνα! Όχι πως δεν καταλαβαίνω τι με αρρώστησε. Οι χειρότερες διακοπές της ζωής μου...

Τετάρτη, 4 Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Επίκειται πρόσκρουση της Γης με έναν αστεροειδή. Με έναν ειδικό καταπέλτη στέλνω βλήματα να τον χτυπήσουν. Αστοχώ δύο φορές, την τρίτη τα καταφέρνω -την τελευταία στιγμή. Ένας εξωγήινος πιο πέρα, στέκεται πλάι σ' ένα σπίτι και κρατά σημειώσεις. Πονηρά ρυθμίζει μια νέα πρόσκρουση, η οποία αποφεύγεται επίσης την τελευταία στιγμή...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βγαίνω από την Παγγαία και κατευθύνομαι σε μια ψηλή μάντρα, πίσω από την οποία βρίσκεται το Χρηματιστήριο. Διαβάζω μια λίστα με πέντε ή έξι ανοδικές εταιρείες: Colgate, Dux, Lux κ.ά. Αποφασίζω ν' αγοράσω δέκα μετοχές της Colgate έναντι 5,56 $, για να τις πουλήσω όταν θ' ανέβουν.

Ωστόσο οι δυο υπάλληλοι που εξυπηρετούν τον κόσμο μέσα σ' ένα τσιμεντολίθινο δωμάτιο, είναι απρόθυμοι να μου πουλήσει τις μετοχές και με στέλνουν σε άλλους, μάλλον ανύπαρκτους υπαλλήλους.

Θυμώνω και βγαίνω έξω, στο δρόμο, όπου συναντώ την Ανδρομάχη. Μου λέει ότι μπορώ να φύγω, δεν χρειάζεται πια να επιστρέψω στην Παγγαία. Όμως, έχω αφήσει την τσάντα μου εκεί. Όταν μπαίνω μέσα, ο Γρυπάρης απορεί που έλειπα, όμως εγώ δεν του δίνω σημασία. Πάω και κάθομαι σ' ένα θρανίο μαζί με τη Μαρία Σχοινά, η οποία δείχνει χαρούμενη που με βλέπει.

Επαλήθευση: Στα τέλη του μήνα συναντώ τη Μαρία Σχοινά, για πρώτη φορά μετά τις διακοπές της στην Αμερική. Μου είπε ότι δούλεψε εκεί για λίγες μέρες σε χρηματιστηριακή εταιρεία, όπου έβρισκε τις τιμές μετοχών στο κομπιούτερ...

Κυριακή, 8 Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η Τουρκία μας έχει κυρήξει τον πόλεμο. Το κακό αναμένεται να έλθει εδώ σύντομα. Βρίσκομαι στο Σύνταγμα και βλέπω στρατό να καταφθάνει από δύο πλευρές. Μόλις που καταφέρνω να φύγω από πίσω, αφού οι στρατιώτες κατακλύζουν τους κεντρικούς δρόμους.

Επαλήθευση; Αντί πόλεμος, δυνατός σεισμός στην Τουρκία στις 17 του μήνα, που αφήνει 40.000 νεκρούς. Δυο βδομάδες αργότερα, ο σεισμός φθάνει στην Αθήνα, όπου αφήνει καμιά εκατοστή νεκρούς. Αμέσως μετά το σεισμό, εγώ περπατώ στο Σύνταγμα...

Αναχώρηση για ***Κέρκυρα***, με εκδρομικό πρακτορείο, παρέα με τη φίλη μου τη Ντένια. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω πώς αποφάσισα να κάνω αυτό το ταξίδι: Έχω ξαναπάει στην Κέρκυρα, με το ίδιο πρακτορείο, μόλις τρία χρόνια πριν.

Άλλωστε, έχω προγραμματίσει να φύγω στις 20 του μηνός για το Παρίσι, πάλι μαζί με τη Ντένια. Μάλλον παρασύρθηκα από τη μανία μου να αποδράσω, όσο το δυνατόν περισσότερο, από την άχαρη καθημερινότητά μου.

Η διαδρομή, πάνω από δέκα ώρες με το πούλμαν μέχρι την Ηγουμενίτσα, μου φαίνεται ατέλειωτη, βαρετή, βασανιστική. Έχω λίγο πυρετό από χθες, το κεφάλι μου γυρίζει και δεν μπορώ πια να υπομείνω τον καυτό ήλιο που πέφτει στο παράθυρό μου. Κατεβάζω το sun-stop αλλά η Ρωσίδα βλάχα πίσω μου το ανεβάζει αμέσως -σκηνικό που επαναλαμβάνεται αμέτρητες φορές ώσπου να φθάσουμε στην Ηγουμενίτσα. Τα νεύρα μου...

Δευτέρα, 9 Αυγούστου 1999

Βόλτα στο Mon Repos, προσκύνημα στον Άγιο Σπυρίδωνα, μπάνιο στην Παλαιοκαστρίτσα. Καθώς κολυμπώ στα ρηχά, τυχαίνει να σκουντήσω δυο φορές κατά λάθος μια γυναίκα από το γκρουπ μας, ενώ πλατσουρίζουμε στην ακρογυαλιά. "Εμείς οι δυο όλο θα κουτουλάμε!" μου παραπονιέται με ύφος. Στις 3:00 το απόγευμα ακριβώς, σύμφωνα με τη διαταγή της ξεναγού, η Ντένια κι εγώ είμαστε πίσω στο πούλμαν. Με έκπληξη διαπιστώνω πως όλοι έχουν ήδη επιστρέψει στις θέσεις τους πριν τις 3:00, σαν παρακουρδισμένα ρομποτάκια, και μας αγριοκοιτάζουν επιτιμητικά. Η χοντρή ξεναγός σιγοντάρει δυο γέρους που γκρινιάζουν για την αργοπορία μας.
"Στις τρεις, δεν είπαμε;" απορώ, κοιτάζοντας το ρολόι μου.
"Ε, ναι!" παραδέχεται απρόθυμα εκείνη.

Το βράδι βγαίνουμε έξω με τη Ντένια για βόλτα στην πόλη της Κέρκυρας. Γυρίζουμε για λίγο στα στενά χωρίς ιδιαίτερη όρεξη, μέχρι που καθόμαστε βαριεστημένες σε μια καφετέρια στην κεντρική πλατεία, όπου ανταλλάζουμε ελάχιστες κουβέντες -η Ντένια δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα ομιλητική. Μια ιταλίδα ζητιάνα, δήθεν καλλιτέχνις, η οποία δίνει μαζί με άλλους μια σύντομη χορευτική παράσταση του κώλου μπροστά στην πλατεία, έρχεται και μας ζητάει λεφτά. Εμείς αδιαφορούμε

κι εκείνη μας βρίζει: “Antipatiche!”

Απώθηση. Όλο το βράδι ένιωθα μια *απώθηση,* μια υποβόσκουσα μα ισχυρή εκδίωξη -λες και όλος εκείνος ο κόσμος που διασκέδαζε να μη μας ήθελε ανάμεσά τους. Σηκωθήκαμε και φύγαμε μετά από καμιά ώρα και δυσκολευτήκαμε φοβερά να βρούμε ταξί για να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο. Επιπλέον, η παρέα μου αποδεικνύεται πιο βαρετή απ' όσο συνήθως, ενώ το υπόλοιπο γκρουπ παραείναι εχθρικό. Κάτι μου λέει ότι στο εξής οι διακοπές δεν θα είναι για μένα αυτό που ήταν...

Τρίτη, 10 Αυγούστου 1999

Μπάνιο στη Γλυφάδα, με την ωραία αμμουδιά και τα πράσινα άγρια βουνά τριγύρω. Συνέχεια στην πισίνα του ξενοδοχείου Royal. Ηλιοβασίλεμα ρομαντικό στον Πέλεκα. Γλυκό στο Κανόνι. Όλα καλά, όμως είμαστε πάντα η Ντένια κι εγώ. Δεν βλέπω να κολάμε με καμία άλλη παρέα στο γκρουπ και αναρωτιέμαι γιατί...

Τετάρτη, 11 Αυγούστου 1999

Σήμερα το μεσημέρι αναμένεται έκλειψη ηλίου, σε συνδυασμό με την περιβόητη ευθυγράμμιση των εννέα πλανητών του ηλιακού συστήματος -φαινόμενο που λαμβάνει χώρα μια φορά κάθε 2000 χρόνια. Πολλοί φοβούνται για επακόλουθες φυσικές καταστροφές σε όλη τη γη...

Νωρίς το πρωί παρακολουθούμε τη λιτανεία του Αγίου Σπυρίδωνα, μετά περίεργων εμποδίων και σχετικής νευρικότητας, ώσπου ξαφνικά χάνω τη Ντένια! *Πού να κρύφτηκε; Τώρα το πούλμαν θα φύγει χωρίς εμάς!* Ανησυχώ μέχρι την τελευταία στιγμή, ώσπου η φιλενάδα μου εμφανίζεται μέσα από κάποιο στενό, την ώρα ακριβώς που οι άλλοι αρχίζουν να επιβιβάζονται. Φαντάζομαι ότι πήγε βόλτα στα πέριξ μόνη της. Εντέλει, ορισμένοι αργούν περισσότερο από τη Ντένια και αναχωρούμε για τη Μεσογγή με είκοσι λεπτά καθυστέρηση. Παραδόξως, κανένας δεν διαμαρτύρεται για την αργοπορία.

Όταν φθάνουμε στον προορισμό μας, ο οδηγός ανακοι-

νώνει την ώρα της επιστροφής και ότι το πούλμαν θα στέκεται "εδώ από πίσω", δηλαδή σ' ένα πλαϊνό δρομάκι πίσω μας. Η παραλία αποδεικνύεται μέτρια και τίγκα στον κόσμο.

Την ώρα της έκλειψης, η ατμόσφαιρα βαραίνει και θαμπώνει περίεργα για λίγα λεπτά. Όσο για την περίφημη πλανητική ευθυγράμμιση, περνάει εντελώς απαρατήρητη -δεν ήλθε το τέλος του κόσμου, όπως φοβόνταν ορισμένοι. Ωστόσο, αισθάνομαι μια περίεργη ψύχρα στην ατμόσφαιρα, ένα σπάσιμο, μια αλλόκοτη εσωτερική ρήξη: *Μια αόρατη αλλά μοιραία αλλαγή στον κόσμο και σε μένα...*

Όταν έρχεται η ώρα, η Ντένια κι εγώ σηκωνόμαστε και πάμε να βρούμε το πούλμαν, στο σημείο που μας έχουν δείξει. Παραδόξως δεν υπάρχει τίποτα εκεί, οπότε βγαίνουμε στον κεντρικό δρόμο μήπως και το όχημα βρίσκεται κάπου εκεί. Στεκόμαστε και περιμένουμε λίγα λεπτά, ωστόσο το πούλμαν παραμένει άφαντο. Έτσι, αναγκαζόμαστε να επιδοθούμε σ' έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου για να βρούμε πού είναι κρυμμένο. Τελικά το ανακαλύπτουμε μέσα σ' ένα στενάκι, με δέκα λεπτά καθυστέρηση. Μόλις μπαίνουμε μέσα, με την ψυχή στο στόμα, όλο το γκρουπ αρχίζει να μας γιουχάρει! Μια απαίσια, ηχηρή οχλοβοή ακούγεται από παντού γύρω μας, καθώς προχωρούμε προς τις θέσεις μας. Κάτι κωλόγεροι ουρλιάζουν και μας κατηγορούν χολωμένοι ότι:

"Πάντα αργείτε! Επίτηδες το κάνετε!"

"Αυτό δεν είναι αλήθεια! Δεν έχουμε ξαναργήσει κι αυτή τη φορά καθυστερήσαμε επειδή δεν καταλάβαμε πού θα βρισκόταν το πούλμαν", διαμαρτύρομαι εγώ, όμως η φωνή μου πνίγεται μέσα σ' έναν ομαδικό βρυχηθμό αποδοκιμασίας, ενώ η Ντένια γελάει νευρικά. "Το πρωί, όμως, όπως και χθες βράδι, κάποιοι άλλοι άργησαν 20 λεπτά αλλά τότε δεν σας πείραξε καθόλου!" συνεχίζω.

"Ποιός άργησε μωρέ!" αναφωνεί ο νεαρός που κάθεται μπροστά μου, ο οποίος είχε αργήσει το πρωί.

Τότε, γυρνάω στη Ντένια και της λέω δυνατά, για να με ακούσουν όσο περισσότεροι γινόταν: "Όταν θα φθάσουμε στο ξενοδοχείο, θα σου εξηγήσω τι τους πειράζει πραγματικά όλους

αυτούς τους μορφονιούς!"
Κάποιοι πιθανόν να με άκουσαν και να έπιασαν το υπονοούμενο. Ωστόσο, δεν αντιδράει κανένας, μάλλον επειδή έπεσα διάνα.
"Μα εδώ μας είπαν να περιμένουμε;" ρωτώ ύστερα τη Ντένια.
"Καμία σχέση..." απορεί κι εκείνη.
Απ' όλους τους εκδρομείς του γκρουπ (καμιά πενηνταριά), μονάχα εμείς οι δυο δεν καταλάβαμε σωστά, μπερδευτήκαμε και αργήσαμε. ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Το ίδιο βράδι το πρόγραμμα έχει εκδρομή στο Ποντικονήσι. Όσο διαρκεί, νιώθω μια πρωτοφανή επιθυμία να προκαλέσω δήθεν ερωτικά όλους εκείνους τους γερομορφονιούς που μας γιουχάρισαν το μεσημέρι. Καταλαβαίνω ότι το μίνι φόρεμά μου τους τραβάει την προσοχή και οι συμβίες τους με αγριοκοιτάζουν. Πλάκα έχει...

Ύστερα, η Ντένια κι εγώ πάμε να παρακολουθήσουμε (μάλλον βαριεστημένα) το μπάρμπεκιου πάρτυ στο Corfu Holiday Palace. Όσο περνούν οι ώρες, μπορώ να ερμηνεύσω καλύτερα αυτή την πρωτόγνωρη "ρήξη" που αισθάνομαι διαρκώς μέσα μου, από τη στιγμή της έκλειψης και της πλανητικής ευθυγράμμισης. Κατ' αρχήν, αναγνωρίζω ότι αυτό το "σπάσιμο" δεν είναι παροδικό, πρόκειται για κάτι μόνιμο. Έτσι θα αισθάνομαι διαρκώς από δω και πέρα: *Δεν τους ανέχομαι άλλο. Δεν μπορώ πια να τους υποφέρω. Η παρουσία τους με ενοχλεί. Τους ανθρώπους εννοώ. Απλά δεν τους αντέχω πλέον...*

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 1999

Μπάνιο στο εντυπωσιακό Canal d' Amour στο Σιδάρι, όπου πάμε μόνες μας, χωρίς το γκρουπ. Ωραία περνάμε, όμως η Ντένια αδημονεί και με αναγκάζει να φύγουμε από την παραλία δυο ώρες νωρίτερα από την καθορισμένη ώρα, "για να μη χάσουμε το λεωφορείο". Πρώτα πάμε για φαγητό, τελειώνουμε γρήγορα και μετά περιμένουμε στη στάση επί μία ώρα, μέσα στον ήλιο.

Το απόγευμα πηγαίνουμε για κολύμπι στην πανέμορφη πισίνα του Corfu Holiday Palace, όπου προθυμοποιούμαι να κάνω μαθήματα κολύμβησης στη Ντένια. Ακόμη δεν έχει μάθει να κολυμπάει σωστά και τρομοκρατείται όταν δεν πατώνει. Μου τη δίνει ώρες ώρες, με το δεκάχρονο μυαλουδάκι της ("Δυο πενηντάρικα είναι εκατό δραχμές;), τις φοβίες της (μήπως πνιγεί σε μισό μέτρο νερό), τη μουγγαμάρα της.

Κι όμως: Παρόλο που δεν λέει και πολλά σαν παρέα, αποδεικνύεται πως είναι η πιο κατάλληλη συντροφιά για εκδρομή! Τουλάχιστον δεν αποφεύγει να δοκιμάζει καινούργια πράγματα και δεν μου σπάει διαρκώς τα νεύρα με ηλίθιες σπαστικές αντιρρήσεις. Απλά, αναρωτιέμαι: *Πρέπει να είναι κανείς καθυστερημένος για να βγάζεις λίγο άκρη μαζί του;*

Παρασκευή, 13 Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γοργόνα αποφασίζει να εκδικηθεί έναν αθάνατο τρίτωνα. Έτσι, αναθέτει σε μια άλλη γοργόνα, τη μάγισσα Hailey, να παρασύρει τον τρίτωνα στο χαμό. Μόλις αυτός της δίνει το χέρι του, εκείνη το φτύνει με αποστροφή. Έτσι, ο τρίτωνας γίνεται θνητός. Αργότερα, όμως, δηλώνει στο συμβούλιο των γοργόνων ότι συγχωρεί τη Hailey. Τότε εγώ του κάνω μια θετική νύξη για τη συγχώρεση, η οποία θα τον απαλλάξει από πολλές περιττές επόμενες ζωές. Οι άλλοι ζητούν το λόγο από τη μάγισσα: "Γιατί έκανες το αυτό στον τρίτωνα;" ⇑

... Οι υπόλοιπες μέρες περνούν με επίσκεψη στο Αχίλλειον, μπάνιο στο Μπαρμπάτι, ξανά στη Γλυφάδα, γλυκό στο Ποντικονήσι, γνωριμία με δυο αδελφές από το γκρουπ μας -μόλις το τελευταίο βράδι της παραμονής μας στην Κέρκυρα.

Επιστροφή στην Αθήνα, ξανά από την ίδια ατέλειωτη, βαρετή διαδρομή. Αμφιβάλλω αν θα επαναλάβω ποτέ μια παρόμοια εξόρμηση: Έχω την εντύπωση ότι τα ταξιδιωτικά πρακτορεία λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν και οι αιρέσεις, εφόσον επιβάλλουν -με πλάγιο τρόπο- την κοπαδοποίηση και την υποταγή: "Θα πάτε από δω ως εκεί, όχι παραπέρα, θα φάτε σ' αυτό ακριβώς το εστιατόριο, και στις 3:30

ακριβώς θα είστε όλοι πίσω χωρίς δευτερόλεπτο καθυστέρηση”. Οι εκδρομείς, σαν κουρδισμένα ρομποτάκια, υιοθετούν όλοι μαζί την ίδια σκέψη, την ίδια κίνηση, την ίδια υπακοή στην ανελιξία ενός ουσιαστικά φασιστικού καθεστώτος: Τα εκδρομικά προγράμματα είναι αφύσικα φορτωμένα κι εξοντω-τικά, ενώ φροντίζουν ν' ακολουθούν πάντα τη μεγαλύ-τερη δυνατή απόσταση ανάμεσα σε δυο προορισμούς. Αυτό επειδή στόχος δεν είναι τάχα “η ικανοποίηση των πελατών” αλλά η εξουθένωση και αποχαύνωση των “προβάτων”...

Παρασκευή, 20 Αυγούστου 1999

Αναχώρηση αεροπορικώς για το ***Παρίσι***, πάλι μαζί με τη Ντένια, πάλι με γκρουπ. Άφιξη στο ξενοδοχείο Verlain, κοντά στην πλατεία Republique, κατά το μεσημέρι. Ακολουθεί κρουαζιέρα στον Σηκουάνα, ύστερα βόλτα στην πλατεία της Μονμάρτης και επίσκεψη στην κατάλευκη εκκλησία Sacre Coeur.

Σαββατοκύριακο, 21-22 Αυγούστου 1999

Το πρωί του Σαββάτου έχουμε επίσκεψη στο εντυπωσιακό παλάτι των Βερσαλλιών: Πολυτελείς εσωτερικοί χώροι με μεσαιωνικά έπιπλα, ωραίοι πίνακες ζωγραφικής, περίτεχνα φιλοτεχνημένες οροφές με χρυσά γύψινα περιγράμματα. Ακολουθεί επίσκεψη στην επιβλητική εκκλησία της Notre Damme. Την Κυριακή έχουμε επίσκεψη στο Λούβρο, ύστερα στον Πύργο του Άιφελ, και τέλος στην Αψίδα του Θριάμβου. Θα περπατήσουμε στα Ηλύσια Πεδία ως την Πλατεία Concord και θα πάρουμε τον καφέ μας σε μια συμπαθητική καφετέρια της λεωφόρου. Το Παρίσι μου αρέσει πολύ...

Όλα καλά, όμως η φιλενάδα μου συνεχίζει να με εκνευρίζει καθώς φαίνεται εντελώς ανίκανη να πάρει μόνη της την παραμικρή πρωτοβουλία ή να εκτελέσει τον πιο στοιχειώδη μαθηματικό υπολογισμό: Αδυνατεί να κυκλοφορήσει μόνη της, χάνεται στους δρόμους, τα δρομολόγια του μετρό τη μπερδέυουν απίστευτα, η μετατροπή των φράγκων σε δραχμές της φαίνεται βουνό. Αυτό σημαίνει πως εγώ είμαι υποχρεωμένη

να σκέφτομαι για λογαριασμό της και να της εξηγώ τα πάντα σα να είναι κανένα τετράχρονο μόμολο. Περίεργο, πάντως: Όποτε βρισκόμαστε στην Αθήνα για καφέ, δεν μου δίνει την εντύπωση τόσο καθυστερημένης...

Δευτέρα, 23 Αυγούστου 1999

Εκδρομή στα Κάστρα του Λίγηρα, επίσκεψη στο Chambord. Ακολουθεί βόλτα στη γραφική πόλη Blois, φαγητό (μετ' εμποδίων, είδαμε και πάθαμε να βρούμε τον σερβιτόρο) έξω από το ομώνυμο κάστρο. Απέναντι ακριβώς από το κάστρο του Blois υπάρχει το Σπίτι της Μαγείας, εντυπωσιακή ατραξιόν για παιδιά, με ιδιότυπη διαφημιστική παράσταση: Έξι μηχανικοί δράκοι προβάλλουν τα κεφάλια τους έξω από τα παράθυρα και "τραγουδούν" με βρηχθυσμούς, στο ρυθμό μιας παράξενης μουσικής. Αργότερα, ακολουθεί βόλτα στην πόλη Ambroise. Για λίγη ώρα, στέκομαι και ρεμβάζω με θέα τα ήσυχα νερά του Λίγηρα...

Τρίτη, 24 Αυγούστου 1999

Εκδρομή στη Ντίσνεϋλαντ. Χαρμόσυνη ατμόσφαιρα, επιστροφή στην παιδική ηλικία, παραμυθένιο περιβάλλον, απίθανες ουρές (περίπου μια ώρα σε κάθε παράσταση) και μια συνειδητοποίηση: *Πόσο όμορφες θα μπορούσαν να είναι οι πόλεις μας αν κάποιοι το επέτρεπαν...*

Προλάβαμε και απολαύσαμε τα εξής: It's a Small World, Pirates of the Caribbean (δυο φορές), The House of Peter Pan (καλό αλλά λίγο), Big Thunder

Mountain (τρενάκι που τρέχει πάνω σε βράχους), Scull Rock, Visionarium (δεν ξετρελάθηκα), βαρκάδα σε ποταμόβαρκα της Άγριας Δύσης (η αναμονή μιάμιση ώρα δεν πολυάξιζε τον κόπο). Συνολικά, η όλη εμπειρία στη Disneyland ήταν απλά συναρπαστική...

Τετάρτη, 25 Αυγούστου 1999

Εκδρομή στη Νορμανδία, μαζί με το γκρουπ. Η Ντένια δεν ακολουθεί αυτή τη φορά, προτιμά να μείνει στο Παρίσι και να ξαναπάει στα μαγαζιά. Καλύτερα· κάπου ανυπομονούσα να ξεφορτωθώ αυτήν και το παιδικό, ανήμπορο μυαλουδάκι της. Μου δίνει την εντύπωση πως δεν μπορεί να κάνει ούτε βήμα χωρίς στενή καθοδήγηση...

Πρώτη στάση στην πόλη Honfleur, γραφικό ψαροχώρι στις όχθες του Σηκουάνα, με γυρτές σκεπές και πολλά λουλούδια παντού. Φροντίζω ν' αποκοπώ από τους υπόλοιπους, με σκοπό να εξερευνήσω ανενόχλητη το μέρος τις δυο ώρες που θα μείνουμε εκεί. Όμως, μια αναπάντεχη μπόρα με αναγκάζει να γυρέψω καταφύγιο σε ένα τοπικό εστιατόριο, όπου έχουν μαζευτεί και οι υπόλοιποι. Το γεύμα (ψαρόσουπα με κρουτόν, σολωμός με πατάτες τηγανιτές, μηλόπιττα) στοιχίζει 80 γαλλικά φράγκα. Το γκαρσόνι δεν έχει να χαλάσει το χαρτονόμισμά μου των 200 φράγγων, οπότε αναγκάζομαι να δανειστώ χρήματα από την κυρία Χρήστου.

Κάπου εδώ αρχίζει να χαλά η συνταγή και να με κυριεύει το άγχος: Η εν λόγω κυρία διαμένει σε άλλο ξενοδοχείο και αύριο το πρωί αναχωρούμε για την Αθήνα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να χαλάσω το 200ρικο μέχρι το βράδι που θα επιστρέψουμε στο Παρίσι, αλλιώς δεν θα καταφέρω να ξεπληρώσω το χρέος.

Δεύτερη στάση στη Dauville, μόνο για μία ώρα. Η φαντασμαγορική πόλη με τα κουκλίστικα πολυτελή κτήρια, τα πανάκριβα μαγαζιά, τη λειτουργική ρυμοτομία, το άφθονο πράσινο και την άψογη καθαριότητα, με καταπλήσσει πραγματικά. Όπως μας πληροφορεί η ξεναγός, πρόκειται για θέρετρο πλουσίων. Εδώ έρχονται για διακοπές διάσημοι αστέρες του κινηματο-

γράφου και της μουσικής, όπως η Μαντόνα και ο Μάικλ Τζάκσον.

Ωστόσο, εγώ δεν μπορώ να επιδοθώ άμεσως στην εξερεύνηση της πόλης. Με το που φθάνουμε εκεί, τρέχω στο κοντινό καζίνο μήπως και μου χαλάσουν το 200φραγκο. Δεν μου κάνουν τη χάρη, ούτε όταν τους λέω ότι σκοπεύω να παίξω. Βγαίνω έξω και αρχίζω να περιδιαβαίνω αλαφιασμένη τους δρόμους, ψάχνοντας απεγνωσμένα για κανένα μπακάλικο, ψιλικατζίδικο, καφετέρια, κάποιο φυσιολογικό μαγαζί, τέλος πάντων. Τζίφος. Τέτοιου είδους καταστήματα δεν υπάρχουν στη Dauville. Θαυμάζω όσο μπορώ τις ομορφιές γύρω μου και -πάντα αγχωμένη- συνειδητοποιώ ότι οι πλούσιοι γνωρίζουν τη σημασία της ομορφιάς και της αρμονίας, γι' αυτό και τις επιδιώκουν στις δικές τους πόλεις. Οι περισσότεροι φτωχοί, κάτοικοι απαίσιων τερατουπόλεων, δεν διαννοούνται καν ότι υπάρχουν μέρη σαν τη Dauville.

Εντέλει καταλήγω, μάλλον απογοητευμένη, στην τριών χιλιομέτρων οργανωμένη παραλία με την ξανθή άμμο και τη σκουρόχρωμη, μουντή θάλασσα. Μόνο εκεί κατορθώνω επιτέλους να χαλάσω το περίφημο 200φραγκο και να βρω τους υπόλοιπους, ώστε να ξεπληρώσω το χρέος μου.

Με όλο αυτό το κυνηγητό, ζήτημα είναι αν σεργιάνισα 20 λεπτά στην υπέροχη πόλη. Την υπόλοιπη ώρα την έφαγα στο ηλίθιο καζίνο και στην παραλία. Τέτοιες πλαζ, ή ακόμη καλύτερες, έχουμε και στη Γλυφάδα. Η ουσία είναι ότι μια σειρά από απανωτές δαιμονικές ***συμπτώσεις*** μ' εμπόδισαν να χαρώ εκείνη τη μία ώρα που είχα στη διάθεσή μου για ν' απολαύσω την ανεπανάληπτη Dauville:

1/ Πιάνει αναπάντεχη μπόρα στην Honfleur και αναγκάζομαι να τρέξω στο εστιατόριο με τους άλλους.

2/ Ο σερβιτόρος δεν έχει να μου χαλάσει το χαρτονόμισμα των 200 FF.

3/ Η κυρία Χρήστου, η οποία είναι η μόνη απ' όλο το γκρουπ που μπορεί να μου δανείσει χρήματα, διαμένει σε άλλο ξενοδοχείο.

4/ Αύριο πρωί φεύγουμε από τη Γαλλία, οπότε δεν θα έχω την

ευκαιρία να την ξαναδώ για να ξωφλήσω το χρέος μου· άρα, αυτό πρέπει να γίνει σήμερα.
5/ Στη Dauville δεν υπάρχουν συνηθισμένα καταστήματα, παρά μόνο επώνυμες μπουτίκ.
6/ Έτσι, αναγκάζομαι να σπαταλήσω την περισσότερη ώρα στην πλαζ, επειδή μόνο εκεί υπάρχουν απλά μαγαζιά για τουρίστες.

Πέρα απ' αυτά: Όση ώρα έμεινα στη Dauville, δεν έπαψα στιγμή να νιώθω μια απροσδιόριστη μα έντονη αίσθηση εκδίωξης. Λες και όλο εκείνο το εξαίσιο, αριστοκρατικό περιβάλλον να απωθούσε την παρουσία μου εκεί, σαν να μην είχα εγώ το δικαίωμα να το χαρώ ούτε για μια ώρα σε ολόκληρη τη ζωή μου...

Όταν επέστρεψα το βράδι στο ξενοδοχείο, η Ντένια μου ανακοίνωσε ότι πέρασε ευχάριστα την ημέρα της τριγυρνώντας στα μαγαζιά. Ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε το γεγονός ότι κατάφερε να κινηθεί μόνη της στον δαιδαλώδη υπόγειο σιδηρόδρομο του Παρισιού, χωρίς τη δική μου επιτήρηση και χωρίς να χαθεί πουθενά. Άρα δεν είναι τόσο χαζή όσο θέλει να δείχνει· απλώς, της αρέσει να αναθέτει στους άλλους την φροντίδα για όλα -όπως κάνουν τα παιδιά...

Πέμπτη, 26 Αυγούστου 1999

Το πρωί πηγαίνουμε στα μαγαζιά ATAC και Lafayette για ν' αγοράσουμε σουβενίρ. Ακολουθεί βόλτα στους κήπους Luxemburg με το ωραίο παλάτι, το μεγάλο τετράγωνο παρτέρι με τα πολύχρωμα λουλούδια, τη στρογγυλή λιμνούλα με τις πάπιες, τα βαρκάκια, το συντριβάνι. Επιστροφή στο ξενοδοχείο Verlain και αναμονή ως τις 6:30, οπότε έρχεται το πούλμαν που θα μας πάει στο αεροδρόμιο.

Ήδη νοσταλγώ τις όμορφες διακοπές μου στη Γαλλία. Δεν ξέρω αν θα ξαναπώ ποτέ τόσο ωραίο ταξίδι. Μια εποχή φεύγει οριστικά -το νιώθω...

* * * *

Σάββατο, 28 Αυγούστου 1999

Πολύωρη έξοδος - "σεμινάριο" με τη φίλη μου Μαρία Σχοινά, πρώτα για καφέ και μετά για φαγητό, ως συνήθως. Δεν βαριέμαι ποτέ μαζί της, επειδή είναι η μόνη που ακούει ό,τι έχω να πω με ενδιαφέρον και κατανόηση: "Μα τι παιδί είναι αυτός ο Νάσος! Πρόκειται για πνεύμα του κακού! Σου ρούφηξε όλη σου την ενέργεια!" απορεί αυθόρμητα όταν της διηγούμαι τις περιπέτειές μου στο Αγκίστρι.

Λοιπόν, έχει δίκιο! Το μικρό νευρόσπαστο μου απορροφά διαρκώς ενέργεια με την ακατάπαυστη φασαρία του (χτυπά συνεχώς πόρτες, έπιπλα, σίδερα, ή ουρλιάζει χωρίς λόγο) και τις κακίες που μου εκτοξεύει κάθε λίγο και λιγάκι. Καλή κουβέντα δεν χρωστάει ποτέ. Έχω βαρεθεί πια το πονηρόκακο βλέμμα του, τις ατέλειωτες απαιτήσεις του, τις κακόβουλες σπόντες του, τις πατερίτσες του -που εξακολουθεί να τις γυροφέρνει, έτσι ώστε να τον λυπούνται και να τον δικαιολογούν όλοι.

Η παρουσία του και μόνο με εξουθενώνει, με ρίχνει ψυχολογικά και ενεργειακά, όσο κι αν προσπαθώ να μένω ανεπηρέαστη. Θα έλεγα ότι το εν λόγω ον καταφέρνει να επηρεάζει με τρόπο εξαιρετικά αρνητικό τους γύρω του, δρώντας σ' ένα βαθύτερο, ασυνείδητο επίπεδο.

"Εκπέμπεις μια έντονη αρνητικότητα", συνεχίζει η Μαρία, "επειδή δέχεσαι διαρκώς πολλά αρνητικά πυρά, τα οποία πλέκουν γύρω σου ένα παγερό δίκτυο που πολύ δύσκολα διασπάται!"

"Και αν διασπάται καμιά φορά, αυτό δεν είναι για πολύ", παραδέχομαι.

"Λίγο ο ένας, λίγο ο άλλος το δίκτυ πλέκεται διαρκώς γύρω σου", μου επισημαίνει.

Πράγματι, συχνά νιώθω σα να είμαι πιασμένη σε ιστό αράχνης: Όσο περισσότερο πασχίζω ν' απελευθερωθώ, τόσο αυτός πλέκεται γύρω μου ισχυρότερος.

Κατόπιν αρχίζουμε να συζητάμε για τη σχέση μου με την Αλίκη, η οποία ανέκαθεν με ανταγωνίζεται και με περιφρονεί: "Μήπως η αρνητική δύναμη που μπλοκάρει τη ζωή σου σε υλικό αλλά και σε εσωτερικό επίπεδο, είναι η αδελφή σου;"

αναρωτιέται η Μαρία. Αρχικά ξαφνιάζομαι, ωστόσο δεν μπορώ ν' απορρίψω την ιδέα. Άλλωστε, από μικρή είχα πάντα την αίσθηση ότι από τότε που γεννήθηκε η Αλίκη άσπρη μέρα δεν έχω δει. Επιπλέον, είναι αλήθεια ότι η σταρ της οικογένειας δεν χάνει ευκαιρία να μου εκτοξεύει απανωτές ψυχικές επιθέσεις με υποτιμητικές προσβολές, τις οποίες εγώ ως πρόσφατα έπαιρνα αψήφιστα και τις θεωρούσα αθώες ή αστείες: "Με τα χάλια που έχεις, πώς είναι δυνατόν να γυρίσει να σε κοιτάξει ένας άνδρας;" ... "Αν εγώ είχα τα δικά σου χάλια, δεν θα έβγαινα καν έξω στο δρόμο!" ... "Ώστε διατηρείσαι ακόμη ακμαία; Και ως πότε νομίζεις ότι θα είσαι ακμαία;" Άλλοτε, πάλι, εκφράζει στα ίσα τον κρυφό της πόθο να μείνω γεροντοκόρη και άτεκνη, ώστε τα κουτσούβελά της να κληρονομήσουν την όποια περιουσία μου. Παρόλα αυτά, αντί να με καλοπιάνουν λίγο, με βρίζουν και με προσβάλλουν συνεχώς. Τόσο ηλίθια με θεωρούν!

Πέρα απ' αυτά: Εγώ θα μπορούσα κάλλιστα να μένω μαζί με τους γονείς μου και να νοικιάζω το σπίτι μου έναντι 120.000 δρχ το μήνα. Ωστόσο, αυτό δεν γίνεται επειδή τα ανήψια μου ουσιαστικά τα μεγαλώνει η μητέρα μου και είναι υπερβολικά θορυβώδη και ανεξέλεγκτα. Στις προάλλες, όταν εξήγησα στη μαμά ότι εξαιτίας των κακομαθημένων εγώ χάνω 120.000 δρχ (ενοίκιο) + 30.000 δρχ (φως-νερό-τηλέφωνο) = 150.000 δρχ μηνιαίως, εκείνη με κοίταξε αδιάφορα και είπε:
"Δεν πειράζει! Τα παιδιά νά 'ναι καλά!"
"Η ζωή σου είναι κόλαση!" καταλήγει η Μαρία, μόλις τα ακούει όλα τούτα. Δίκιο έχει, ακόμα μια φορά...

Παρασκευή, 3 Σεπτεμβρίου 1999

Οι διακοπές έχουν δυστυχώς τελειώσει και τώρα βρίσκομαι ξανά πίσω στη δουλειά, στη ρεσεψιόν της Παγγαίας. Ξαφνικά, χτυπά το κουδούνι, ανοίγω και μπαίνει μέσα η Μαρία Μπονάνου καμαρωτή, κρατώντας μια χαρακτηριστική τσάντα ώμου από τη Ντίσνεϋλαντ! "Απ' ό,τι βλέπω, πήγες και συ στο Παρίσι αυτό το καλοκαίρι, όπως κι εγώ!" αναφωνώ έκπληκτη αλλά με πλατύ χαμόγελο. Η Μαρία μου εξηγεί ότι ήταν εκεί για δέκα μέρες τον Αύγουστο μαζί με το γιο της και ότι διέμεναν σε

υπερπολυτελές ξενοδοχείο μέσα στη Ντίσνεϋλαντ. Αμέσως μετά βγάζει ένα μάτσο φωτογραφίες και μου δείχνει το ονειρεμένο, πανάκριβο ξενοδοχείο! Τότε, εγώ αρχίζω αυθόρμητα να τη βομβαρδίζω με πλήθος ερωτήσεις, πάντα με χαμόγελο: "Πήγατε στα κάστρα του Λίγηρα;" ... "Είδατε το Σπίτι της Μαγείας στο Μπλουά; ... "Επισκεφθήκατε το Λούβρο;". Απαντά σε όλες τις ερωτήσεις καταφατικά, με ύφος μάλλον βλοσυρό. "Πήγατε και στη Νορμανδία;" Εκεί κολώνει.

Στη συνέχεια, η Μαρία αρχίζει να δείχνει μία-μία τις φωτογραφίες σε μένα και στη Μάχη. Παρατηρώ ότι δεν έχει φωτογραφήσει παρά ελάχιστα αξιοθέατα. Ποζάρει σχεδόν πάντα μπροστά σε καταστήματα, με βλέμμα μόνιμα σκυθρωπό, αγέλαστη και κατσούφα. Παρά την υψηλή της μόρφωση, λοιπόν, η γυναίκα είναι ανίκανη να εκτιμήσει την ομορφιά. Ούτε κατάλαβε που βρισκόταν τόσες μέρες! Επιπλέον, μου έδωσε την εντύπωση ότι έκανε αυτό το ταξίδι μόνο και μόνο για να πικάρει εμένα, επειδή όλο τον Ιούλιο διατυμπάνιζα στους συναδέλφους τις υπέροχες διακοπές που είχα προγραμματίσει να περάσω στο Παρίσι! Εγώ, όμως, της έδειξα έξυπνα ότι όντως πήγα στη Γαλλία τον Αύγουστο και ότι δεν μου κάηκε καρφί για το πού πήγε εκείνη...

Σεισμός

Κυριακή, 5 Σεπτεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η γη ανοίγει και μέσα από το χάσμα ξεχύνονται μαύρες, ατμώδεις μορφές, μάλλον δαιμονικές, οι οποίες έρχονται απειλητικά προς το μέρος μου. Επιχειρώ να τις διώξω με χριστιανικές προσευχές μα δεν φεύγουν. Τότε, σπρώχνω ένα πιατάκι με φαγητό προς το μέρος τους. Το παίρνουν και χώνονται ξανά στη γη. *Επαλήθευση; Δυο μέρες αργότερα, ισχυρός σεισμός (6,3 R) τραντάζει την Αθήνα. Πάνω από 100 νεκροί, χιλιάδες άστεγοι.*

Τρίτη, 7 Σεπτεμβρίου 1999

Ώρα 2:45 στη δουλειά. Χτυπά το κουδούνι της πόρτας, ανοίγω και μέσα μπαίνει ένας λιγνός άνδρας με μακριά γένια, μαζί μ' ένα μικρό κορίτσι. Πριν καν μου εξηγήσει τη γυρεύει στην Παγγαία, τον κοιτάζω αυστηρά και του λέω να κατέβει κάτω στο μαγαζί για να ζητήσει χρήματα -δηλαδή, ό,τι λέμε πάντα στους ζητιάνους. Η ντροπή που νιώθω δεν περιγράφεται όταν ο άγνωστος μου εξηγεί πως θέλει να δει τον κύριο Σπυρόπουλο τον ίδιο! Σύντομα διαπιστώνω ότι δεν είναι ζητιάνος αλλά λόγιος μοναχός από το Άγιο Όρος -ντυμένος με πολιτικά ρούχα και με συνοδία νηπίου- που του έχουν αναθέσει να γράψει ορισμένα λήμματα για το βιβλίο "Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού"!

Πραγματικά, πάντως, απορώ με τη γκάφα μου: Ο άνθρωπος εκείνος θύμιζε μοντέρνο άγιο. Δεν με πρόδωσε στους προϊσταμένους, αντίθετα αντιμετώπισε την προσβολή με εντυπωσιακή πραότητα. Ίσως να με μπέρδεψε και το ταπεινό ύφος του, δεδομένου ότι στη σημερινή κοινωνία όλοι οι άνθρωποι κυκλοφορούν μ' ένα καμάρι 158 καρδιναλίων. Έτσι, όποιος είναι μειλίχιος κι ευγενής περνιέται για παρακατιανός.

Ώρα 2:59 μ.μ.: Μια τρομερή βοή αντηχεί ολόγυρα και η γη αρχίζει να τρέμει· σείεται βίαια επί 11 δευτερόλεπτα που

μοιάζουν ώρες. Καθηλώνομαι στη θέση μου και γραπώνω το γραφείο μου φοβισμένη, καθώς σύννεφα άσπρης σκόνης και παλιοί σοβάδες καταρρέουν και πνίγουν την ατμόσφαιρα. Τεράστιες τεθλασμένες ρωγμές σκάζουν στους τοίχους, από τη μία άκρη ως την άλλη. Για λίγες στιγμές ανησυχώ μήπως το εκατοντάχρονο κτίριο καταρρεύσει.

Όταν, επιτέλους, ο σεισμός σταματά, το οίκημα στέκει ακόμη όρθιο -ευτυχώς! Ο κύριος Σπυρόπουλος έχει κρυφτεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι στην αίθουσα συνεδριάσεων και τώρα προσπαθεί να βγει. Αστείο θέαμα. Ο Γρυπάρης και η Μάχη στέκονται μπροστά στην πόρτα αποσβολωμένοι. "Παιδιά, πάμε να φύγουμε!" αναφωνώ και ο διευθυντής χαριτολογεί "Ναι παιδιά, πάμε να φύγουμε!", καθώς όλοι μαζί κατεβαίνουμε τρέχοντας τις τρεις σκάλες μέχρι το ισόγειο.

Μετά από σχετική επιθεώρηση, το κτίριο της Παγγαίας θα χαρακτηριστεί με κίτρινο σταυρό. Αυτό σημαίνει πως είναι ακατάλληλο για κατοίκηση, ώσπου να γίνουν οι απαραίτητες επισκευές.

Τετάρτη, 8 Σεπτεμβρίου 1999

Από τους συναδέλφους του 3ου ορόφου, κανένας δεν εμφανίζεται πια στην εταιρεία. Όλοι προτιμούν να εργάζονται από το σπίτι τους, αποφεύγοντας ομαδικώς το "κίτρινο κτίριο". Μόνο εγώ και η Μάχη ερχόμαστε στο βιβλιοπωλείο και βολευόμαστε στο τμήμα πωλήσεων, όπου προεδρεύει η κυρία Καίτη Πικρού. Εγώ κάθομαι πλάι στη Φρόσω, ενώ η Μάχη έχει στρατοπεδεύσει σ' ένα γραφειάκι τοποθετημένο ακριβώς απέναντί μου. Ο Γρυπάρης έχει εγκατασταθεί στο γραφείο του κυρίου Πικρού.

Είμαι ιδιαίτερα αισιόδοξη μ' αυτή την εξέλιξη. Οι νέοι μου συνάδελφοι φαίνονται πιο καλόβολοι, πιο φιλικοί. Θεωρώ την όλη φάση ως μια θεόσταλτη ευκαιρία για να ξεφύγω από το εχθρικό περιβάλλον του 3ου ορόφου, έστω κι αν εξακολουθώ να σηκώνω τηλέφωνα.

... Στις μέρες που ακολουθούν, βάζω τα δυνατά μου να φανώ όσο γίνεται πιο εργατική, πρόθυμη και προσαρμοστική.

Αναλαμβάνω ακόμη και νέα, πρόσθετα καθήκοντα στο μαγαζί, πχ συμπληρώνω καρτέλες πελατών ή κάνω εξωτερικά θελήματα. Παράλληλα, εκφράζω ξεκάθαρα την επιθυμία μου να μείνω μόνιμα στο μαγαζί, στο τμήμα πωλήσεων. Οι άλλοι δείχνουν να αρέσκονται στην ιδέα. Πάντως, αναρωτιέμαι: *Έπρεπε να γίνει σεισμός για να βελτιωθεί λίγο η θέση μου;*

Τρίτη, 14 Σεπτεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μέσα σ' ένα λεωφορείο που κινείται. Κάποιος κάθεται δίπλα μου, περίεργος κι ενοχλητικός. Λέει ότι πάει στον οδοντίατρο. Κατεβαίνω γρήγορα και περπατώ στο δρόμο μα δεν αργώ να διαπιστώσω πως ο τύπος εξακολουθεί να βρίσκεται κοντά μου, μέσα σε μια καρότσα αμαξιού, απειλητικός και οπλισμένος.

Τρέχω να του ξεφύγω και μπαίνω σε μια πόρτα που οδηγεί μέσα στην αυλή μιας πολυμελούς οικογένειας. Τους εξηγώ ότι κάποιος με καταδιώκει κι εκείνοι με καθησυχάζουν: "Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να έλθει εδώ, πηγαίνει στον οδοντίατρο!"
"Πως το ξέρετε αυτό; Εγώ δεν σας το είπα!" απορώ και τότε συνειδητοποιώ ότι όλοι αυτοί είναι συνένοχοί του, που τώρα γελούν με το πάθημά μου.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές: "Δεν μπορείτε να μου κάνετε κακό, γιατί εγώ είμαι ονειρεύτρια!" τους λέω και αρχίζω να επιδεικνύω τις ψυχοκινητικές ικανότητές μου: Σηκώνω με τη σκέψη μερικά διάφανα κουκλάκια, πολύχρωμους κύβους και άλλα αντικείμενα. Όλοι εντυπωσιάζονται. Ξαφνικά, όμως, εμφανίζεται ο Θανάσης και με την απίθανη φασαρία που κάνει μου κόβει την αυτοσυγκέντρωση και την ψυχοκίνηση.

Ερμηνεία: Το ανωτέρω όνειρο αποτελεί αντανάκλαση της ζωής μου. Ως συνήθως εγώ δεν ενοχλώ κανέναν, ωστόσο πονηρά

άτομα με καταδιώκουν και εμποδίζουν την πορεία μου. Συμμάχους δεν συναντώ ποτέ. Αντίθετα, συχνά οι φίλοι με προδίδουν. Όσο για τον Θανάση, αρκετές φορές εμφανίζεται ως πνεύμα ταραχής -στα όνειρα και στην πραγματικότητά μου.

Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου 1999

Ήδη αρχίζω να διακρίνω δυσάρεστες εξελίξεις στο καινούργιο μου εργασιακό περιβάλλον: Ορισμένοι πετούν σπόντες ότι εγώ, η Ανδρομάχη και οι υπόλοιποι του 3ου ορόφου πρέπει να φύγουμε από το μαγαζί και να εγκατασταθούμε στο μικρό, σκοτεινό, γεμάτο κουτσουλιές δωματιάκι που υπάρχει πίσω από την κεντρική σκάλα του κτιρίου. "Εκεί να πάτε! Όλοι να πάτε!" δηλώνει η κυρία Πικρού απερίφραστα μα εγώ αρνούμαι να καταλάβω, ίσως επειδή επιθυμώ διακαώς να παραμείνω στο θετικό -προς το παρόν- περιβάλλον του βιβλιοπωλείου.

Παρεπιπτόντως: Η κυρία Πικρού το παίζει αφεντικό ολκής και εισπράττει περί τις 800.000 δρχ το μήνα. Ωστόσο, δεν κάνει τίποτα παραπάνω από τη Φρόσω (βαρύ πεπόνι) και την Πέννυ (ανηψιά του Σπυρόπουλου): Όλη μέρα δακτυλογραφεί νούμερα στο κομπιούτερ και εισάγει στοιχεία πελατών, όπως ακριβώς κι εκείνες. Είναι, βέβαια, παντρεμένη με τον διευθυντή του βιβλιοπωλείου, τον κ. Πικρό...

Πέμπτη, 24 Σεπτεμβρίου 1999

Μετά από μια σύντομη κουβέντα που έγινε το πρωί, όλοι οι πρώην συναδέλφοί μου από τον 3ο όροφο αρνούνται κατηγορηματικά να πάνε να εργαστούν στο "βρώμικο, ετοιμόρροπο κοτέτσι" πίσω από τη σκάλα και προτιμούν να συνεχίσουν να επεξεργάζονται τα λήμματα στο σπίτι τους. Εγώ, από την πλευρά μου, αντιστέκομαι σθεναρά στην απαίτηση γλοιωδών χαφιέδων να πάω και να κλειστώ ολομόναχη, ή έστω μαζί με τη γκεστάπο-Ανδρομάχη, στην εν λόγω ποντικότρυπα, σα να είμαι κανένα βδελυρό μίασμα! Άλλωστε, δεν έχω λάβει καμία τέτοια εντολή από τα αφεντικά.

Στο μεταξύ, η Ανδρομάχη φαίνεται ότι έχει αρχίσει να

χάνει την υπομονή της μαζί μου. Παρακολουθεί αδιάλειπτα την κάθε μου κίνηση και δεν χάνει ευκαιρία να με μειώνει ή να με συκοφαντεί μπροστά στους υπόλοιπους:
“Που είσασταν όταν έγινε ο σεισμός;” ρωτάει σε μια στιγμή η Φρόσω.
“Εγώ ήμουν στο γραφείο μου, ο Σπυρόπουλος κρύφτηκε κάτω από το τραπέζι, η Υβόννη δεν ξέρω που ήτανε!” απαντά χολωμένη η Μάχη κι εγώ μένω άναυδη με το θράσος και τα ψέματά της.
“Πού ήσουν εσύ;” με ρωτά η Φρόσω λίγο αργότερα.
“Στο γραφείο μου”, της απαντώ. Δεν ξέρω αν με πίστεψε.

Παρασκευή, 25 Σεπτεμβρίου 1999

Φθάνω στην εταιρεία στις 9:15 το πρωί, όπως κάνω εδώ και χρόνια, εγώ και όλοι οι υπάλληλοι στην παραγωγή. Για την ακρίβεια, οι περισσότεροι έρχονταν μετά τις 9:30. Δεν υπήρξε ποτέ κανένα πρόβλημα, εφόσον έβγαινε η δουλειά. Αυτή τη φορά όμως, μόλις με βλέπει η Φρόσω μου βάζει τις φωνές:
“Ποιός σου είπε ότι μπορείς ν' αργείς τόσο πολύ κάθε μέρα; Ποιό είναι το ωράριό σου, τέλος πάντων;”
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου!
“Όλοι στον 3ο όροφο έρχονται γύρω στις 9:30 και φεύγουν στις 3:00 το μεσημέρι -τα τελευταία τριάντα χρόνια!” της εξηγώ όσο πιο ήρεμα γίνεται.
“Εγώ, όμως, έρχομαι κάθε μέρα στις 9:00 ακριβώς και δεν μπορώ ν' αφήνω τη δουλειά μου για να σηκώνω τα τηλέφωνα!” γαυγίζει η Φρόσω, γεμάτη τσαμπουκά.
“Μα κανείς δεν τηλεφωνεί πριν τις 9:30!” διαμαρτύρομαι.
“Τα τηλέφωνα χτυπάνε διαρκώς σαν τρελά!” επιμένει τσαντισμένη. Σαφώς, λέει ψέματα.

Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου 1999

Νωρίς το πρωί, μόλις φθάνω στη δουλειά, η Φρόσω μου ζητά συγγνώμη επειδή “καθόμαστε δίπλα-δίπλα, δεν είναι σωστό να είμαστε μαλωμένες”. Εγώ τη διαβεβαιώνω πως δεν έγινε τίποτα και όλα είναι εντάξει.

Όπως και να 'χει, μετά το επεισόδιο της Παρασκευής θεωρώ σκόπιμο να προσαρμοστώ στα νέα δεδομένα: Στο εξής φροντίζω να φθάνω στην εταιρεία στις 9:00 ακριβώς και δεν σχολάω ποτέ πριν από τις 3:30 ή τις 4:00 το απόγευμα, επειδή στο μαγαζί υπάρχει πάντα πολλή δουλειά.

Ακόμη, σύντομα διαπιστώνω ότι τα καθήκοντά μου αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο: Εκτός από το τηλεφωνικό κέντρο, τη δακτυλογράφηση κειμένων και τη σύνταξη τιμολογίων, τώρα πρέπει να εκτελώ ακόμη περισσότερη γραφική δουλειά για λογαριασμό του τμήματος πωλήσεων, ενώ δεν λείπουν και τα εξωτερικά θελήματα. Κι όσο για αύξηση, φαντάζει πια σαν μακρινό όνειρο.

Στο μεταξύ, η ψυχολογική μου κατάσταση επιδεινώνεται σταθερά: Μια απροσδιόριστη μα έντονη ανησυχία με διακατέχει συνεχώς, καθώς η ατμόσφαιρα στη δουλειά γίνεται όλο και πιο βαριά εναντίον μου. Μέρα με τη μέρα, αρχίζω πλέον να βιώνω έναν πόλεμο σιωπηλό, υπόγειο, μα συντονισμένο και υπολογισμένο στην κάθε λεπτομέρεια...

Τι με κατατρέχει, άραγε; Μετά τις τελευταίες εξελίξεις στη δουλειά, βρίσκω πως το κακό που με κατατρέχει εστιάζεται ακριβώς εκεί μέσα! Δεν πρόκειται για τους ανθρώπους ή τη δουλειά αυτή καθ' εαυτή, αλλά για *κάποια αρνητική οντότητα που στοιχειώνει το κτήριο της Παγγαίας και μ' έχει βάλει στο μάτι! Αυτή η δαιμονική δύναμη είναι που δημιουργεί όλες τις δυσάρεστες καταστάσεις στην εταιρεία, ιδιαίτερα εναντίον μου.* Οι χειρότεροι εχθροί μου είναι αόρατοι. Πάντα ήταν.

Η ως τώρα πορεία μου στην Παγγαία είναι αφύσικα καθοδική: Στην αρχή βρισκόμουν στον 5ο όροφο, με πολύ καλές συνθήκες εργασίας, σε ευήλια και ευάερα δωμάτια. Μετά πήγα στον 3ο όροφο, στο κλειστοφοβικό δωματιάκι της Μαρίας Σχοινά. Κατόπιν μ' έβαλαν στο τηλεφωνικό κέντρο, όπου οι συνθήκες ήταν ακόμα χειρότερες: γενικευμένη εχθρότητα εναντίον μου, αυξημένα καθήκοντα, ζοφερός χώρος δίχως παράθυρο. Τώρα, μετά το σεισμό της 7ης Σεπτεμβρίου, έχω καταλήξει στο ισόγειο, στο τμήμα πωλήσεων του μαγαζιού. Στην αρχή είδα θετικά την αλλαγή αυτή, τελευταία όμως το

εργασιακό περιβάλλον και ο φόρτος εργασίας χειροτερεύουν ολοένα για μένα. Το επόμενο βήμα, όπως ακούω, θα είναι να με ρίξουν σ' ένα υπόγειο γεμάτο ποντίκια και απίθανη βρώμα...

Υπάρχει, βέβαια, και η "λογική" εξήγηση: Τα τελευταία χρόνια η εταιρεία πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, και γι' αυτό έχω υποστεί όλες αυτές τις αρνητικές μεταθέσεις, ενώ με το σεισμό ήλθε κι έδεσε το γλυκό! Ωστόσο, παρατηρώ επίσης ότι εγώ είμαι η μόνη απ' όλους τους συναδέλφους, που έχει επηρεαστεί τόσο δραματικά. Οι υπόλοιποι υπάλληλοι είτε δεν επηρεάζονται καθόλου (μάλλον επειδή διαθέτουν παρόμοιες ψυχικές ποιότητες με την εν λόγω αρνητική οντότητα (πχ η Καίτη Πικρού), είτε έχουν απολυθεί κανονικά, παίρνοντας την αποζημίωσή τους.

Λοιπόν; Αν υποθέσουμε ότι καταλήγω τελικά σ' εκείνο το υπόγειο, ποιο θα είναι το επόμενο στάδιο; Να με θάψουν ζωντανή σε κανέναν τάφο; Το κακό μοιάζει να με τραβάει όλο και πιο χαμηλά, σε κάθε επίπεδο. Τίθεται, λοιπόν, για μένα, θέμα ασφάλειας εκεί μέσα...

Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου 1999

Νωρίς το απόγευμα αποφασίζω να πάω στο γυμναστήριο Acron Gym, για body building και μετά αερόμπικ, που θα μου πάρουν κανένα δίωρο συνολικά. Ο καιρός είναι ελαφρά συννεφιασμένος ωστόσο, λίγο πριν τελειώσω, έχει αρχίσει να βρέχει δυνατά κι εγώ δεν έχω φέρει ομπρέλλα.

Στέκομαι κάτω από το γείσο της πολυκατοικίας, ώστε να μη βρέχομαι, και περιμένω λεωφορείο. Δεν αργεί να φανεί το 154. Τώρα ρίχνει καρέκλες μα ευτυχώς η στάση είναι ακριβώς απέναντι. Το βαρύ όχημα κάνει να πάρει τη στροφή Αργυρουπόλεως για να μπει στην Κύπρου, όμως ξαφνικά φρακάρει εκεί! Περιμένω υπομονετικά για κανένα τέταρτο μα το λεωφορείο δεν λέει να ξεκολλήσει. Επιπλέον, κόβει την κυκλοφορία, οπότε κανένα άλλο αμάξι δεν μπορεί να περάσει στην Κύπρου.

Ξέρω ότι όπου να 'ναι περνάει άλλο λεωφορείο, το Α3, από τη στάση "Στροφή Αργυρουπόλεως" που βρίσκεται επί της

Βουλιαγμένης. Βρέχει καταρρακτωδώς, με πρωτοφανή μανία, καθώς τρέχω προς τα εκεί, το πολύ 100 μέτρα απόσταση, ενώ οι χοντρές βροχοσταγόνες μαστιγώνουν το πρόσωπό μου.

Με πιάνει απόγνωση μόλις διαπιστώνω ότι οι δρόμοι έχουν μετατραπεί σε ποτάμια όπου τσαλαβουτώ επικίνδυνα, ενώ τα νερά στη στροφή σχηματίζουν βαθύ, ορμητικό χείμαρρο. Κάνω μια απόπειρα να βουτήξω (ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται) μα αμέσως παραιτούμαι από την προσπάθεια όταν διαπιστώνω τον κίνδυνο να με παρασύρει το ρεύμα! Τα νερά εκεί μου φθάνουν μέχρι τα γόνατα -αν πατήσω, αλλοίμονό μου! Πάντα μέσα σε ανηλεή μπόρα (δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα), εξερευνώ λίγο το δρόμο, μήπως και βρω κάποιο υποφερτό σημείο για να περάσω απέναντι. Τζίφος, φυσικά...

Ταλαιπωρημένη, απογοητευμένη και βρεγμένη ως το κόκκαλο, επιστρέφω στη στάση επί της Κύπρου. Μετά από δέκα ακόμη λεπτά, το λεωφορείο ξεκολλάει επιτέλους, έρχεται και μπαίνω μέσα. Είμαι σε αξιοθρήνητη κατάσταση: Μικροί καταρράχτες χύνονται από πάνω μου, τα ρούχα έχουν κολλήσει στο σώμα μου, αφήνω λίμνες νερού σε κάθε μου βηματάκι! Οι υπόλοιποι επιβάτες μου ρίχνουν βλέμματα οίκτου, ενώ έξω εξακολουθεί να ρίχνει καρεκλοπόδαρα. Σαφώς, δεν βρέχει μονάχα για μένα, ωστόσο μόνο εγώ βρίσκομαι σε τόσο αξιολύπητη θέση...

Κατεβαίνω στη στάση μου, απέναντι από τον Άγιο Τρύφωνα, κανένα τέταρτο αργότερα. Η νεροποντή έχει κοπάσει απότομα, τα σύννεφα έχουν διαλυθεί, κοντεύει να βγει και ήλιος! *Λες και αυτή η μπόρα να ήταν ειδική παραγγελία για μένα!*

Αισθάνομαι σοκαρισμένη, καθώς κάτι παρόμοιο δεν μου έχει ξανασυμβεί ποτέ ως τώρα. Παράλληλα, έχω την αίσθηση ότι η παραπάνω περιπέτειά μου αποτελεί ***σημάδι της μοίρας*** για μια νέα εποχή στη ζωή μου -μια εποχή ακόμη σφοδρότερων αντιξοοτήτων...

Κυριακή, 3 Οκτωβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στην πλατεία της Βούλας, εκεί όπου άλλοτε τριγύριζα με τη Μαρία Ψωμιάδου και

αυθόρμητα νοσταλγώ την εφηβική μου ζωή -πριν ακόμη βρεθώ στο Γυμνάσιο Τερψιθέας. Ένα χαριτωμένο παιδάκι πάνω σ' ένα καρότσι μου λέει παραπονεμένο: “Δεν με αγαπάς”.

Μια 39χρονη γυναίκα, τρόφιμος φρενοκομείου, έρχεται και μου μιλά για λίγο, μετά φεύγει. Σύντομα βλέπω τη φωτογραφία της σε μια εφημερίδα, διαβάζω γι' αυτήν πως κατέληξε στο άσυλο μετά από άσχημα καπρίτσια της μοίρας.

Φθάνω σ' ένα πολυσχιδές σταυροδρόμι, όπου πολλά μονοπάτια καταλήγουν σε μια μικρή, στρογγυλή, ροδόχρωμη πλατεία. Βγαίνοντας στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, μια παρέα παιδιών που παίζουν μου πετούν τη μπάλα κι εγώ τη στέλνω πίσω με χτύπημα βόλεϋ...

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στη δουλειά· ο Νίκος Γρυπάρης με βρίζει κι εγώ αποφασίζω να φύγω. Η κυρία Ιουλία με καλεί στο γραφείο της και μου μιλά συγκινητικά: Λέει ότι με εκτιμούν κι ότι φαίνομαι το πολύ 24-27 ετών. Καθυστερώ τη φυγή μου περπατώντας με αργά βήματα, ενώ συζητώ με μια κοπέλα ότι τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά αν με είχαν προσέξει. “Σε είχαν logout”, μου λέει εκείνη σοβαρά.

Καθώς αποχωρώ, ο Γρυπάρης με αποχαιρετά δια χειραψίας. Βγαίνω στο δρόμο και ανηφορίζω θλιμμένη. *Κρίμα να μην πάει καλά αυτή η δουλίτσα· τώρα;* σκέφτομαι. Στρίβοντας στη γωνία, συναντώ δυο-τρία σκυλιά που παραμονεύουν εκεί. Κάνω μεταβολή και μαζί με μια άλλη κοπέλα ανεβαίνουμε σε μια περαστική καρότσα για να τους ξεφύγουμε. Μόλις φθάνουμε κοντά στα σκυλιά, το όχημα σταματά· ωστόσο, εμείς καταφέρνουμε να το σκάσουμε. Τώρα τρέχω με μεγάλες πηδηχτές δρασκελιές σε πλακόστρωτο δρόμο. Η υπόθεση εξακολουθεί να με θλίβει, όμως αρχίζω να τη βλέπω σαν απελευθέρωση.

Επαλήθευση: Από το επόμενο κιόλας πρωί, στο χώρο της δουλειάς ο συντονισμένος πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται, με πρωτεργάτες τη Φρόσω και την Ανδρομάχη. Κι όλα αυτά επειδή είπα ότι μου αρέσει να δουλεύω στο μαγαζί. Είναι τρελός ο κόσμος...

Δευτέρα, 4 Οκτωβρίου 1999

Έχω πεταχτεί στον 3ο όροφο για να τυπώσω λίγες σελίδες στο κομπιούτερ -το πολύ δέκα λεπτά δουλειά- όταν το τηλέφωνο χτυπά δίπλα μου. Είναι η Ανδρομάχη, η οποία μου λέει επιτακτικά και γεμάτη αγωνία: “Υβόννη, παράτα την εκτύπωση κι έλα αμέσως κάτω, γιατί τα τηλέφωνα χτυπούν σαν τρελά και η Φρόσω δεν μπορεί να τα σηκώνει!”

Τρέχω αμέσως κάτω στο βιβλιοπωλείο, πολύ ταραγμένη, και οι δυο κάργιες με πιάνουν από τα μούτρα. Η υποκρίτρια η Φρόσω, που στην αρχή μου παρίστανε την καλή συνάδελφο, τώρα έχει κάνει κόμμα με τη Μάχη και απαιτεί στα ίσα να πάω να μείνω μόνη μου στο κοτέτσι πίσω από τη σκάλα, επειδή το κουδούνισμα των τηλεφώνων την τρελαίνει, λέει. Ωστόσο, εγώ αρνούμαι να υπακούσω, σκεπτόμενη ότι θέλουν να με παραπετάξουν στο μπουντρούμι εκεί πίσω, επειδή με θεωρούν σκουπίδι. Κανένας άλλος δεν δέχεται να πάει να δουλέψει εκεί, γιατί να πάω εγώ; Όχι, δεν θα τους κάνω τη χάρη.

Στις μέρες που ακολουθούν, το κλίμα γύρω μου βαραίνει ασφυκτικά. Από τα βλέμματά τους και μόνο καταλαβαίνω ότι με μισούν όλοι εκεί μέσα. Με το ζόρι μου λένε μια καλημέρα όταν έρχομαι το πρωί. Πηχτή, σχεδόν χειροπιαστή εχθρότητα εναντίον μου δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα. Κάθε πρωί, μόλις φθάνω στην εταιρεία και κλείνω την πόρτα πίσω μου, νιώθω σα να θάβομαι μέσα σε τάφο...

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο ταχυδρομείο της Πλατείας Συντάγματος για να παραλάβω κάποια χρήματα για την Παγγαία, μα οι αρμόδιοι δεν μου τα δίνουν επειδή λείπουν ορισμένες υπογραφές στα έγγραφα που έχω προσκομίσει. *Επαλήθευση: Σήμερα το πρωί θα με στείλουν στο εν λόγω ταχυδρομείο για να πάρω κάτι λεφτά αλλά ο περίεργος μπάρμπας που είναι εκεί υπεύθυνος και η σεξουάλα βοηθός του δεν θα μου τα δώσουν αυθημερόν επειδή λείπουν κάτι υπογραφές, λέει...*

Νωρίς το πρωί, προτού φθάσω στη δουλειά, μπαίνω σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο στην οδό Βουκουρεστίου, παίρνω το

109 (Δίωξη Ναρκωτικών) και ανακοινώνω τα εξής: “Στην οδό Τεμπών, στην Τερψιθέα, υπάρχει μια σχολή τεκβοντό. Εκεί μέσα γίνεται εμπόριο ναρκωτικών! Αυτά, γειά σας!” Ύστερα κλείνω αμέσως το τηλέφωνο. *Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο κι έχει υπέροχη γεύση...*

Κατά τ' άλλα, σχετική ηρεμία σήμερα. Κάποια στιγμή μόνο, πέρασε ο Τσαμαδόπουλος από το μαγαζί και μας πληροφόρησε πως το βράδι της 1ης Νοέμβρη θα μαζευτούμε όλοι οι συντελεστές του βιβλίου “Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού” σ' ένα κουτούκι, για να γιορτάσουμε την ολοκλήρωση -επιτέλους- του έργου. Η ιδέα δεν μου φάνηκε καθόλου άσχημη.

* * * *

Παρασκευή, 22 Οκτωβρίου 1999

Η μεγάλη μέρα έφτασε: Ο ηλεκτρολόγος είναι εδώ και συνδέει το κομπιούτερ στο γραφείο μου, πλάι στη Φρόσω. Έτσι, θα μπορώ επιτέλους να έχω τον υπολογιστή, τον εκτυπωτή και όλα όσα χρειάζομαι κοντά μου, χωρίς να είμαι αναγκασμένη να τρέχω κάθε τόσο στον 3ο όροφο για να γράψω ή να τυπώσω κάτι. Όση ώρα διαρκεί η διαδικασία των συνδέσεων, οι συνάδελφοι στο βιβλιοπωλείο μοιάζουν να έχουν αποδεχθεί πλέον το γεγονός, εφόσον κανένας τους δεν εκδηλώνει την παραμικρή δυσανασχέτηση.

Ωστόσο, ξαφνικά όλοι οι συνάδελφοι φαίνονται αγανακτισμένοι όσο ποτέ – μόνον αφού οι συνδέσεις έχουν ολοκληρωθεί και ο υπολογιστής βρίσκεται πια εγκατεστημένος στο τμήμα πωλήσεων του βιβλιοπωλείου. “Δεν μπορώ να ανεχθώ άλλον έναν υπολογιστή εδώ πέρα! Θα πάθουμε καρκίνο!” γαυγίζει η Φρόσω, κατακόκκινη από θυμό. Η κυρία Πικρού δεν μιλά, όμως με αγριοκοιτάζει επειδή για να συνδεθεί το δικό μου κομπιούτερ χρειάστηκε να αποσυνδεθεί η καφετιέρα της και να μετακομίσει στην κουζίνα. Μετά από λίγες στιγμές, η Ανδρομάχη έρχεται φουριόζα κοντά μου και ωρύεται: “Είπε ο κύριος Γρυπάρης να πάρεις τα κομπιούτερ και να πας στο πίσω δωμάτιο!” Εκτός εαυτού πλέον, τρέχω στο

γραφείο των διευθυντών και ρωτώ αν αυτό που είπε η Ανδρομάχη είναι αλήθεια. Φυσικά και δεν είναι...

Δευτέρα, 25 Οκτωβρίου 1999

Ο πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται στο έπακρο: Οι υπάλληλοι του βιβλιοπωλείου μου φέρονται όλο και πιο απαίσια, μου φορτώνουν τόνους δουλειά και απαιτούν να γίνεται "χθες"! Κάποια στιγμή η Φρόσω παραπονιέται ξανά για τους υπολογιστές και η Μάχη πετάγεται: "Άσε, μη λες τίποτα, μην έλθει ο Γρυπάρης και φωνάζει πάλι!"

Ωστόσο, παρά την απρόσμενη υποστήριξη του διευθυντή, το κλίμα εξακολουθεί να βαραίνει όλο και περισσότερο εναντίον μου. Τώρα πια μου είναι ξεκάθαρο ότι κακώς επέμενα να μείνω στο τμήμα πωλήσεων του μαγαζιού. Είναι, όμως, πολύ αργά: Οι ηλεκτρικές συνδέσεις για το κομπιούτερ έχουν ήδη ολοκληρωθεί και θα είναι τρομερά δύσκολο να μετακομίσω τώρα σε άλλο χώρο, επειδή θα χρειαστούν νέες συνδέσεις! Απίστευτο μπέρδεμα! "Τουλάχιστον, αν άνοιγαν τα χαρτιά τους νωρίτερα, θα ήξερα τι να κάνω!" παραπονιέμαι σε κάποιους συναδέλφους που έχουν ξαφνικά μαζευτεί στο πίσω δωμάτιο. "Όλοι εκεί στο μαγαζί είναι τρελοί για δέσιμο!" συμπληρώνω, ενώ η Ανδρομάχη παρακολουθεί στενά και διασκεδάζει με τα παθήματά μου.

Τότε, συνειδητοποιώ το εξής παράδοξο: Οι παλιοί συνάδελφοι από τον 3ο όροφο έχουν έλθει και εγκαθίστανται όλοι μαζί, ταυτόχρονα, τώρα δα, στο "μικρό, ετοιμόρροπο, βρωμερό κοτέτσι", το οποίο έχει μόλις βαφτεί κι ετοιμαστεί σε χρόνο ρεκόρ! Όσο για την Ανδρομάχη, μαθαίνω εκείνη τη στιγμή ότι στο εξής θα εργάζεται σε άλλο, ξεχωριστό νοικιασμένο χώρο, έξω από το κτίριο της Παγγαίας!

"Ώστε, λοιπόν, τελικά θα μαζευτείτε όλοι εδώ!" αναφωνώ κατάπληκτη.

"Ε, ναι", μου απαντά ο Χρήστος ψυχρά.

"Δηλαδή, περιμένατε να εγκατασταθώ εγώ για τα καλά στο βιβλιοπωλείο και μετά να έλθετε εσείς εδώ!" συμπεραίνω, πέφτοντας από τα σύννεφα.

Δεν πιστεύω πια στα μάτια μου, ούτε στ' αυτιά μου! Αν γνώριζα εξαρχής ότι όλη η παλιά κομπανία θα μαζευόταν στο εν λόγω δωμάτιο, σαφώς θα δεχόμουν κι εγώ να δουλέψω στον ίδιο χώρο μαζί τους, αντί στο βιβλιοπωλείο-σφηκοφωλιά! Κι όμως όλοι αυτοί, ως την Παρασκευή που έγιναν οι περιβόητες συνδέσεις του κομπιούτερ μου, δεν ήθελαν ούτε ν' ακούσουν για το "βρωμερό κοτέτσι πλάι στη σκάλα, που είναι γεμάτο ρωγμές, κουτσουλιές και ψόφια περιστέρια", όπως έλεγαν!

Μετά απ' όλα αυτά, μου είναι πλέον ηλίου φαεινότερον ότι όλοι μαζί οι αγαπητοί μου συνάδελφοι μου έστησαν μια βρώμικη παγίδα -μια πολύ καλά οργανωμένη παγίδα: Επειδή δεν ήθελαν με τίποτα να εργάζονται στον ίδιο χώρο με μένα, προφανώς επειδή είχαν λάβει ανάλογη εντολή, περίμεναν υπομονετικά την τελική απόφασή μου. Σε περίπτωση που δεχόμουν να μεταφερθώ στο μικρό δωμάτιο, δεν θα ερχόταν κανείς τους εκεί εκτός από την Ανδρομάχη, η οποία θα φρόντιζε να με κατασκοπεύει και να με συκοφαντεί αδιάλειπτα· πιθανότατα, μάλιστα, τότε να μου σκάρωναν ακόμα χειρότερα επεισόδια. Τώρα, όμως, που θα βρίσκομαι οριστικά στο τμήμα πωλήσεων, το ρόλο της ρουφιάνας σκρόφας τον αναλαμβάνει η κυρία Πικρού, που είναι ακόμα χειρότερη. Συνεπώς, η Ανδρομάχη δεν έχει πια λόγο ύπαρξης στο βιβλιοπωλείο, ενώ οι υπόλοιποι από τον 3ο όροφο μπορούν να συγκεντρωθούν όλοι, με την ησυχία τους, στο περιβόητο πίσω δωμάτιο! Πραγματική συνομωσία! Κι εγώ ήμουν τόσο αφελής...

Τρίτη, 26 Οκτωβρίου 1999

Άλλη μια φρικτή μέρα στη δουλειά: Φθάνω στις 9:00 ακριβώς. Όλοι με στραβοκοιτάζουν και κανείς δεν ανταποδίδει την καλημέρα μου. Λίγο αργότερα, κάποιος ζητά τον κύριο Πικρό στο τηλέφωνο, τον συνδέω μα η γραμμή κόβεται. Ο κύριος έρχεται φουριόζος και ρωτά ποιός ήταν. Εγώ δεν έχω ιδέα, συνήθως δεν ρωτάω, απλά συνδέω· έτσι μου έχουν πει να κάνω.

"Θάλασσα τα 'κανε πάλι η δακτυλογράφος", πετάει βλοσυρά η Πικρού.

“Δεν έφταιγα εγώ, έπεσε η γραμμή”, εξηγώ ήρεμα.
“Αφού δεν ξέρεις πως να χειρίζεσαι το τηλεφωνικό κέντρο! Ακόμα να μάθεις!”

Εκείνη τη στιγμή με καλεί ο Γρυπάρης για να μου δώσει μια επιστολή για γράψιμο. “Τρελοκομείο είναι εδώ μέσα!” λέω δυνατά στην ταμία, καθώς περνώ από μπροστά της. Μόλις επιστρέφω στο γραφείο μου, η Πικρού μου ρίχνει μια άγρια ματιά και μου λέει, με υποκριτικό ενδιαφέρον:
“Οι ρίζες των μαλλιών σου έχουν μεγαλώσει και φαίνονται γκρίζες, Υβόννη. Πρέπει να βάφεις τα μαλλιά σου κάθε 15 μέρες, όπως κάνω εγώ!”
“Ναι, έχετε δίκιο”, απαντώ ήσυχα, αποφεύγοντας να ρίξω κι άλλο λάδι στη φωτιά.
“Μερικές φορές βλέπω στην τηλεόραση κάτι παρουσιάστριες που παραμελούν το βάψιμο των μαλλιών τους και φαίνονται οι μαύρες ρίζες απαίσιες πάνω στο ξανθό βαμμένο μαλλί τους. Είναι απαίσιες! Τις σιχαίνομαι!” μου κάνει θριαμβευτικά κι εγώ απλά σωπαίνω...

Τετάρτη, 27 Οκτωβρίου 1999

Στο μεταξύ, η Φρόσω έχει αρχίσει να διατυμπανίζει συνεχώς ότι σκοπεύει να φύγει από την εταιρεία. Υποψιάζομαι ότι με προορίζουν για αντικαταστάτριά της, καθώς έχουν ήδη αρχίσει να μου δείχνουν τη δουλειά. Αυτό σημαίνει ακόμη περισσότερες ευθύνες για μένα, πάντα με τον ίδιο μίζερο μισθό και τον ασίγαστο συντονισμένο πόλεμο εναντίον μου! Αν δεν αποχωρήσω οικειοθελώς από την Παγγαία σύντομα, αποκλείεται να ξεμπερδέψω με το καλό. Αν, όμως, παίξω το παιγνίδι έξυπνα, θα παραιτηθώ ήσυχα στο τέλος του χρόνου, αφού ζητήσω από το Γρυπάρη να μου δώσει συστατική επιστολή και να μου κάνει εικονική απόλυση -έτσι ώστε να μπορέσω να μπω στο ταμείο ανεργίας.

Κάποια στιγμή με πλησιάζει η Πέννυ, συνήθως γλυκομίλητη και μελιστάλακτη, μου δίνει ένα τεράστιο πάκο με καρτέλες πελατών για συμπλήρωση και μου λέει με επιτακτικό ύφος: “Να φτιάξεις αυτά εδώ! Γρήγοραααααα!”. Ύστερα

πηγαίνει και κάθεται στο γραφείο της, ενώ την κοιτάζω ταραγμένη. “Γρήγορα είπα!” φωνάζει ξανά, με άγριο βλέμμα.

Αυτό ήταν: η σταγόνα που ξεχύλησε το ποτήρι. Μου είναι πλέον αδύνατο να ελέγξω τον ψυχισμό μου. Από τη μία στιγμή στην άλλη, ατέλειωτοι ζοφεροί συνειρμοί σκέψεων αρχίζουν να στριφογυρνούν διαρκώς στο μυαλό μου ανεξέλεγκτοι, που καταλήγουν σ' ένα μόνο συμπέρασμα: Πρέπει να φύγω από εκεί μέσα, το γρηγορότερο δυνατόν...

Γιατί, όμως, μόλις φθάνω στη δουλειά νιώθω τόση αμφιβολία, τόση απροθυμία να φύγω; Λες και κάτι μου παραλύει τη θέληση. Μόλις μπαίνω μέσα εκεί το πρωί, κάτι με αλλάζει – σα να 'ναι μια μαύρη γλοιώδης θάλασσα, όπου βουτάω και γίνομαι ένα μαζί της...

Πέμπτη, 28 Οκτωβρίου 1999

Ψυχική εμπειρία μεταξύ ύπνου και ξύπνιου: Ζωγραφίζω με αχνές μπογιές ένα ανάλαφρο σχέδιο με απαλά χρώματα. Είναι η εικόνα ενός αγαθού πνεύματος που στέκεται μπροστά σ' ένα αψιδωτό παράθυρο. Τα μαλλιά είναι μακριά και ολόξανθα, φορά ένα ποδήρες φόρεμα φτιαγμένο από λεπτό τούλι. Έξω από το παράθυρο διακρίνονται φυλλωσιές, ενώ ο νυχτερινός ουρανός φαντάζει μαγευτικός, αστροφώτιστος. Ξυπνώ με μια αίσθηση αγαλλίασης...

Σήμερα δεν πήγα στη δουλειά αλλά έκανα μια επίσκεψη στην Επιθεώρηση Εργασίας, για να ρωτήσω ορισμένα πράγματα. Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι ο υπάλληλος είναι ουσιαστικά στο έλεος του αφεντικού: “Ακόμη και μια μέρα να λείψεις από τη δουλειά χωρίς χαρτί γιατρού, το αφεντικό μπορεί να σε απολύσει χωρίς αποζημίωση!”, μου είπε αυστηρά η αρμόδια υπάλληλος.

Δεν μπορώ, λοιπόν, να τους εξαναγκάσω σε απόλυση, μένει μόνο να αποχωρήσω μόνη μου το συντομότερο δυνατόν, διατηρώντας όσο γίνεται πιο χαμηλούς τόνους, μήπως και καταφέρω να πάρω εικονική απόλυση και συστατική επιστολή.

... Τελικά, οι γραμματείς είναι όντως πουτάνες! “Όσες δεν είναι πουτάνες, είναι δυστυχισμένες!” μου είχε πει κάποτε η

Μιρέλα -δίκιο είχε, τελικά. Αν ποτέ ξαναπιάσω δουλειά ως γραμματέας, αυτό θα σημαίνει ότι είμαι εντελώς ηλίθια και ανάξια της μεταφυσικής μου πορείας!

Όμως, προσοχή: Η δουλειά/δουλεία αποτελεί ύψιστη αξία της κοινωνίας -είναι ίσως η υψηλότερη απ' όλες τις ανθρώπινες αξίες. Γι' αυτό, ας μην παρασύρομαι σε πολλές εκμυστηρεύσεις, ας μη θίγω το θεσμό της εργασίας ανοιχτά. *Δεν είναι σοφό να εξηγώ σε κάθε πρόβατο ότι σκοπεύω να εγκαταλείψω το σφαγείο...*

Η ελευθερία και η ασφάλεια είναι ποσά αντιστρόφως ανάλογα: Η ελευθερία είναι ακριβή, απαιτεί θυσίες. Αν θέλω ελευθερία, πρέπει να ξεκολλήσω από το βόλεμα της μόνιμης δουλείας. Αυτό σημαίνει αλλαγή του τρόπου ζωής μου και αξιολόγηση των αναγκών μου με βάση τη μεταφυσική μου πορεία. Η δουλειά είναι βιασμός της ψυχής μου. "Είναι αφύσικο το να δουλεύεις", όπως λέει η φίλη μου η Ουρανία.

Στους άλλους ανθρώπους ταιριάζει, επειδή: α) Είναι ζώα κοπαδιού, β) Διαθέτουν εκ φύσεως κακία, πονηρία, λαγνεία – δηλαδή ό,τι ακριβώς απαιτείται για να επιβιώνουν άνετα στην ιεραρχία μιας εταιρείας, γ) Δεν σκέφτονται επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτονται.

Εγώ, αντίθετα, είμαι ξένη εδώ. Μου λείπουν τα γονίδια που σε κάνουν α) να βλάπτεις αυθόρμητα και συστηματικά τους άλλους [κακία], β) να εξυφαίνεις ίντριγκες [πονηρία], γ) να χρησιμοποιείς το σεξ ως μέσο επαγγελματικής ανέλιξης [πουτανιά]. Με τι προσόντα, λοιπόν, θα σταθώ εγώ σε μια οποιαδήποτε εταιρεία;

Γιατί εργάζομαι, αλήθεια; Πού πάνε τα λεφτά μου; Ήδη έχω πετάξει ένα εκατομμύριο δρχ σε κακές επενδύσεις (απαράδεκτη έκδοση βιβλίου, αγορά άχρηστων οικοπέδων). Επιπλέον, δουλεύω όλη μέρα σε κάποιο πλούσιο καθήκι (εργοδότης) για να τ' ακουμπήσω το βράδι σ' ένα άλλο πλούσιο καθήκι (ιδιοκτήτης κέντρου διασκέδασης). Πηγαίνω μια ώρα γυμναστήριο την ημέρα και νομίζω ότι ζω.

Πάγια νοοτροπία των εργαζόμενων: *Όλη μέρα βολοδέρνω στη δουλειά, άρα έχω κάθε δικαίωμα να πετάω τα λιγοστά*

χρήματα που κερδίζω σε μαλακίες για να ξεθυμάνω (όπως εστιατόρια, καφετέριες, ξενοδοχεία, shopping therapy). Η καθημερινή εργασιακή ρουτίνα νεκρώνει τη θέληση και τη σκέψη. Η χρόνια υπακοή σε κάνει κακομοίρη, παθητικό, θύμα, δούλο. Η δουλειά σκοτώνει νου και ψυχή.

Επιβάλλεται ν' αλλάξω τρόπο ζωής, να ιεραρχήσω τις ανάγκες μου με πιο εποικοδομητικό τρόπο. Δεν μπορεί να είναι η δουλεία το κυρίαρχο πράγμα στη ζωή μου. Όσο δουλεύω σε εταιρείες, θα βρίσκομαι πάντα σε ισχυρή σύγκρουση με τον εαυτό μου και με την πορεία μου. Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί: Δεν είναι δυνατόν, από τη μία να εξερευνώ τους αστρικούς κόσμους, να διαλογίζομαι, να επαναστατώ ενάντια στην “πραγματικότητα” την ίδια, και από την άλλη να υπηρετώ δουλικά μια εταιρεία (= ύποπτο άνδρο κυκλωμάτων).

Πρέπει ν' απαρνηθώ οριστικά τη μισθωτή εργασία = δουλεία.

Πρέπει να μάθω να αρκούμαι σε λίγα υλικά αγαθά.

Πρέπει να πάψω να είμαι καταναλώτρια, ώστε να μην εξαρτώμαι πλέον από το σταθερό ψωρομισθό της μισθωτής εργασίας.

Πρέπει ν' αφιερωθώ περισσότερο στη μεταφυσική.

Πρέπει ν' αλλάξω. Τώρα.

Έξοδος

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου 1999

Η όλη απίστευτη φάση, πρωί-πρωί, μ' έκανε να επισπεύσω ορισμένες αποφάσεις μου:
Σηκώνομαι στις 7:00, όπως πάντα, γεμάτη άγχος μήπως αργήσω στη δουλειά. Δεν έχω κοιμηθεί πάνω από τέσσερις ώρες, λόγω ψυχικής αναταραχής.
Παίρνω βιαστικά το πρωινό μου, το μισό το αφήνω στο πιάτο και τρέχω σαν το Βέγγο να προλάβω το λεωφορείο.
Έχω ξεχάσει ν' ανανεώσω την Κάρτα Απεριορίστων Διαδρομών, ενώ δεν έχω ούτε ένα εισιτήριο. Κανένας στη στάση δεν έχει να μου δώσει.
Έρχεται το 154 μα δεν μπαίνω μέσα.
Γυρίζω όλη τη Γεννηματά και ψάχνω σε περίπτερα και ψιλικατζίδικα. Τζίφος. Πουθενά δεν πουλάνε εισιτήρια.
Επιστρέφω στη στάση και περιμένω το επόμενο λεωφορείο. Ρωτώ όσους βρίσκονται εκεί, μα σε κανέναν δεν περισσεύει εισιτήριο.
Ωστόσο, κάθομαι και περιμένω υπομονετικά, αποφασισμένη να πληρώσω ακόμη και πρόστιμο σε περίπτωση που μπει μέσα ελεγκτής και με πιάσει χωρίς εισιτήριο.
Περνάει μισή ώρα. Λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε με το κυάλι.
Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 8:30. Αρχίζω ν' αγωνιώ.
Και τώρα; Θ' αργήσω και θα έχω επεισόδια στη δουλειά!

Και ξαφνικά, η συνειδητοποίηση: Όλη αυτή η τραγελαφική περιπέτεια αποτελεί συνηθισμένη κατάσταση για έναν υπάλληλο! Στ' αλήθεια, τι “θαυμάσιος” τρόπος για να ξεκινάς την ημέρα σου μέχρι να καταλήξεις σ' ένα σκοτεινό τάφο, ενώ έξω ο ήλιος λάμπει και τα φύλλα των δένδρων γυαλίζουν καταπράσινα! Μέσα στον τάφο που αποκαλείται “χώρος εργασίας”, αναγκάζεσαι να τρέχεις διαρκώς δίχως ανάσα, υπάκουος, αγχωμένος, υπομένοντας στωικά τις βρισιές, τα καρφώματα, τις ίντριγκες των “προκομένων” συναδέλφων σου,

μέχρι να πέσει ο ήλιος. Και αυτό το πράγμα ακριβώς είναι όλη σου η ζωή, μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει!

Καλώς ή κακώς, οι ***συμπτώσεις*** με καθοδηγούν κι εγώ αποφασίζω: Δεν θα πάω σήμερα στη δουλειά, ούτε στο κουτούκι το βράδι. Δεν έχω καμία όρεξη να συμφάγω με την Ανδρομάχη, τον Τσαμαδόπουλο, τη Νέλλη, την Παρίση και όλους τους υπόλοιπους "σπουδαίους" της Ιστορίας του Χριστιανισμού. Αύριο, πρωί-πρωί, το πρώτο πράγμα που θα κάνω μόλις φθάσω στη εταιρεία, θα είναι να πάω στο Γρυπάρη και να του ανακοινώσω ότι σταματώ τη δουλειά στο τέλος του μήνα για προσωπικούς λόγους.

Αμέσως μετά, φεύγω από τη στάση κι επιστρέφω στο σπίτι. Φορώ πιο άνετα ρούχα και βγαίνω πάλι για να περπατήσω και να σκεφτώ. Βιώνω μια "θύελλα στον εγκέφαλο" αλλά και μια πρωτόγνωρη αίσθηση ελευθερίας. Περιδιαβαίνοντας τους νέους δρόμους με τα πολυτελή οικήματα στο Πανόραμα Γλυφάδας, διαπιστώνω πως ούτε εδώ, σ' αυτή την αριστοκρατική συνοικία, υπάρχει ησυχία. Οικοδομές, φωνές παντού. Όλα κοπανάνε, όλα βαράνε ασταμάτητα. Αυτός είναι ο κόσμος τους. Έτσι τους αρέσει...

Τρίτη, 2 Νοεμβρίου 1999

Απελευθέρωση: Νωρίς το πρωί πηγαίνω στον διευθυντή και δηλώνω ότι στο τέλος του μήνα αποχωρώ από την εταιρεία για προσωπικούς λόγους. Εκείνος το παίζει κρύος και αδιάφορος. Κατά τ' άλλα σιωπώ για το θέμα, δεν το αναφέρω σε κανέναν -σιωπηρή περιφρόνηση προς όλους τους "συναδέλφους". Στο μεταξύ, απολαμβάνω ήδη μια πρώτη γεύση ελευθερίας: Δεν με απασχολεί πλέον τι λέει ο κάθε βλαμμένος, ούτε οι συνέπειες των όποιων λαθών μου. *Ότι δεν είναι μόνιμο, δεν σκλαβώνει.* Μετά το σχόλασμα, περπατώ στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και ασυναίσθητα παρακολουθώ τους ανθρώπους γύρω μου: Πρόσωπα τραβηγμένα, γεμάτα αγωνία, μα πλήρως προσαρμοσμένα στην κόλαση της μεγαλούπολης. Μια κόλαση γεμάτη ασχήμια, βρωμιά, θόρυβο. Όμως, όλα αυτά εμένα δεν με αφορούν πλέον. Εγώ δεν ανήκω πια εδώ.

Τετάρτη, 3 Νοεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μαζί με τη μαμά κάπου στα βόρεια προάστια, επίσκεψη σε ξαδέλφια. Η γειτονιά είναι όμορφη, ενώ η πολυκατοικία που μένουν οι συγγενείς μας είναι πολυτελής και διαθέτει ένα εντυπωσιακό σύμπλεγμα από πισίνες στον κήπο. Η παραλία είναι πολύ κοντά και διακρίνεται απ' το μπαλκόνι. Μέσα στην ίδια πολυκατοικία υπάρχει και μια ενδιαφέρουσα σχολή καράτε· αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να έρχομαι εδώ. Κατεβαίνω σκάλες και φθάνω στο υπόγειο, όπου υπάρχει μια μεγάλη αίθουσα δεξιώσεων με τραπεζαρία, ροζ μωσαϊκά και πολυτελή επίπλωση. Δεν μπαίνω μέσα. Έξω από την αίθουσα υπάρχει πιάνο και τζάκι.

Τώρα πηγαίνουμε έξω βόλτα, μαζί με τα ξαδέλφια μου και τους φίλους τους. Βάζω στο μάτι έναν ωραίο αλλά αποδεικνύεται τελικά δεσμευμένος, καθώς φιλά τη γκόμενά του. Περπατώντας στους δρόμους, χάνομαι κάποια στιγμή αλλά γρήγορα ξαναβρίσκω την παρέα. Παρατηρώ έναν ξάδερφό μου, που είναι πολύ εμφανίσιμος με λευκό δέρμα και πράσινα μάτια...

Πέμπτη, 4 Νοεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια νεαρή τσιγγάνα μου κολλάει να την αναλάβω για να της διδάξω ιταλικά, ωστόσο κυκλοφορεί με ένα βιβλίο αγγλικών στο χέρι. Έχω τη διάθεση να τη βοηθήσω, τότε όμως αυτή λέει ότι χρειάζεται αίμα, το δικό μου αίμα και μου αρπάζει το χέρι. Ανατριχιάζω, τραβιέμαι κι ετοιμάζομαι να την παρατήσω, ενώ εκείνη και η μητέρα της αρχίζουν αμέσως να με απειλούν με κατάρες. Λένε ότι ένας γνωστός ηθοποιός πέθανε αφού σάπισε το αίμα του από δική

τους κατάρα. Εντέλει, μετά από πολλές προσπάθειες, τις ξεφορτώνομαι...

Ύστερα από δική μου αίτηση για εργασία πριν από ένα μήνα, σήμερα με κάλεσαν αναπάντεχα για συνέντευξη σε μια εισαγωγική εταιρεία που φέρνει κουζίνες από την Ιταλία. Η εταιρεία βρίσκεται στην Αργυρούπολη, σχετικά κοντά στο σπίτι μου, εγώ, όμως, απέφυγα να πάω. Δεν έχω καμία όρεξη να ξαναγίνω δούλα κανενός μαλάκα. Άλλοτε, αν μου έλεγαν ότι θα έβρισκα δουλειά γραμματέως κοντά στο σπίτι μου, θα έτρεχα με τα τέσσερα...

Ακόμη: Όταν οι άλλοι επιχειρούν να με συνθλίψουν, η σκοτεινή μου πλευρά ξυπνά και ξαφνικά μου έρχονται καταπληκτικές ιδέες. Παράδειγμα: Αν αυτοί οι μαλάκες στη δουλειά μου δημιουργήσουν κανένα νέο πρόβλημα, θα τους χτυπήσω τα κομπιούτερ με μαγνήτες! *Το κακό στο κακό είναι καλό...*

Ο καθένας παίρνει τα δικά του μαθήματα από τη ζωή. Εγώ έμαθα ότι η δουλειά είναι σατανισμός. Άλλοι μαθαίνουν ότι η δουλειά είναι σκοπός ζωής. Νιώθω ότι η φυγή από την Παγγαία είναι η πιο σωστή κίνηση που έχω κάνει τα τελευταία χρόνια. Ό,τι κι αν ακολουθήσει, θα είναι μια ακόμη σωστότερη κίνηση! Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή! Ελευθερία ή Θάνατος!

Δευτέρα, 8 Νοεμβρίου 1999

Σε ανύποπτο χρόνο πλησιάζει ο κύριος Πικρός, κάπως εκνευρισμένος με το σημερινό φόρτο εργασίας, και μουρμουρίζει όλο παράπονα. Πριν επιστρέψει στο γραφείο του, με κοιτάζει και λέει μπροστά σε όλους: "Είναι τρελοκομείο εδώ μέσα! Ευτυχώς που φεύγεις, Υβόννη!". Όλοι μένουν άναυδοι, ενώ εγώ κοκκινίζω επειδή το μυστικό μου έχει μόλις αποκαλυφθεί.

"Το κρατούσες για σουρπρίζ;" κάνει η Φρόσω έκπληκτη.

"Θα σας το έλεγα", απαντώ ψύχραιμα.

"Αν δεν είχα παιδιά να θρέψω, θα έφευγα κι εγώ!" μου λέει μελιστάλακτα.

Ξαφνικά, όλη εκείνη η αφόρητη ένταση που ως εκείνη τη

στιγμή βάραινε την ατμόσφαιρα γύρω μου, εξανεμίζεται με μιας. Τώρα όλοι φαίνονται πολύ πιο χαλαροί, εφησυχασμένοι.
"Τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα;" με ρωτά η κυρία Πικρού με ψεύτικο ενδιαφέρον.
"Προς το παρόν, τίποτα. Αργότερα, βλέπουμε!" απαντώ.
"Όταν δεν έχεις δουλειά, παύεις να αισθάνεσαι άνθρωπος!" μου κάνει αινιγματικά και συνεχίζει νευρικά το ποστάρισμα στο κομπιούτερ.
"Ώστε φεύγεις", μου λέει λίγο αργότερα η Πέννυ, η οποία μου το 'παιζε αφεντικό τελευταία. "Και να δούμε τι θα 'ρθει!" συμπληρώνει σκεφτική.
Αυτό έπρεπε να το έχετε σκεφθεί νωρίτερα, συλλογίζομαι.

Τετάρτη, 10 Νοεμβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Φεύγω από την Παγγαία, κάπως θυμωμένη με τον Γρυπάρη. Βγαίνω έξω, μα τώρα βρίσκομαι στο Παρίσι, έξω από το Λούβρο. *Επαλήθευση: Νωρίς το πρωί η μητέρα μου παρακολουθούσε στην τηλεόραση ένα ντοκυμαντέρ για τα αξιοθέατα της Γαλλίας*...

Το απόγευμα πηγαίνω στην Ουρανία για επίσκεψη. Ακόμη μια φορά συζητάμε σχετικά με τη δουλεία της δουλειάς:
"Είναι αφύσικο το να δουλεύεις!", λέει η φίλη μου σε μια στιγμή -κι εγώ συμφωνώ απολύτως.
"Εκείνο που μας αρρωσταίνει περισσότερο δεν είναι η εργασία αυτή καθ' εαυτή αλλά η υποχρεωτική καθημερινή συναναστροφή με το κάθε κάθαρμα στους χώρους εργασίας", επισημαίνω.
"Τη γνώμη μου για τις ανθρώπινες σχέσεις, την ξέρεις", συνεχίζει η Ουρανία. "Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, οι άλλοι φροντίζουν συνεχώς να σε εξερεθίζουν: *Τι σκατά έχεις μέσα σου; βγάλ' το, βγάλ' το!*" λέει, στρίβοντας χαρακτηριστικά το χέρι.

Πράγματι: Οι "συνάνθρωποι", και ιδίως οι "συνάδελφοι", σε πολεμούν συστηματικά, σε μειώνουν, σου σπάνε τα νεύρα, σε φθάνουν στα όριά σου μέχρι που κάποια στιγμή χάνεις τον έλεγχο, ξεσπάς και εκτίθεσαι. Έτσι, ό,τι κι αν σου κάνουν μετά, θεωρείς εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου υπαίτιο...

Τρίτη, 16 Νοεμβρίου 1999

Νωρίς το πρωί εμφανίζεται μια κότα στο μαγαζί και ζητά να δει το Νίκο Γρυπάρη. Λέει ότι έχει έλθει "για την αγγελία στην εφημερίδα" και ότι ενδιαφέρεται για τη θέση της γραμματέως που αδειάζει -δηλαδή τη δική μου. Τελικά αποδεικνύεται ότι είναι ξαδέρφη του διευθυντή, ωστόσο η κυρία υποστηρίζει ότι εκείνος δεν την είχε ενημερώσει για την κενή θέση κι ότι έτυχε να διαβάσει η ίδια την αγγελία της Παγγαίας στην εφημερίδα. Φυσικά, προσλαμβάνεται αμέσως.

Όσο για μένα, θα πρέπει να την εκπαιδεύσω τις επόμενες δυο βδομάδες, μέχρι να φύγω. Κάποια στιγμή ο Γρυπάρης μου ζητάει να μείνω μια-δυο βδομάδες επιπλέον, για να δείξω καλύτερα τη δουλειά στην καινούργια. Του απαντώ ότι δεν μπορώ να μείνω ούτε μια μέρα παραπάνω.

Απορία: Μέχρι σήμερα έχουν αντικατασταθεί αρκετοί υπάλληλοι στην Παγγαία· "πολύτιμα" στελέχη, όπως υπεύθυνοι έκδοσης βιβλίων, αποχώρησαν χωρίς να απαιτηθεί να εξηγήσουν το παραμικρό στο διάδοχό τους. Γιατί εγώ, μια "ασήμαντη δακτυλογράφος", πρέπει να κάνω σεμινάρια δυο εβδομάδων -ή περισσότερο, αν ήμουν βολική- στο σαΐνι που θα με διαδεχθεί;

... Στις μέρες που ακολουθούν, όλοι οι συνάδελφοι στο βιβλιοπωλείο σχίζονται να καλοπιάνουν την καινούργια. Το γλύψιμο πάει σύννεφο, ιδίως από την ημέρα που, σε ανυποψίαστο χρόνο, εμφανίζεται ο Γρυπάρης στο τμήμα πωλήσεων όλο χαμόγελα και πετάει ένα "Γειά σου ξαδέλφη!" επιδεικτικά, ώστε να το ακούσουν όλοι.

Όσο για την κυρία Πικρού, αναζητά διαρκώς ευκαιρίες να με μειώνει μπροστά της: "Άννα, ελπίζω εσύ να ξέρεις να μιλάς στο τηλέφωνο! Όχι όπως η Υβόννη, που ρωτά τους πελάτες: "Είστε βιβλιοπωλείο;" αντί "Είστε βιβλιοπώλης;" που είναι το σωστό". Ακόμη μια φορά παριστάνω το βλάκα και δεν ανταπαντώ. Είπαμε, θέλω να φύγω με το καλό...

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 1999

Η Άννα ισχυρίζεται πως έχει παρακολουθήσει μαθήματα

επεξεργασίας κειμένου σε ηλεκτρονικό υπολογιστή και πως έχει ξαναεργαστεί ως γραμματέας σε εταιρεία. Δεν έχω λόγο να μην την πιστέψω, βλέπω όμως ότι η κυρία δεν ξέρει ούτε πώς να κινεί τον κέρσορα πάνω στο κείμενο! Ωστόσο, αυτό δεν την εμποδίζει να μου κάνει την έξυπνη κάθε τόσο:
"Τελικά δουλεύεις με απλό τρόπο. Δεν γνωρίζεις πολύπλοκες εντολές!" μου κάνει σε μια στιγμή, με αυστηρό ύφος.
Την κοιτάζω αμίλητη κι εκείνη μπαίνει στον κόπο να μου εξηγήσει: "Εννοώ, κάνεις τη δουλειά σου άψογα αλλά δεν ξέρεις τις μακροεντολές, για παράδειγμα!"
"Εγώ δεν χρειάζομαι πολύπλοκες εντολές για να δουλέψω!" της απαντώ ήρεμα.

Σάββατο, 20 Νοεμβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε εκδρομή στην Ελβετία μέσα σε πούλμαν, μαζί με τη φίλη μου τη Νινέτα και άλλα άτομα. Ο πατέρας της έχει μουστάκι και είναι ο οδηγός. Ο γύρος της χώρας συνεχίζεται πάνω σε βουνά, δάση και άλλα όμορφα μέρη. Ένας εμφανίσιμος άνδρας με στρογγυλό πρόσωπο και γυαλιά κάθεται δίπλα μου.

Σύντομα φθάνουμε σ' ένα μουσείο και θαυμάζουμε τις Καρυάτιδες. Ο άνδρας που κάθεται στο διπλανό μου κάθισμα λέει ότι "οι Καρυάτιδες είναι φτιασιδωμένες από τον ξένο πολιτισμό". Καταλήγουμε σε μια πόλη και καθόμαστε στο πρώτο καφενείο που βρίσκουμε μπροστά μας, με πρωτοβουλία της Ξανθής, η οποία φροντίζει να τρέχει πάντα μπροστά (τι μου θυμίζει...).

Επαλήθευση: Το ίδιο βράδι συναντώ τη Νινέτα και μου μιλάει για τα ταξίδια που έχει κάνει με πούλμαν στην Ευρώπη και στην Ελβετία μαζί με τους γονείς της, με εκδρομικά πρακτορεία.

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 1999

Τηλεφωνεί κάποιος από το λογιστήριο και παραπονιέται για ένα ανεπιθύμητο τηλεφώνημα που πήγε κατ' ευθείαν σε αυτούς, χωρίς να περάσει πρώτα από το τηλεφωνικό κέντρο. Απορώ κι εγώ, *πώς έγινε αυτό;*

“Δεν καταλαβαίνω γιατί αυτή η γραμμή χτυπά κατ' ευθείαν στο λογιστήριο!” μου κάνει τότε η Άννα, με αυστηρό ύφος.
“Αααα, δεν ξέρω”, αποκρίνομαι ειρωνικά. “Εγώ δεν είμαι ηλεκτρολόγος για να τραβάω γραμμές στα διάφορα τμήματα, εγώ τηλέφωνα σηκώνω!”

Και μετά; Καλή η επανάσταση, δε λέω, αλλά ήδη έχει αρχίσει να με απασχολεί το ερώτημα: *Τι θα γίνει μετά;* Σαφώς δεν πρόκειται να ξαναεργαστώ σε εταιρεία. Αν ποτέ ξανακαταλήξω γραμματέας, αυτό θα σημαίνει ότι είμαι όντως ένα τίποτα, εντελώς ανίκανη να ελέγξω το παραμικρό στη ζωή μου. Αλλά ποιές επιλογές έχω, αλήθεια;

Αφού, λοιπόν, εξετάζω και απορρίπτω διάφορες απίθανες λύσεις (βαριέμαι να τις αναφέρω), μου καλαρέσει η ιδέα να λέω τα χαρτιά έναντι πληρωμής. Μάλιστα, έχω ήδη αγοράσει μια αρκάνα Ταρώ (Spiral Tarot) με όμορφα σχέδια, ενώ έχω εκπονήσει και μια δική μου (Ηλιακή Αρκάνα) η οποία αποτελείται από 77 χαρτιά. Ωστόσο, διστάζω: Κανένας δεν έχει απαντήσει στην αγγελία για χαρτομαντεία που έχω βάλει στην "Ευκαιρία", μάλλον επειδή ο κόσμος είναι συνηθισμένος σε μεγάλες, έγχρωμες διαφημίσεις που στοιχίζουν πολύ (~100.000 δρχ η μισή σελίδα στο περιοδικό "Άστρα και Όραμα"). Ακόμη, πόσο ακίνδυνο είναι να ανοίγω την πόρτα μου σε αγνώστους; *Δεν κυκλοφορούν και λίγοι τρελοί.* Τελικά, τίποτα δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται...

Καταλήγω, λοιπόν, ότι το μόνο που μου μένει να κάνω είναι ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, ιταλικών και γερμανικών. Ιδέα σχετικά καλή και λογική, ωστόσο αναρωτιέμαι:
α) Πού θα βρω μαθητές; Ίσως από αγγελίες στις εφημερίδες.
β) Θα με συμφέρει οικονομικά; Μια ώρα να πάω στο μαθητή + μία ώρα το μάθημα + μία ώρα η επιστροφή = γύρω στις τρεις ώρες ταλαιπωρία για 3000 δρχ περίπου. Σίγουρα, δεν πρόκειται να βρω πολλούς πελάτες κοντά στο σπίτι μου.
γ) Πόσο ασφαλές είναι να δέχομαι κάθε εβδομάδα χρήματα χωρίς να κόβω αποδείξεις, τουλάχιστον τον πρώτο καιρό, που δεν θα έχω αρκετούς μαθητές; Η δουλειά αυτή είναι ουσιαστικά παράνομη, τι γίνεται αν με καρφώσει κανείς;

δ) Τι συνέπειες μπορεί να έχω εγώ, αν κάποιο βλαμμένο δεν περάσει στις εξετάσεις για Lower ή Proficiency;

Ίσως φοβάμαι υπερβολικά· όμως, έχει αποδειχθεί επανειλημμένως πως *ό,τι δεν συμβαίνει ποτέ στους άλλους, κατά κανόνα συμβαίνει σε μένα.* Προς το παρόν, δεν θα ψάξω για καμία δουλειά. Μέχρι το Σεπτέμβρη θα αφεθώ να χαλαρώσω και θα αρκεστώ με το ταμείο ανεργίας. Ύστερα θα δω τι θα κάνω. Δεν χρειάζεται πανικός...

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Ακούω ότι ο Σπυρόπουλος πέθανε. Βρίσκομαι στην Παγγαία μαζί με την Ανδρομάχη και την Μαρία Μπονάνου. Το κτίριο είναι αρχαίο, με ψηλούς μαρμάρινους κίονες, ψηφιδωτά δάπεδα και τετράγωνη εσωτερική αυλή με γυάλινη οροφή. Βλέπω να το γκρεμίζουν σιγά-σιγά και θλίβομαι. *Κρίμα,* συλλογίζομαι, ενώ ετοιμαζόμαστε να φύγουμε.

Επαλήθευση: Μετά από λίγες μέρες μαθαίνω ότι το κτήριο της Παγγαίας θα εγκαταληφθεί εντελώς και θα ερημώσει, ενώ το μαγαζί θα μετακομίσει σε ένα μικρό ισόγειο στην οδό Σόλωνος -πράγμα που σημαίνει ότι οι κύριοι συνάδελφοί μου δεν είχαν υπομονή δυο μήνες να με ανεχθούν στο παλιό μαγαζί. Πιθανότατα τότε θα απολυόμουν κι εγώ, κανονικά και με το νόμο, με την αποζημίωσή μου στα χέρια μου...

Σημείωση: Μετά από χρόνια, θα πληροφορηθώ ότι την εποχή εκείνη ο Σπυρόπουλος έπασχε από μια σπάνια ασθένεια (μάλλον ηπατίτιδα C) και οι γιατροί του είχαν δώσει το πολύ πέντε χρόνια ζωής. Γι' αυτό άφησε την εταιρεία να πάει κατά διαόλου, εφόσον μάλιστα τα βουτυρόπαιδά του ήταν εντελώς ανίκανα ν' αναλάβουν τη διοίκηση...

Σήμερα πέρασε μια Αγγλίδα από το βιβλιοπωλείο και ζητούσε ν' αγοράσει ένα βιβλίο σχετικό με τον ελληνικό κινηματογράφο. Δεδομένου ότι κανένα από τα ξεφτέρια του μαγαζιού δεν μιλάει αγγλικά, ανέλαβα εγώ να συνεννοηθώ μαζί της και της πρότεινα τον τόμο “Η 7η Τέχνη στην Ελλάδα”.

Η πελάτισσα φάνηκε ικανοποιημένη και αποφάσισε τελικά ν' αγοράσει το βιβλίο παρόλο που, ενώ της μιλούσα, ο

Γρυπάρης πετάχτηκε ξαφνικά μέσα από το γραφείο του, με πλησίασε με ύφος βλοσυρό και άρχισε να κάνει τον έξυπνο: “Τι γίνεται εδώ;” ... “Γιατί της λες έτσι;” ... “Γιατί όχι αλλιώς;” παραμιλούσε ασυνάρτητα, παριστάνοντας τον δυσαρεστημένο, για να μου σπάσει τα νεύρα. Τι ηλίθιος αυτός και όλοι εκεί μέσα! Το παίζουν σοβαρά στελέχη, ενώ δεν ξέρουν ούτε στοιχειώδη αγγλικά...

Παρασκευή, 26 Νοεμβρίου 1999

Σήμερα το πρωί, με εξέπληξε πραγματικά το ενδιαφέρον της Μαρίας Μπονάνου για μένα: “Γιατί δεν πας στο Γρυπάρη να ζητήσεις να σου δώσουν αποζημίωση; Όλοι όσοι έχουν φύγει μέχρι τώρα από την Παγγαία, έχουν πάρει την αποζημίωσή τους”, μου κάνει με αθώο ύφος.

“Ναι, μα όλοι αυτοί απολύθηκαν· δεν παραιτήθηκαν, όπως εγώ!” της απαντώ.

“Δεν είναι ακριβώς έτσι. Ορισμένοι έφυγαν από μόνοι τους, όπως η κυρία Ιουλία και η κυρία Γιάννα, ωστόσο ζήτησαν αποζημίωση και ο Γρυπάρης τους την έδωσε!”

“Εκείνες ήταν διευθύντριες τμημάτων. Άλλο εκείνες!”

“Το ίδιο όμως έκανε και η Λιλιάνα, η οποία αποχώρησε από μόνη της”, επιμένει η Μπονάνου. “Ωστόσο, ο διευθυντής δέχθηκε να της δώσει αποζημίωση, παρόλο εκείνη δεν είχε καμιά διευθυντική θέση, είχε απλώς μια δουλειά!”

Η Λιλιάνα ήταν υπεύθυνη για το τηλεφωνικό κέντρο επί οκτώ χρόνια, πριν το αναλάβω εγώ. Όντως, δεν κατείχε καμία σπουδαία θέση. Η ιδέα της Μαρίας αρχίζει να μου αρέσει. Εκείνη την ώρα καταφθάνει και ο Χρήστος, ακούει την κουβέντα μας και όλο ενδιαφέρον με παρωτρύνει κι εκείνος να πάω να ζητήσω αποζημίωση από το Γρυπάρη.

Για λίγη ώρα σκέφτομαι στα σοβαρά τη συμβουλή των καλών μου συναδέλφων: *Αν η απαίτηση της Λιλιάνας έγινε δεκτή, γιατί όχι και η δική μου;* συλλογίζομαι όσο αισιοδοξία. Ξαφνικά, όμως, αλλάζω γνώμη – ίσως επειδή τελευταία το μυαλό μου έχει αρχίσει να παίρνει ανάποδες στροφές: Τα αφεντικά, ως γνωστόν, κοιτάνε να μην δίνουν στους

υπαλλήλους τους ούτε τα δικαιούμενα! Πόσο μάλλον τα μη δικαιούμενα! Είναι δυνατόν, να μου χαρίσει εμένα η Παγγαία γύρω στις 1.500.000 δρχ χωρίς να τις δικαιούμαι; Εδώ αρνούνται να μου δώσουν 10.000 δρχ το μήνα αύξηση!

Παρεπιπτόντως: Πώς καταφέρνουν ορισμένοι και εισπράττουν αποζημίωση όταν απολύονται από τη δουλειά τους; Κατά κανόνα, τα αφεντικά αρνούνται να σε πληρώσουν ακόμη και όταν δουλεύεις γι' αυτούς, ας πούμε υπερωρίες· πώς είναι δυνατόν να σε πληρώσουν για, ας πούμε, 8 μήνες που δεν θα πατήσεις καν στην εταιρεία τους; Αυτό κι αν είναι κουφό! Ωστόσο, συμβαίνει αρκετά συχνά! Όχι σε μένα, βέβαια. Εγώ ποτέ δεν έχω καταφέρει ν' απολυθώ και να πάρω την περίφημη αποζημίωση. Πάντα εξαναγκάζομαι από τις περιστάσεις να αποχωρήσω οικειοθελώς. *Τελικά, τίποτα δεν λειτουργεί όπως μας λένε...*

Σαφώς, λοιπόν, δεν πρόκειται να πω τίποτα στο διευθυντή. Αν κάνω τέτοια γκάφα, ο Γρυπάρης θα γίνει έξω φρενών, δεν θα δεχτεί να μου κάνει εικονική απόλυση, ούτε θα μου δώσει συστατική επιστολή. Έτσι, μετά από δέκα συνολικά χρόνια συνεργασίας με την Παγγαία, θα φύγω τσακωμένη και δεν θα μπω καν στο ταμείο ανεργίας. Πραγματικά σατανικό! Ευτυχώς που μου 'κοψε εγκαίρως και δεν έπεσα σ' αυτή την απίστευτη παγίδα των αγαπημένων μου συναδέλφων! Ο τρόπος που δουλεύει το μυαλό τους είναι στ' αλήθεια δαιμονικός! Κι εγώ τώρα μόλις αρχίζω να τους παίρνω χαμπάρι!

Να γιατί ό,τι κι αν κάνω, όσο κι αν προσπαθώ, παραμένω πάντοτε στον πάτο της κοινωνίας: Άντε να τους παραβγώ εγώ στην πονηρία, την κακία, τη λαγνεία...

Δευτέρα, 29 Νοεμβρίου 1999

Εντέλει ο διευθυντής δέχθηκε να μου κάνει εικονική απόλυση -έστω με λίγη μουρμούρα. Υπέγραψε και μια συστατική επιστολή που συνέταξα εγώ η ίδια. Πάλι καλά... Αργότερα, πήγα στο λογιστήριο και είδα τη βοηθό λογιστού. “Μα καλά”, απόρησε. “Ζήτησες μόνη σου να πας να δουλέψεις με την κυρία Πικρού; Όλοι ξέρουν τι στρίγγλα είναι! Εγώ, πριν

έλθω στο λογιστήριο, δούλεψα για τρία χρόνια μαζί της! Ρώτα και μένα τι τράβηξα αυτά τα τρία χρόνια!”
“Πως άντεξες;” απόρησα ειλικρινά.
“Ήρωας ήμουν! Ήρωας!”
Από τις κουβέντες των άλλων παρευρισκομένων, που συμφωνούσαν απόλυτα μαζί της, κατάλαβα πως όλοι οι συνάδελφοι γνώριζαν πολύ καλά τι κουμάσι είναι η Πικρού -όλοι εκτός από μένα. Μονάχα εγώ είχα πλήρη άγνοια.
“Δεν ήξερες· δεν ρώταγες;” κατέληξε η λογίστρια.

Όντως, δεν σκέφτηκα να ρωτήσω, ωστόσο κανείς τους δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να μ' ενημερώσει, παρόλο που όλοι ήξεραν εξαρχής την επιθυμία μου να μείνω στο μαγαζί καθώς και το ποιόν της εν λόγω κυρίας.
“Προφανώς, όλα αυτά τα χρόνια που βολόδερνες στην Παγγαία, ήταν σα να μην υπήρχες εκεί μέσα, ήσουν ουσιαστικά ανύπαρκτη γι' αυτούς!” μου είπε η Ουρανία το ίδιο απόγευμα, όταν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Τρίτη, 30 Νοεμβρίου 1999

Τελευταία μέρα στην Παγγαία. Αποχαιρέτησα όλους τους συναδέλφους δια χειραψίας και μίσησα κάθε λεπτό αυτής της υποκριτικής διαδικασίας. Αν ήταν δυνατόν, θα έφευγα χωρίς να πω ούτε ένα “γεια” σε κανέναν εκεί μέσα.

Ξεχώρισα την περίπτωση του Μάριου: τύπος αριστοκρατικός, ευγενής, μορφωμένος, με αποχαιρέτησε σφίγγοντας θερμά τα χέρια μου στα δικά του. Θυμάμαι ότι παντρεύτηκε μόλις ήλθε στην Παγγαία, γύρω στο '96. Κάποια στιγμή είχαμε διασταυρωθεί στις σκάλες και καθώς έφευγε πίσω μου, τον άκουσα να τραγουδά: “Ήλθες αργά στο δρόμο της ζωής μου”...

Καθώς έπαιρνα τα τελευταία χρήματα από το ταμείο, ο Χρήστος έσπευσε κοντά μου και με ρώτησε όλο ενδιαφέρον:
“Ζήτησες αποζημίωση από το Γρυπάρη; Τι έγινε;”
“Ναι, ζήτησα” είπα ψέματα.
“Και τι σου είπε;”
“Είπε όχι!”
“Όχι;” απόρησε -και καλά- ο Χρήστος.

“Όχι!”
Τέλος συζήτησης.

Η Ρίτα ήταν το τελευταίο άτομο που αποχαιρέτησα, η οποία και με συνόδευσε ευγενικά ως την πόρτα. Αυτή είναι η τελευταία μου ανάμνηση από την Παγγαία.

Εκείνο που αισθάνομαι αμέσως μετά την απελευθέρωση, είναι: α) Κατ' αρχήν, απορία· σχεδόν δεν έχω συνειδητοποιήσει ακόμη ότι δεν ανήκω πια στην Παγγαία. β) Ύστερα, πικρία: Μετά από συνολικά δέκα χρόνια συνεργασίας θα έπρεπε να έχω φθάσει κάπου στην εταιρεία και όχι να μου φέρονται σαν να είμαι καμιά πρωτόπειρη, ανίκανη δούλα. γ) Τέλος, κενό: Τα δέκα χρόνια συνολικά που πέρασα εκεί μέσα, τώρα φαντάζουν σαν μόλις δέκα μέρες αναδιπλωμένες σε μία μόνο στιγμή ενός μακρινού παρελθόντος. Η Παγγαία ήδη σβήνει στη συνείδησή μου, νιώθω ότι δεν έχει πλέον κανένα νόημα να συλλογίζομαι τί και πώς. Σαν να μην υπήρξε ποτέ στη ζωή μου. *Που πήγαν αυτά τα δέκα χρόνια;*

Νωρίς το απόγευμα με καλούν (για δεύτερη φορά μέσα σε λίγες μέρες) από μια εταιρεία εισαγωγών στη Γλυφάδα, να δώσω συνέντευξη για μια θέση τηλεφωνήτριας. Σαφώς, πρόκειται για δουλειά χειρότερη από αυτή που μόλις παράτησα κι εγώ δεν έχω καμία όρεξη να πάω από τη μία φυλακή στην άλλη! Μου είναι αδύνατο να υπομένω πλέον την συνηθισμένη καθημερινή αγωνία του *"Να τρέξω μην τυχόν αργήσω στη δουλειά"*, ούτε τα ατέλειωτα “Μάλιστα κύριε διευθυντά! Ο γάιδαρος πετάει, κύριε διευθυντά!”
Μήπως, όμως, χάνω καμιά ευκαιρία; Ίσως...
Και λοιπόν; Και η Παγγαία, κάποτε, ευκαιρία ήταν!

Χωρίς αμφιβολία, η μοίρα αντέδρασε αμέσως στη γνήσια απόφασή μου για ελευθερία, παρουσιάζοντάς μου αυτή την “ευκαιρία” δουλείας την ημέρα ακριβώς της απόφυλάκισής μου! Τώρα, όμως, έχω αλλάξει: Δεν σπεύδω να χωθώ σε μια σκοτεινή τρύπα σαν φοβισμένο ποντίκι, με αντάλλαγμα λίγη αμφίβολη ασφάλεια. Τώρα κάνω αυτό που θέλω κι αυτό είναι ο Νόμος...

Η Ηλιακή Αρκάνα

Εδώ και λίγους μήνες έχω συλλάβει και κατασκευάσει μια δική μου μαντική τράπουλα, την οποία ονομάζω Ηλιακή Αρκάνα. Αποτελείται από 66 χαρτιά κομμένα σε λευκό χαρτόνι. Τα χαρτιά περιέχουν απεικονίσεις, ιδέες, χαρακτήρες, μορφές, δανεισμένα από: το μυθιστόρημά μου “Η Συνομωσία των Σκιών”· τα εικονογραφημένα χειρόγραφά μου “Sandra Anderson: Astral Fantasy”· ορισμένες κάρτες από το παιγνίδι Magic· συλλεκτικά χαρτάκια με ήρωες του Ντίσνεϋ· ήρωες από κόμικς, κλπ. Οι τίτλοι αποδίδονται στα αγγλικά -βρίσκω ότι έτσι ταιριάζουν καλύτερα.

Φίλοι και συγγενείς συχνά ζητούν να τους λέω τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα -και τι περίεργο! Ό,τι τους λέω, βγαίνει! Μπορώ να πω ότι είμαι υπερήφανη για την όμορφη Ηλιακή Αρκάνα μου!

Ανάλυση των καρτών

1. Τίτλος: Tender Serenade
   Περιγραφή: Φασματική άμαξα μεταφέρει νεονύμφους
   Εξήγηση: Επισημοποίηση δεσμού.

2. Τίτλος: Mind Rot
   Περιγραφή: Άγαλμα καθιστής γυναίκας που κλαίει
   Εξήγηση: Απώλεια ευκαιρίας εξαιτίας λαθών

3. Τίτλος: Venor's Alliance
   Περιγραφή: Αγέρωχος πρίγκηπας σφίγγει χέρια μ' έναν φτωχό
   Εξήγηση: Προστασία από ισχυρό πρόσωπο, έναντι ανταλλαγμάτων.

4. Τίτλος: Sheer Joy
Περιγραφή: Θαλερό δένδρο-σπίτι, στην κορυφή ενός πλούσιου βασιλείου.
Εξήγηση: Τύχη και πλούτη μέσα στο σπίτι.

5. Τίτλος: Malignant Crow
Περιγραφή: Μαύρο κοράκι πετά σε συννεφιασμένο ουρανό.
Εξήγηση: Κακές ειδήσεις σχετικά με την υγεία φίλου ή συγγενούς.

6. Τίτλος: Serenity in the Moonlight
Περιγραφή: Δύο λευκοί κύκνοι φλερτάρουν στο σεληνόφως
Εξήγηση: Ειδυλλιακός έρωτας

7. Τίτλος: Vampiric Touch
Περιγραφή: Γυναίκα άρρωστη υποφέρει κάτω από μαβιά σκεπάσματα.
Εξήγηση: Προβλήματα υγείας

8. Τίτλος: Swamp
Περιγραφή: Παλιά πράγματα σαπίζουν στο βυθό της θάλασσας
Εξήγηση: Αποτυχία, αποσύνθεση

9. Τίτλος: Personal Tutor
Περιγραφή: Σοφός Κινέζος δάσκαλος κάθεται σε θρόνο
Εξήγηση: Διαρκής άνοδος χάρη στην καθοδήγηση σοφού προσώπου

10. Τίτλος: Blaze
Περιγραφή: Μάγισσα εκτοξεύει φωτιές από τα χέρια της
Εξήγηση: Σημαντική επιτυχία λόγω ικανότητας

11. Τίτλος: High Guard of the Old Gate
Περιγραφή: Οπλισμένη πολεμίστρια μπροστά από πέτρινη πύλη στο διάστημα
Εξήγηση: Πρέπει να αναπτύξεις τα ταλέντα σου

12. Τίτλος: Flowers of Wisdom
Περιγραφή: Πέντε χρυσοί λωτοί μέσα σε λευκά σύννεφα
Εξήγηση: Σημαντική πνευματική άνοδος

13. Τίτλος: Storm
Περιγραφή: Φουρτουνιασμένη θάλασσα κάτω από συννεφιασμένο ουρανό γεμάτο με αστραπές
Εξήγηση: Θύελλα στο υποσυνείδητο, στεναχώριες

14. Τίτλος: Ingenious Thief
Περιγραφή: Άνδρας φεύγει τρέχοντας από ένα δωμάτιο
Εξήγηση: Κλοπή, απάτη

15. Τίτλος: Challenge
Περιγραφή: Δυναμική πολεμίστρια καρά χρυσό σπαθί
Εξήγηση: Να είσαι έτοιμος για μάχη

16. Τίτλος: Introspection
Περιγραφή: Φοβερός μάγος κατεργάζεται σκοτεινά σχέδια μέσα σε πέτρινο άνδρο.
Εξήγηση: Απομόνωση, κρίση σε όλους τους τομείς, που μπορεί να φέρει αυτογνωσία

17. Τίτλος: Black Walls
Περιγραφή: Σκοτεινή τσιμεντένια πόλη με πανσέληνο
Εξήγηση: Στασιμότητα, αδράνεια, βόλεμα

18. Τίτλος: Joyful Butterflies
Περιγραφή: Τρεις πολύχρωμες πεταλούδες
Εξήγηση: Ευχάριστα νέα που δίνουν χαρά

19. Τίτλος: Time Ebb
Περιγραφή: Τρεις γοργόνες λιάζονται πλάι σε έναν φασματικό καταρράχτη
Εξήγηση: Καθυστερήσεις

20. Τίτλος: Golden Princess
Περιγραφή: Δυναμική πριγκήπισσα-πολεμίστρια πετάει πάνω σε τεράστιο προϊστορικό πτηνό
Εξήγηση: Νίκη ενάντι σε εχθρούς και αντιξοότητες

21. Τίτλος: Rocky Island
Περιγραφή: Ήσυχη, βραχώδης παραλία
Εξήγηση: Ανάγκη απομόνωσης, μικρό ταξίδι

22. Τίτλος: Spellblast
Περιγραφή: Μια μάγισσα εξουδετερώνει αθέατο εχθρό
Εξήγηση: Αντιμετώπιση του κακού

23. Τίτλος: Spring affair
Περιγραφή: Μπουκέτο λουλούδια
Εξήγηση: Ευχάριστη απρόσμενη επίσκεψη

24. Τίτλος: Anatolian Airship
Περιγραφή: Παράξενο αεροσκάφος διασχίζει τον γαλανό ουρανό πάνω από βουνά
Εξήγηση: Μεγάλο ταξίδι, φυγή από το κακό

25. Τίτλος: Judgement Day
Περιγραφή: Τραγοπόδαρο ον με φτερά παγωνιού σαλπίζει πετώντας στον αέρα

Εξήγηση: Οι αδυναμίες και οι δολοπλοκίες σου αποκαλύπτονται

26. Τίτλος: Arion of the Stars
Περιγραφή: Πορτραίτο του Αρίωνα των Άστρων
Εξήγηση: Ισχυρός, ανυστερόβουλος προστάτης

27. Τίτλος: Broken Rainbow
Περιγραφή: Το ουράνιο τόξο ακολουθεί τεθλασμένη πορεία και σκοτώνει ένα πουλί
Εξήγηση: Ξαφνική αλλαγή πορείας που συνεπάγεται ζημιές

28. Τίτλος: Eerie Moon
Περιγραφή: Πανσέληνος πάνω από νεκροταφείο
Εξήγηση: Σκοτεινό μυστικό έρχεται σύντομα στο φως

29. Τίτλος: Defiance
Περιγραφή: Δυναμική πολεμίστρια πυροβολεί ενάντια σε αθέατο εχθρό
Εξήγηση: Άμυνα, ανταπόδωση του κακού

30. Τίτλος: Young Prince
Περιγραφή: Νέα γυναίκα θηλάζει το μωρό της
Εξήγηση: Κάτι καινούργιο έρχεται, ίσως ένα μωρό

31. Τίτλος: Warrior of the Old Gate
Περιγραφή: Δυναμική πολεμίστρια έτοιμη για μάχη
Εξήγηση: Ισχυρή μα αξιαγάπητη γυναίκα

32. Τίτλος: Astral Bondage
Περιγραφή: Άνδρας φυλακισμένος σε ηλεκτρικά δεσμά
Εξήγηση: Αδράνεια λόγω αρνητικών παραγόντων στο αστρικό πεδίο.

33. Τίτλος: Calma Marionette
Περιγραφή: Μαριονέτα ντυμένη νύφη υψώνει τα χέρια
Εξήγηση: Άσπονδος φίλος, καθόλου ειλικρινής, έχει τον τρόπο να σε χειρίζεται

34. Τίτλος: Aerial Invasion
Περιγραφή: Βομβαρδιστικά αεροσκάφη επιτίθενται σε μια περιοχή, κατακαίγοντας τα πάντα
Εξήγηση: Επαγγελματικό πρόβλημα, κίνδυνος απόλυσης, οικονομική δυσχέρεια

35. Τίτλος: Fata Morgana
Περιγραφή: Η μάγισσα Morgana σε προκλητική πόζα
Εξήγηση: Κακόβουλη, σατανική γυναίκα

36. Τίτλος: Mask of Danger
Περιγραφή: Μια μικρή γοργόνα εισέρχεται σε σπηλιά που θυμίζει στόμα γιγάντιου θηρίου
Εξήγηση: Κίνδυνος, πρόσεχε πού μπαίνεις

37. Τίτλος: Mountain
Περιγραφή: Ψηλά βουνά κάτω από φωτεινό ουρανό
Εξήγηση: Η επιτυχία θα έλθει μόνο μετά από πολλές προσπάθειες και κόπους

38. Τίτλος: Extinguish
Περιγραφή: Πολεμίστρια οπλισμένη με σπαθί φωτός αμύνεται ενάντια σε αστρική επίθεση
Εξήγηση: Επιτυχής άμυνα ενάντια σε ίντριγκες

39. Τίτλος: Incredible Fate
Περιγραφή: Ιππότης συνομιλεί με τη βασίλισσα του βυθού
Εξήγηση: Απίστευτη αγάπη, αληθινός έρωτας

40. Τίτλος: Motley Feathers
Περιγραφή: Τραγόμορφη γυναίκα με φτερά παγωνιού χαμογελά πονηρά
Εξήγηση: Επιπόλαιη ευτυχία που δεν διαρκεί

41. Τίτλος: Vertiginous Heights
Περιγραφή: Απόκρημνες βουνοκορφές με καταρράχτη, κάτω από φωτεινό ουρανό
Εξήγηση: Εξαιρετική άνοδος που αλλάζει τη ζωή

42. Τίτλος: Mists of Dyraosta
Περιγραφή: Κάστρο και μεταλλικά κτίσματα κάτω από βαρύ ουρανό, γεμάτο αστραπές
Εξήγηση: Αναπάντεχες οδυνηρές αλλάγες, σκληρό μάθημα της ζωής

43. Τίτλος: Errant Sandra
Περιγραφή: Η Σάντρα ετοιμάζεται να επιτεθεί με σπαθί στο σκοτάδι
Εξήγηση: Θα χρειαστεί να παλέψεις μόνος σου, με πολλή προσοχή

44. Τίτλος: Moaning Spirit
Περιγραφή: Αιθέρια οπτασία θρηνεί στο δάσος
Εξήγηση: Θλιβερό πεπρωμένο

45. Τίτλος: Brilliant Magic
Περιγραφή: Μάγος δείχνει ξόρκια σε μαθητή του
Εξήγηση: Αμφίβολη άνοδος, οφειλόμενη κυρίως σε δολοπλοκίες και πονηρές συμμαχίες.

46. Τίτλος: Soldiers of the Old Gate
Περιγραφή: Σκηνή μάχης, με πολεμιστές και ιπτάμενα τέρατα
Εξήγηση: Αναρχία, πόλεμος. Όλα τινάζονται στον αέρα

47. Τίτλος: Ofirian Merchant
Περιγραφή: Άνδρας προσκαλεί κόσμο στο μαγαζί του
Εξήγηση: Μεγάλα, απρόβλεπτα έξοδα

48. Τίτλος: Plenty
Περιγραφή: Καλάθι με διάφορα αγαθά κρέμεται από μεγάλο κλαδί
Εξήγηση: Πλούτη, ευημερία

49. Τίτλος: Miss Envy
Περιγραφή: Αισθησιακή κοκκινομάλλα με ζηλόφθονο ύφος
Εξήγηση: Αντίζηλος στον έρωτα

50. Τίτλος: Sinister Tutor
Περιγραφή: Διαλογιζόμενος δέχεται αρνητικές επιρροές από φασματική ερπετοειδή οντότητα
Εξήγηση: Θα επηρεαστείς από κακόβουλα ή αρνητικά άτομα. Κακόβουλες εμπνεύσεις.

51. Τίτλος: Gorge of Helganzăo
Περιγραφή: Εξαιρετικά απόκρημνες, άγονες πλαγιές
Εξήγηση: Ανυπέρβλητες δυσκολίες, εμπόδια

52. Τίτλος: Rally the Troops
Περιγραφή: Πολεμιστές επελαύνουν πάνω σε άλογα
Εξήγηση: Ανέλπιστη βοήθεια από φίλους

53. Τίτλος: Throne Prince
Περιγραφή: Πορτραίτο του Πρίγκηπα Βένορ
Εξήγηση: Ισχυρός, σκληρός άνδρας που γοητεύει

54. Τίτλος: Evil Spirit Lurking
Περιγραφή: Σατανικό μάτι παρακολουθεί έξω από παράθυρο
Εξήγηση: Εχθρός στο αστρικό πεδίο

55. Τίτλος: Untamed Wilds
Περιγραφή: Γραφικό τοπίο με γυμνούς λόφους κι ένα μοναχικό άστρο στον ουρανό
Εξήγηση: Φαντασιοπληξίες, τρελά όνειρα

56. Τίτλος: Desired Ascent
Περιγραφή: Απογείωση πυραύλου από λαμπερό αστροδρόμιο
Εξήγηση: Ξαφνική άνοδος

57. Τίτλος: Dark Enemy
Περιγραφή: Κακόβουλος άνδρας παραφυλάει στους θάμνους
Εξήγηση: Ύπουλος, επικίνδυνος εχθρός

58. Τίτλος: Raging Sandra
Περιγραφή: Η Σάντρα εξοργισμένη, με σχισμένα ρούχα
Εξήγηση: Ανεξέλεγκτος θυμός

59. Τίτλος: Call of Death
Περιγραφή: Ανθρώπινη σιλουέτα εισέρχεται σε πύλη που έχει σχήμα κρανίου με ορθάνοιχτο στόμα.
Εξήγηση: Ριζικές αλλαγές. Το τέλος. Ο θάνατος.

60. Τίτλος: Voice of Destiny
Περιγραφή: Κοπέλα ανεβασμένη πάνω σε βράχους σαλπίζει, ενώ καταφθάνει στόλος.
Εξήγηση: Νέα αρχή. Εκπλήρωση πεπρωμένου.

61. Τίτλος: Plains of Asgaard
Περιγραφή: Ειρηνικό πεδινό τοπίο, λουσμένο στο φως
Εξήγηση: Αύξηση περιουσίας, κληρονομιά

62. Τίτλος: Forest of Azuria
Περιγραφή: Κοπέλα σκαρφαλώνει πάνω σε δέντρα,

ανάμεσα σε πυκνές φυλλωσιές
Εξήγηση: Σύγχυση, πνευματική διαταραχή.

63. Τίτλος: Acquarius
Περιγραφή: Υδροχόος χύνει νερό στη θάλασσα, πλάί σ' ένα φασματικό περιβάλλον
Εξήγηση: Ξεκίνημα μιας νέας, ελπιδοφόρας εποχής

64. Τίτλος: Green Island
Περιγραφή: Πράσινο νησί, γαλάζιος ουρανός, ήρεμη θάλασσα
Εξήγηση: Χαρούμενο ταξίδι, διαφυγή από τα προβλήματα

65. Τίτλος: Devoted Hero
Περιγραφή: Άνδρας-ξωτικό περιπλανιέται στο δάσος, κρατώντας ένα δόρυ
Εξήγηση: Έμπιστος, ειλικρινής, δυναμικός άνδρας

66. Τίτλος: Cruel Edict
Περιγραφή: Η μάγισσα Morgana καταστρέφει με μαγεία μαγεία το όπλο μιας πολεμίστριας, παρακολουθώντας την μέσα από μεγάλη κρυστάλλινη σφαίρα
Εξήγηση: Αδικία από ισχυρό πρόσωπο

67. Τίτλος: Endless Wait
Περιγραφή: Ανθρώπινος σκελετός πλάι σ' ένα σεντούκι με θησαυρό
Εξήγηση: Μάταιες ελπίδες

68. Τίτλος: Deja Vu
Περιγραφή: Σελίδες από παλιό γράμμα παρασύρονται από τον άνεμο, πάνω από κόκκινη θάλασσα.
Εξήγηση: Το παρελθόν ξανάρχεται. Ειδήσεις από μια παλιά, ξεχασμένη υπόθεση.

69. Τίτλος: Path of Peace
Περιγραφή: Όμορφο τοπίο έξω από ανοικτό παράθυρο
Εξήγηση: Προς το παρόν, μείνει αδρανής

70. Τίτλος: Witchcraft
Περιγραφή: Αυστηρό πρόσωπο μάγισσας που φορά κολιέ σε σχήμα αλυσίδας. Στα χέρια της κρατά τις ψυχές των θυμάτων της.
Εξήγηση: Μαύρη μαγεία στρέφεται εναντίον σου.

71. Τίτλος: Suspence
Περιγραφή: Νεαρή πολεμίστρια κρέμεται από σκοινί, πηδώντας πάνω από πέτρινους όγκους
Εξήγηση: Αμφίρροπη φάση, με αμφίβολη κατάληξη.

72. Τίτλος: Crystal Angel
Περιγραφή: Η Γαλάζια Νεράιδα από τον Πινόκιο
Εξήγηση: Προστασία από ανώτερα επίπεδα. Καλοτυχία.

73. Τίτλος: Cosmic Wanderer
Περιγραφή: Νεαρός πολεμιστής με φωτεινό σπαθί στο χέρι, έτοιμος για μάχη
Εξήγηση: Ισχυρός, ανυστερόβουλος προστάτης σου ανοίγει νέους δρόμους

74. Τίτλος: Dream Lover
Περιγραφή: Ο πρίγκηπας Βένορ γυμνός κι αισθησιακός εμφανίζεται στο σκοτάδι
Εξήγηση: Ακαταμάχητος εραστής αναστατώνει τη ζωή σου. Για τους άνδρες, ερωτικός αντίζηλος.

75. Τίτλος: Tranquility
Περιγραφή: Νεαρή γυναίκα απολαμβάνει την ομορφιά και τη γαλήνη του βυθού της θάλασσας

Εξήγηση: Γαλήνη, ηρεμία. Τι άλλος;

76. Τίτλος: Plains of Jeiri
Περιγραφή: Όμορφη ανατολή πάνω από ρηχό όρμο και λόφους στεφανωμένους από το ουράνιο τόξο
Εξήγηση: Ευημερία, χαρά της ζωής, ευτυχία

77. Τίτλος: Forest of Abarth
Περιγραφή: Πυκνά δάση
Εξήγηση: Μπερδεμένες καταστάσεις, σκοτεινά μυστικά, σύγχυση. Χρειάζεται προσοχή.

Πρώτο Ρίξιμο: Ο ανάποδος σταυρός

Αφορά προβλέψεις για μια περίοδο ενός μήνα περίπου, σχετικά με ένα συγκεκριμένο θέμα.

Οδηγίες: Ο ενδιαφερόμενος ανακατεύει τα χαρτιά και ταυτόχρονα συγκεντρώνεται στο θέμα που τον απασχολεί. Ύστερα τοποθετεί όλα τα χαρτιά πάνω στο τραπέζι, με την εικόνα προς τη γη, και κόβει τρεις φορές με το αριστερό χέρι. Τέλος, απλώνει τα χαρτιά μπροστά του, χωρίς να τα γυρίσει, σχηματίζοντας βεντάλια. Αρχίζει να τραβά αργά οκτώ χαρτιά, ένα-ένα, πάντα συγκεντρωμένος, και τα παραδίδει στον χαρτομάντη, ο οποίος τα τοποθετεί μπροστά του, πάντα γυρισμένα ανάποδα, όπως δείχνει το παρακάτω σχήμα:

F-G-H

E

C AB D

Η θέση (A) δείχνει την παρούσα κατάσταση.
Η θέση (B) τοποθετείται πάνω και κάθετα στην (A) και δείχνει τις άμεσες επιδράσεις από το περιβάλλον του ενδιαφερόμενου.
Η θέση (C) δείχνει το παρελθόν.

Η θέση (D) αποκαλύπτει τις επιδράσεις από τα αστρικά πεδία. Το χαρτί στη θέση (E) υποδεικνύει τον πιο κατάλληλο τρόπο δράσης. Στη θέση (F-G-H) τοποθετούνται τρία χαρτιά, τα οποία αποκαλύπτουν τις τάσεις της μοίρας. Τέλος, ο ενδιαφερόμενος επιλέγει στην τύχη ένα χαρτί από τα (F-G-H). Το χαρτί αυτό, σε

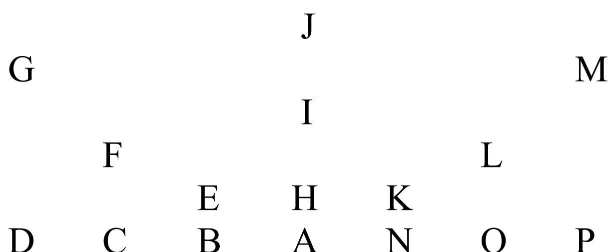
συνδυασμό με το (D), αποκαλύπτει το πιο ισχυρό πιθανό μέλλον, αυτό που πιθανότατα θα υλοποιηθεί.

Μαντεία: Ο χαρτομάντης αποκαλύπτει τα χαρτιά ένα-ένα και προχωρά στην ερμηνεία τους, ανάλογα με τη θέση που βρίσκονται και με τη διαίσθησή του.

Δεύτερο Ρίξιμο: Η ανατολή

Αφορά προβλέψεις για μια εκτεταμένη χρονική περίοδο έξι μηνών περίπου, σχετικά με όλους τους τομείς της ζωής.

Οδηγίες: Όπως στο προηγούμενο ρίξιμο, μόνο που εδώ ο ενδιαφερόμενος δεν συγκεντρώνεται σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα αλλά στην πορεία της ζωής του γενικά. Τα χαρτιά τοποθετούνται από τον χαρτομάντη, πάντα γυρισμένα ανάποδα, σύμφωνα με το παρακάτω σχήμα:

Οι θέσεις αντιπροσωπεύουν:

(A): Η παρούσα κατάσταση.

(B): Το πρόσφατο παρελθόν

(C), (D): Οι λόγοι που οδήγησαν στην παρούσα κατάσταση

(E): Το οικογενειακό περιβάλλον.

(F): Το αμέσως στενότερο περιβάλλον (φιλικό, εργασιακό, συγγενικό).

(G): Το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον, άτομα γνωστά ή άγνωστα που όμως επηρεάζουν τον ενδιαφερόμενο.

(H): Η πιο ισχυρή τάση στα αστρικά πεδία, κάτι που πιθανότατα θα συμβεί σύντομα.

(I): Λιγότερο ισχυρή τάση στα αστρικά πεδία, η οποία όμως επηρεάζει την (H).

(J): Επιρροές από ανώτερες σφαίρες. Ένας αδιόρατος

παράγοντας που όμως "εποπτεύει" όλο το ρίξιμο, άρα και τη μοίρα του ενδιαφερόμενου.

(K), (L), (M): Υποδεικνύουν τον τρόπο δράσης, δηλαδή τι πρέπει να κάνει ο ενδιαφερόμενος για να έχει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

(N), (O), (P): Αποκαλύπτουν τη μοίρα: Το (N) θα συμβεί μέσα στους επόμενους δυο μήνες, το (O) μέσα σε τέσσερις μήνες, το (P) μέσα σε έξι μήνες.

Μαντεία: Ο χαρτομάντης γυρίζει τις κάρτες μία-μία και τις ερμηνεύει με τη σειρά, ανάλογα με τη θέση που βρίσκονται. Έπειτα, προχωρά σε ερμηνεία των χαρτιών, συνδυάζοντας με τη διαίσθησή του εκείνα που ανήκουν στον ίδιο κύκλο:

Τα χαρτιά D, G, J, M, P μαζί, διαδοχικά

Τα χαρτιά C, F, I, L, O μαζί, διαδοχικά

Τα χαρτιά B, E, H, K, N μαζί, διαδοχικά: Αυτός ο "στενός" κύκλος περικλείει την πιο ισχυρή τάση, το πιο κοντινό και ισχυρό μέλλον.

Τώρα τι;

Ποιά είμαι;
Είμαι 36 χρονών – προ πολλού ενήλικη.
Δεν έχω σύζυγο. Ούτε είχα ποτέ.
Δεν έχω παιδιά. Ούτε θα έχω ποτέ.
Δεν έχω καριέρα: Μετά από 14 χρόνια εργασίας, τώρα βρίσκομαι ξανά στο μηδέν.
Δεν έχω κάνει περιουσία: Δεν έκτισα καμιά πολυκατοικία, ούτε αγόρασα αμάξι, ούτε βάρκα, ούτε εξοχικό. Ποτέ. Τίποτα.
Δεν έχω, ουσιαστικά, κοινωνική ζωή. Όσες φίλες υπάρχουν, είναι άτομα προβληματικά και περιθωριακά.
Μπορώ, λοιπόν, να υπερηφανευτώ ότι στα 36 χρόνια που βρίσκομαι εδώ στη Γη δεν έχω πετύχει απολύτως τίποτα. Ωστόσο, γι' αυτό το λόγο ακριβώς, αισθάνομαι υπέροχα!

Περισσότερο παρά ποτέ, νιώθω σαν εξωγήινος που έπεσε στη Γη. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, το πνεύμα μου έχει εγκλωβιστεί σ' αυτό το ζοφερό κόσμο, όπου τα ανθρώπινα όντα πασχίζουν διαρκώς να κατακτήσουν τα πάντα, να μολύνουν τα πάντα, ενώ μεγαλώνουν, γερνούν, γίνονται άκαμπτοι και δυστυχείς παρά τις όποιες “επιτυχίες” τους, και στο τέλος ψοφάνε σαν τα σκυλιά.

Αυτοί, βέβαια, δεν έχουν πρόβλημα: Τους αρέσει ο “αγώνας”, η “δουλειά”, τα “οικογενειακά βάρη”, η “υπευθυνότητα”, ο “σκοπός στη ζωή”. Όλοι αυτοί δουλεύουν πολύ σκληρά κάθε μέρα για να χτίσουν έναν χειρότερο κόσμο. Εγώ, αντίθετα, *είμαι εδώ μόνο για να παίζω* και να περπατώ θαρρετά στο φως, την ώρα που όλοι αυτοί αγωνίζονται ακινητοποιημένοι μέσα σε ανήλιαγα μπουντρούμια (χώροι εργασίας). Αισθάνομαι υπέροχα εδώ, μόνη στο φως, μακριά από τον ζόφο των σοβαρών, πετυχημένων, “καθώς-πρέπει” οικογενειαρχών.

Παρασκευή, 3 Δεκεμβρίου 1999

Νωχελικό απόγευμα στη βεράντα μας, παρέα με τη θεία

Ερμιόνη. Σε μια στιγμή, η θεία αρχίζει να αναπωλεί το χωριό της στη Ρόδο, όπου μεγάλωσε: "Όταν ήμασταν μικρές και μέναμε στο Παραδείσι, εγώ και η αδελφή μου πηγαίναμε συχνά βόλτα στο δάσος κι εκεί βλέπαμε τις νεράιδες να χορεύουν ανάλαφρα γύρω από τα δέντρα! Τώρα, όμως, τα χρόνια πέρασαν. Κανένας δεν βλέπει πια νεράιδες". Δεν είπα τίποτα, μα απόρησα: *Είναι δυνατόν να σοβαρολογεί;* Ωστόσο, η θεία είναι μια τυπική ελληνίδα νοικοκυρά, δεν έχει καμία σχέση με την παραψυχολογία, δεν είναι καθόλου "αλαφροΐσκιωτη", ούτε έχει λόγους να μου πουλήσει παραμύθι.

Αυτά λίγο πριν την ανεξήγητη παρεξήγηση που θα ακολουθήσει σύντομα ανάμεσα στις οικογένειές μας και θα χαλάσει σαράντα χρόνια φιλίας: Σύμφωνα με τα λεγόμενα της Θεώνης, που είναι καλή φίλη αλλά μεγάλη κουτσομπόλα, ο θείος Αλέκος συκοφαντεί διαρκώς τον πατέρα μου στη γειτονιά ότι είναι μέθυσος και ανεπρόκοπος. Έτσι, οι δυο άνδρες θα μαλώσουν και θα διακόψουν σχέσεις, ενώ η θεία Ερμιόνη δεν να ξανάρθει ποτέ πια στο σπίτι μας επειδή δεν της το επιτρέπει ο σύζυγός της, λέει...

Κυριακή, 5 Δεκεμβρίου 1999

Ψυχική εμπειρία: Βρίσκομαι δίπλα στο κρεβάτι μου αλλά είμαι κάτι άλλο: ένα ον σφαιρικό, χνουδωτό, ημιδιάφανο, λευκό, που αιωρείται ανάλαφρα στον αέρα. Όταν ξυπνώ, αισθάνομαι καταπληκτικά.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διασχίζω μια μεγάλη σπηλιά που έχει μέσα νερό· στο βάθος λαμπυρίζει ένα ρυάκι. Αργότερα, οδηγώ τη Τζούλη με το αμάξι της μέσα στην ωραία σπηλιά κι εκείνη εισχωρεί μέχρι το βάθος. Εκεί έχει υψωθεί μια μαρμάρινη διακοσμητική κατασκευή, η οποία ομορφαίνει ακόμη περισσότερο τις φυσικές κλιμακωτές λίμνες. Μέσα κολυμπούν παιδιά, μπαίνω κι εγώ με την αδελφή μου. Είναι πολύ όμορφα, όμως το νερό είναι παράξενο, δεν μπορεί κανείς να ελέγξει απόλυτα τη θέση του σώματός του εκεί μέσα. *Επαλήθευση: Το απόγευμα ήλθε η Τζούλη στο σπίτι της αδελφής μου, καθήσαμε όλες παρέα, τους είπα και τα χαρτιά.*

Δευτέρα, 6 Δεκεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γιγάντια κατσαρίδα τρέχει στους δρόμους και σκοτώνει κόσμο, σπέρνοντας τον πανικό. Για να προστατευτούμε, εγώ κι ένας δυναμικός άνδρας κλεινόμαστε σ' ένα στενό δωμάτιο και αμπαρώνουμε τη μεταλλική πόρτα. Όμως, το έντομο φθάνει απέξω και σιγά σιγά λυγίζει τα σίδερα. Τότε, παρατηρώ εγκαίρως ένα μικρό παράθυρο στο πλάι. Πηδάμε από εκεί και δραπετεύουμε, ενώ τριγύρω επικρατεί τρόμος και θάνατος. Λίγο αργότερα πηδώ από ύψος μέσα σ' έναν κήπο και μετά τρέχω σε διαδρόμους, ενώ το γιγάντιο έντομο επελαύνει.

Μια παρέα νεαρών παίζουν στο δρόμο ένα περίεργο παιγνίδι με κλωστές και κουμπιά, με τα οποία αιχμαλωτίζουν την τεράστια κατσαρίδα. Άφοβα της κλείνουν τα μάτια με χαρτιά και κουμπιά. Την ακινητοποιούν δένοντάς την με κλωστές, ωστόσο δεν καταφέρνουν να συγκρατήσουν το τέρας για πολύ.

Τώρα διασχίζω τρέχοντας μια στρογγυλή, μεσαιωνική πλατεία με πέτρινο κάγκελο γύρω-γύρω. Σύντομα καταλήγω σ' έναν πύργο στο δάσος -μα είμαι πια ένα άλλο πρόσωπο. Πηδώ ανάλαφρα και σκαρφαλώνω από πυργίσκο σε πυργίσκο, από δοκάρι σε δοκάρι, από τοίχο σε τοίχο, όλο και πιο ψηλά, περιμένοντας το τέρας. Ξέρω ότι μπορώ να του ξεφύγω. Έτσι κι αλλιώς, δεν φαίνεται πουθενά. Μάλλον κάποιοι το εξόντωσαν...

Πέμπτη, 9 Δεκεμβρίου 1999

Ψυχική εμπειρία μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, αφού έχω κάνει τη συνηθισμένη μου άσκηση διαλογισμού: Γύρω από το κεφάλι μου υπάρχει ένα άσπρο φως. Νιώθω απέραντη ευδαιμονία. *Δεν χρειάζεται να εξελιχθώ· είμαι ήδη μέσα στο φως,* συλλογίζομαι και χαμογελώ πλατιά...

Οραματισμός: Βρίσκομαι στο κρεβάτι μου, σε απόλυτη ηρεμία, και φαντάζομαι πώς θα ήταν αν πήγαινα με τον ανηψιό μου τον Θανάση στη Ντίσνεϋλαντ. Οραματίζομαι τους χώρους έναν-έναν, κάποτε τους βλέπω...

Παρασκευή, 17 Δεκεμβρίου 1999

Είναι η ώρα 4:00 το απόγευμα· βρίσκομαι στο κρεβάτι και χαλαρώνω, ακούγοντας την κασσέτα "Διαλογισμός Χρωμάτων", που έχω αγοράσει από την "Ψυχική Αρμονία". Έχω ηρεμήσει πολύ, βρίσκομαι σε μια κατάσταση μακαριότητας. Όμως, η 15η εισβολή του Νάσου στο κλιμακοστάσιο (σμπαμσμπουμ, βροντά πάντα την κεντρική πόρτα με μανία) μοιραία μου χαλά την αυτοσυγκέντρωση και πετάγομαι πάνω αγανακτισμένη, γεμάτη απογοήτευση και παράπονο.

Σαν την τρελή παίρνω τους δρόμους όλο νεύρα και περπατάω γύρω στη μιάμιση ώρα μήπως και ηρεμήσω. Όταν τελικά επιστρέφω στο σπίτι παραπονούμαι στη μητέρα μου για όλο αυτό το μπάχαλο που επικρατεί μόνιμα στο σπίτι μας, ιδίως στις ώρες κοινής ησυχίας. Εκείνη με αγριοκοιτάζει ενοχλημένη.

Η ουσία είναι ότι από τότε που κουβαλήθηκε η Αλίκη στο ισόγειο, δηλαδή εδώ και έξι χρόνια, μου είναι αδύνατο να ηρεμήσω πραγματικά παρόλο που το σπίτι όπου κατοικώ τώρα, στο 2ο όροφο, είναι αντικειμενικά πιο ήσυχο από το ισόγειο. Ωστόσο, υπάρχει πάντα μια ταραχή στην ατμόσφαιρα, η οποία με εμποδίζει να διαλογίζομαι βαθιά και να βιώνω αστρικές εμπειρίες. Τα παιδιά της Αλίκης είναι φοβερά κακομαθημένα, θορυβούν αδιάκοπα ακόμη και τις μεσημεριανές ώρες και κανείς δεν τα πειθαρχεί στο παραμικρό. Ακόμη, συνειδητοποιώ ότι οι άνθρωποι που αποτελούν την "οικογένειά μου" είναι ουσιαστικά ξένοι για μένα και σαν ξένοι δεν δίνουν δεκάρα για τις παρακλήσεις μου για λίγη ησυχία, εκείνη τη μία ώρα το μεσημέρι που ξαπλώνω. Ζητάω τόσο πολλά;

Όλο και συχνότερα σκέφτομαι να φύγω από αυτό το σπίτι. Πού να πάω όμως; Η πιο ιδανική λύση θα ήταν να νοικιάσω το διαμέρισμά μου επιπλωμένο έναντι 130.000 δρχ το μήνα και να μετακομίσω κάπου στην επαρχία, σε μια γκαρσονιέρα με μηνιαίο ενοίκιο 30.000 δρχ. Έτσι, θα έχω περίπου 100.000 δρχ κέρδος κι επιτέλους ησυχία! Επιπλέον δεν θα χρειάζεται να δουλεύω! Ίσως από το νέο έτος...

Πέμπτη, 23 Δεκεμβρίου 1999

Μετάβαση: Πού βρίσκομαι, λοιπόν, μετά από δέκα χρόνια μεταφυσικής πορείας; Σίγουρα όχι εκεί που θα ήθελα.
Η αλήθεια είναι ότι έχω προσπαθήσει πολύ περισσότερο από πολλούς, ενίοτε τα καταφέρνω πολύ καλά (ψυχικές εμπειρίες, αποκαλύψεις), όμως πάντα καταλήγω σε μπλοκάρισμα. Τι φταίει λοιπόν; Με μία λέξη: Το αρνητικό περιβάλλον που με περικλείει από παντού.
* Μέσα στην υπερβολική ηχορύπανση που επικρατεί στις πόλεις, είναι απλά αδύνατο να πετύχεις βαθύ διαλογισμό.
* Τι ενέργειες να πάρεις από τη φύση μέσα στο μεταλλικό, τσιμεντένιο, περιβάλλον του σύγχρονου πολιτισμού;
* Χώρια ο αδυσώπητος πόλεμος που πρέπει να υπομένεις στους χώρους εργασίας αλλά και οπουδήποτε αλλού, στο όνομα του "ανταγωνισμού". *Θα έλεγα, μάλιστα, ότι όποτε πάνω να ανέβω πνευματικά, η ανθρωπότητα ασυνείδητα συντονίζεται εναντίον μου και μου εξαπολύει πολυμέτωπες ψυχικές επιθέσεις...*

Πράγματι, τώρα που το σκέφτομαι, εγώ φέτος πήγα να μπω σε άλλα επίπεδα στη μεταφυσική: Βίωσα εξαιρετικές ψυχικές εμπειρίες, προχώρησα στους οραματισμούς, είχα και σημαντικές αποκαλύψεις. Ωστόσο, ακριβώς σε αυτό το χρονικό διάστημα, αντιμετώπισα λυσσαλέο πόλεμο στην Παγγαία, μέχρι που αναγκάστηκα να δηλώσω παραίτηση! Σίγουρα αυτές οι καταστάσεις με επηρεάζουν και σε ψυχικό επίπεδο -να γιατί, ακόμη μια φορά, οι ψυχικές εμπειρίες βρίσκονται σε ύφεση κι εγώ σε τέλμα...

Τελικά, εκείνο που μπορεί να πετύχει ο πνευματικός άνθρωπος με τους διαλογισμούς και τα παρόμοια είναι η σχετική εσωτερική ισορροπία που προσφέρει *η γνώση των πραγμάτων*, έτσι ώστε να ερμηνεύει σωστά και να αντέχει τα συντονισμένα χτυπήματα της μοίρας και των "συνανθρώπων", χωρίς να τρελαθεί. Αυτό ακριβώς καταφέρνω κι εγώ. Είναι, όμως, αυτό μεταφυσική; Αν δεν είμαι σε θέση να ελέγχω τις συνθήκες τις ζωής μου, πόσο "μεταφυσικός" άνθρωπος μπορώ να είμαι;

Κάτι λείπει απ' όλες αυτές τις αμφίβολες, δουλικές διδασκαλίες των μυστών. Ίσως λείπουν ορισμένες συνταγές δύναμης, που θα επέτρεπαν τη συνεργασία με αόρατες οντότητες. Μάλλον, όμως, λείπει κάτι άλλο, κάτι ακόμη πιο απίθανο, που τώρα αδυνατώ να φανταστώ... Πού να είναι άραγε κρυμένα τα γνήσια βιβλία δύναμης;

Παρασκευή, 24 Δεκεμβρίου 1999

Σήμερα το πρωί είχα ένα απρόσμενο τηλεφώνημα από τη Μαρία Γληνού. Το γνώριμο διαχυτικό στυλάκι της με παρέσυρε αρκετά ώστε να της διηγηθώ όλες τις τελευταίες περιπέτειές μου στην Παγγαία, μέχρι την τελική έξοδό μου από εκεί. Σύντομα η κουβέντα κατέληξε σε τραπεζικούς λογαριασμούς και χρηματιστήριο.

Η Μαρία μου εξήγησε περιχαρής ότι αυτή, όπως και οι περισσότεροι Έλληνες, έχει κερδίσει πολλά εκατομμύρια πρόσφατα στο χρηματιστήριο εξαιτίας της σταθερά ανοδικής πορείας του γενικού δείκτη τους τελευταίους έξι μήνες! Μου πρότεινε ανεπιφύλακτα να επενδύσω τις οικονομίες μου σε αμοιβαία κεφάλαια, τα οποία δίνουν πιο σίγουρο κέρδος από τις απλές μετοχές. Μου εκμυστηρεύτηκε, μάλιστα, ότι η ίδια έχει επενδύσει σε πολλά αμοιβαία κεφάλαια διαφορετικών εταιρειών και ότι ο μικρότερος τόκος που παίρνει είναι 17%!

Αρχικά παραξενεύτηκα: Εγώ όλους αυτούς τους μήνες δεν είχα ιδέα! Κανένας, ούτε η Γληνού, μου έχει αναφέρει το παραμικρό μέχρι σήμερα. Ύστερα άρχισα να βρίσκω ελκυστική την ιδέα, η Μαρία έσπευσε να με προσκαλέσει να συναντηθούμε στην Πλάκα απόψε το βράδι, μαζί μ' ένα φίλο της από τον Ιανό, κάποιο Νίκο, τον οποίο γνωρίζω κι εγώ. Ο Νίκος εργάζεται στην μεγάλη ασφαλιστική εταιρεία SupremeTrust και θα έλθει για να με καθοδηγήσει να επενδύσω στην εταιρεία του.

Βαθιά μέσα μου θεώρησα κάπως παράξενη την προθυμία της Μαρίας να βγει μαζί μου ειδικά απόψε, δεδομένου ότι δεν έχει δώσει σημεία ζωής εδώ και τρεις μήνες. Ωστόσο, δέχθηκα με χαρά, βλέποντας την όλη υπόθεση σαν μια ευκαιρία να κερδίσω μερικά χρήματα και να ξαναδώ δυο φίλους, ειδικά

αυτή τη γιορτινή ημέρα.

Η συνάντηση με τη Μαρία και το Νίκο το ίδιο βράδι, εκτυλίχθηκε σε αρκετά ευχάριστο κλίμα. Αρχικά συζητήσαμε για μεταφυσικά θέματα, ώσπου η κουβέντα γύρισε στα οικονομικά. Ο Νίκος μου παρουσίασε τα αμοιβαία κεφάλαια στην SupremeTrust ως μοναδική ευκαιρία για σίγουρο πλουτισμό, καταλήγοντας ότι "ο μακρυπρόθεσμος επενδυτής δεν χάνει ποτέ". Μου εξήγησε ότι ο γενικός δείκτης του χρηματιστηρίου παρουσιάζει μια κάμψη τις τελευταίες μέρες και γι' αυτό πρέπει να βιαστώ να επενδύσω, "αύριο αν είναι δυνατόν", κατά τα λόγια του, πριν αρχίσει πάλι ν' ανεβαίνει. Στη συνέχεια ζήτησαν να μάθουν πόσα χρήματα ακριβώς έχω στην τράπεζα κι εγώ, μέσα σ' ένα κλίμα αφελούς αισιοδοξίας κι εμπιστοσύνης, τους αποκάλυψα ότι έχω περίπου 2.500.000 δρχ.

"Κράτησε, λοιπόν, τις 500.000 δρχ στην τράπεζα για περίπτωση ανάγκης και βάλε τα δύο εκατομμύρια στην SupremeTrust! Κάνε το αύριο κιόλας, αν μπορείς! Προτείνω να τοποθετήσεις ένα εκατομμύριο σε αναπτυξιακό αμοιβαίο και άλλο ένα σε αποταμιευτικό αμοιβαίο κεφάλαιο, το οποίο δίνει μικρότερο τόκο αλλά είναι πιο ασφαλές!" με συμβούλεψε ο Νίκος, σαν ειδικός.

"Κι αν πέσει πολύ ο γενικός δείκτης;" ρώτησα.

"Πόσο θα πέσει; Γρήγορα θ' ανέβει και πάλι! Μην ανησυχείς γι' αυτό, εγώ θα σε ενημερώνω έγκαιρα πότε να πουλάς και πότε ν' αγοράζεις!" με διαβεβαίωσε.

"Είναι θέμα λίγου χρόνου να διπλασιάσεις ή να τριπλασιάσεις τα χρήματά σου, όπως εγώ!" πετάχτηκε χαρωπή η Μαρία.

Όση ώρα μου μιλούσαν τους άκουγα συνεπαρμένη, έχοντας ξεχάσει τελείως τα παλαιότερα καμώματα της Μαρίας – ίσως επειδή ήθελα πολύ να βρω μια έξυπνη διέξοδο στην οικονομική μου κρίση, να επιχειρήσω κι εγώ ένα ρίσκο στη ζωή μου. Άλλωστε, όταν είσαι αισιόδοξος και θετικός, όλα σου πάνε καλά, σωστά; Επιπλέον, απολάμβανα όλο αυτό το ευχάριστο, θερμό, γιορτινό κλίμα γύρω μου. Είχα ανάγκη να βγω με δυο φίλους και να διασκεδάσω με μια φυσιολογική, χαρούμενη παρέα απόψε, παραμονή Χριστουγέννων...

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου 1999

Νωρίς το πρωί πήγα στην Εθνική Τράπεζα και κατέθεσα ένα εκατομμύριο δρχ ως αμοιβαίο κεφάλαιο στην Supreme Trust, σύμφωνα με τις συμβουλές του Νίκου και της Μαρίας. Ολοκλήρωσα τη σύντομη διαδικασία στην ψύχρα, σαν υπνωτισμένη. Ύστερα, μια παράξενη ηρεμία με κατέλαβε.

Το βράδι είχα μια ξαφνική επίσκεψη από την Πέρσα, έτσι δεν πήγα στο γυμναστήριο για τελευταία φορά, όπως σχεδίαζα. Συνεπώς, το Acron Gym σταματά εδώ και ο Ορέστης μένει οριστικά μια σύντομη, όμορφη ανάμνηση του παρελθόντος. Είπα στη φιλενάδα μου τα χαρτιά με την "Ηλιακή Αρκάνα" και ύστερα παίξαμε "Magic" μέχρι τις 3:00 τα ξημερώματα. Το διασκέδασα πραγματικά...

Παρασκευή, 31 Δεκεμβρίου 1999

Παράξενο, σημαδιακό ίσως, τέλος της χιλιετίας: Με μια περίεργη, γλυκόπικρη αίσθηση, πέρασα το απόγευμα περπατώντας στους δρόμους της Γλυφάδας, αφήνοντας μέσα σε γραμματοκιβώτια ένα αντίτυπο του βιβλίου μου "Νέμεσις". Όσα αντίτυπα περίσσεψαν, δηλαδή καμιά επτακοσαριά, τα πέταξα στον κάδο των σκουπιδιών. Απλά ένιωθα ότι ήταν ώρα να τα ξεφορτωθώ.

Το βράδι με κάλεσε η Περσεφόνη για να υποδεχθούμε μαζί το Millennium: Όλη η υφήλιος γιορτάζει σήμερα με εκδηλώσεις, εορτασμούς, μουσική, τραγούδια. Ο Μίκης Θεοδωράκης δίνει μια μεγαλόπρεπη συναυλία κάτω από την υπέροχα φωταγωγημένη Ακρόπολη. *Μοναδικό, ελληνικό μεγαλείο...*

Φάγαμε ψητές μπριζόλες σβησμένες με κρασί, ενώ η τηλεόραση ήταν αναμμένη μεταδίδοντας τη φαντασμαγορική ατμόσφαιρα απ' όλο τον κόσμο: Παντού πυροτεχνήματα, χοροί, τραγούδια, διασκέδαση -όλη η ανθρωπότητα έχει γίνει Ένα. Εγώ, όμως, δεν παύω να αισθάνομαι μια διάχυτη, αόριστη, αλλόκοτη θλίψη μέσα σε όλη εκείνη την παγκόσμια χαρά – τη βαθιά, ανομολόγητη θλίψη που νιώθεις όταν αποχαιρετάς για πάντα τα χρόνια της αθωότητας.

Τελικά επιδοθήκαμε με πάθος στο "Magic" και οι ώρες πέρασαν χωρίς να το καταλάβουμε, μέσα σε μια πρωτοφανή διέγερση: Τη συγκεκριμένη νύχτα, το παιγνίδι απέκτησε μια διαφορετική σημασία μέσα μας, καθώς το βιώναμε και οι δυο σαν μια παράδοξη, μαγική τελετουργία. Σταματήσαμε γύρω στις 5:00 το πρωί. Έχασα με σκορ 16-8, όμως αυτό δεν μετράει καθόλου για μένα -όχι όταν παίζω "Magic". *Τι θαυμάσιος, καταπληκτικός τρόπος για να υποδεχθείς ένα νέο έτος, ένα νέο αιώνα, μια νέα χιλιετία...* ♥